

El Museu Diocesà de Barcelona acull l'exposició «Hiroshima: missatge de pau entre els pobles»

En contra de l'horror de la guerra i a favor de la pau

El 6 d'agost de 1945 és una data tristament històrica per a la humanitat. La ciutat japonesa d'Hiroshima va ser arrasada per la primera bomba atòmica. Aquest desastre nuclear és el punt de partida de l'exposició *Hiroshima: missatge de pau entre els pobles*, promoguda i organitzada per la Fundació pels Drets Col·lectius dels Pobles, que s'ha inaugurat recentment a la Pia Almoina, l'edifici que acull el Museu Diocesà de Barcelona. La mostra està integrada per material permanent del Museu d'Hiroshima, que per primera vegada s'exposa a Europa.

«No parlem tan sols de la pau com de l'absència de guerra, sinó que parlem d'una cultura de la pau, que vol dir respecte a la identitat de cada poble», diu Eduard Fornés, president de la Fundació pels Drets Col·lectius dels Pobles. Per la seva banda, l'alcalde d'Hiroshima, Takashi Hiraoka, afirma que tothom ha «d'aprendre de la tragèdia d'Hiroshima; si no, podem patir definitivament pel nostre destí. Entre tots, hem d'aconseguir l'abolició de les armes nuclears». Cal una reflexió profunda per tal que les generacions futures puguin conèixer la cultura de la pau.

Reportatge a pàgines 5-7

▲ Monument Memorial per a Hiroshima, Ciutat de la Pau.

◀ Les radiacions van produir la mort de 177.000 persones.

El papa Pius XII va instituir aquest organisme eclesial el 1947

Càritas, mig segle de solidaritat

L'1 de juny, festivitat del Corpus, Càritas celebra el Dia de la Caritat, que aquest any coincideix amb la commemoració del seu 50è aniversari. Des de la seva creació, Càritas ha intentat fer un treball permanent per la justícia ajudant les persones sense llar, les víctimes de la droga i de la sida, els treballadors en atur, els vells abandonats, els immigrants marginats... S'ha fet molta feina, però després de 50 anys, les desigualtats continuen dividint el món entre rics i pobres. Per això les Càritas diocesanes demanen la solidaritat dels cristians amb els oblidats que volen sortir de la pobresa i viure amb plenitud la seva dignitat humana.

Més informació a pàgina 10

8-9 Entrevista amb la teòloga Concepció Huerta

24 Congrés sobre les vocacions religioses

30 Concert del Secretariat de Corals Infants

Editorial

Temps d'increença o temps de credulitats?

El Concili Provincial Tarraconense va descriure la societat catalana com a pluralista i secularitzada. Altres anàlisis que es fan sobre els temps presents solen definir-los com a temps d'increença.

Pel que fa a la societat civil i d'organització política, són evidents el caràcter secular i plural del nostre entorn, però en un terreny més personal i privat de cadascuna de les persones, les coses són possiblement molt més complexes.

En un dels estudis periòdics sobre els joves en l'àmbit de l'Estat espanyol, donat a conèixer fa poc, s'afirmava que tres de cada quatre joves confien en l'astrologia, la meitat defensa la veracitat dels curanderos i un terç creu en l'espiritisme. Un de cada tres creu en la reencarnació i la meitat afirmen l'existència de vida després de la mort.

Tot i que són pocs (entorn del 10%) els que pensen que les religions seran socialment importants, el 86,5% de joves asseguren creure en Déu i la meitat afirmen resar habitualment.

Com sempre en aquests casos, són dades que cal considerar amb prevenció, ja que la fiabilitat de les metodologies emprades en aquests estudis, per tractar temes de tal complexitat, és força qüestionable.

Però hi ha altres dades que la simple observació directa ens aporta. Cada cop més, les llibreries de casa nostra s'emplen d'obres més o menys basades en formes d'espiritualitat orientals, que una bona colla de personatges famo-

sos estan difonent i posant de moda, també llibres que exposen filosofies de vida més o menys tenyides d'una mena d'espiritualitat laica o sincrètica o, fins i tot, novel·les amb rerefons mític o espiritualista. Sens dubte es tracta d'obres religioses, encara que lluny de qualsevol de les grans tradicions religioses.

Fins i tot la mateixa editorial que publica un lamentable i indocumentat llibre sobre les preteses mentides de l'Església catòlica, té una col·lecció d'autèntics *best sellers* on predominen llibres sobre revelacions, missatges i apel·lacions a altres formes de vida i de capteniment. Es tracta d'un fenomen comercial mogut per les editorials més competitives i amb les polítiques de vendes més agressives.

Tot plegat és una realitat que s'escapa de les anàlisis més racionalistes i de la crítica il·lustrada a la religió que, a l'Església catòlica, en el món occidental, tenien en bona part interioritzada.

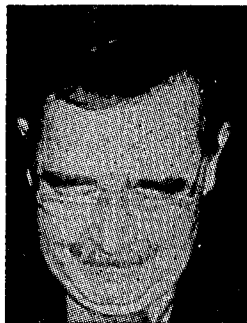
Com afirmen els autors de l'estudi abans esmentat (la Fundación para el Análisis y los Estudios Sociales) més aviat es pot pensar que no estan en crisi les creences religioses, sinó les seves formes clàssiques i institucionals que no connecten amb aquesta religiositat secular actual.

Una desconexió que és fa prou evident. Mentrestant, a casa nostra, ¿els catòlics no estem sovint massa preocupats i ocupats en les qüestions institucionals i massa poc en el «missatge de salvació» i la «bona notícia» de la qual som portadors per als homes i dones de tots els temps, també dels d'avui?

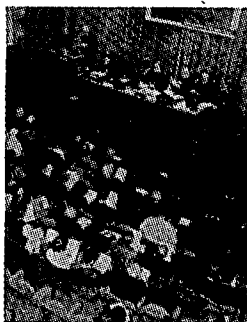
Sumari

8-9

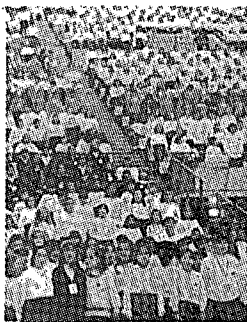
Entrevista a la teòloga Concepció Huerta

19

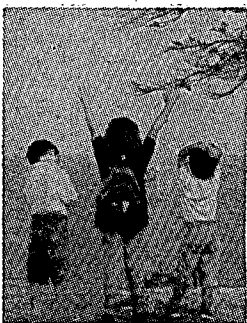
Rovira Belloso comenta el llibre «Pensar la Religión», d'Eugenio Trias

24

Congrés a Roma sobre les vocacions al sacerdoci

30

Celebració del 30è aniversari del Secretariat de Corals Infants de Catalunya

31

El BICE vol que els infants participin en la vida pública de les ciutats

CATALUNYA CRISTIANA

Direcció: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Marta Puyol, David Vidal

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Guillem Farré, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Raquel Planas, VIC

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88, Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.iberetnet.com

Gerència: Jaume Vinyals i Rovira

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30 08011 BARCELONA - Tel. 454 16 30 / 17 77 - D.L.B. 14.387/79

Difusió controlada per

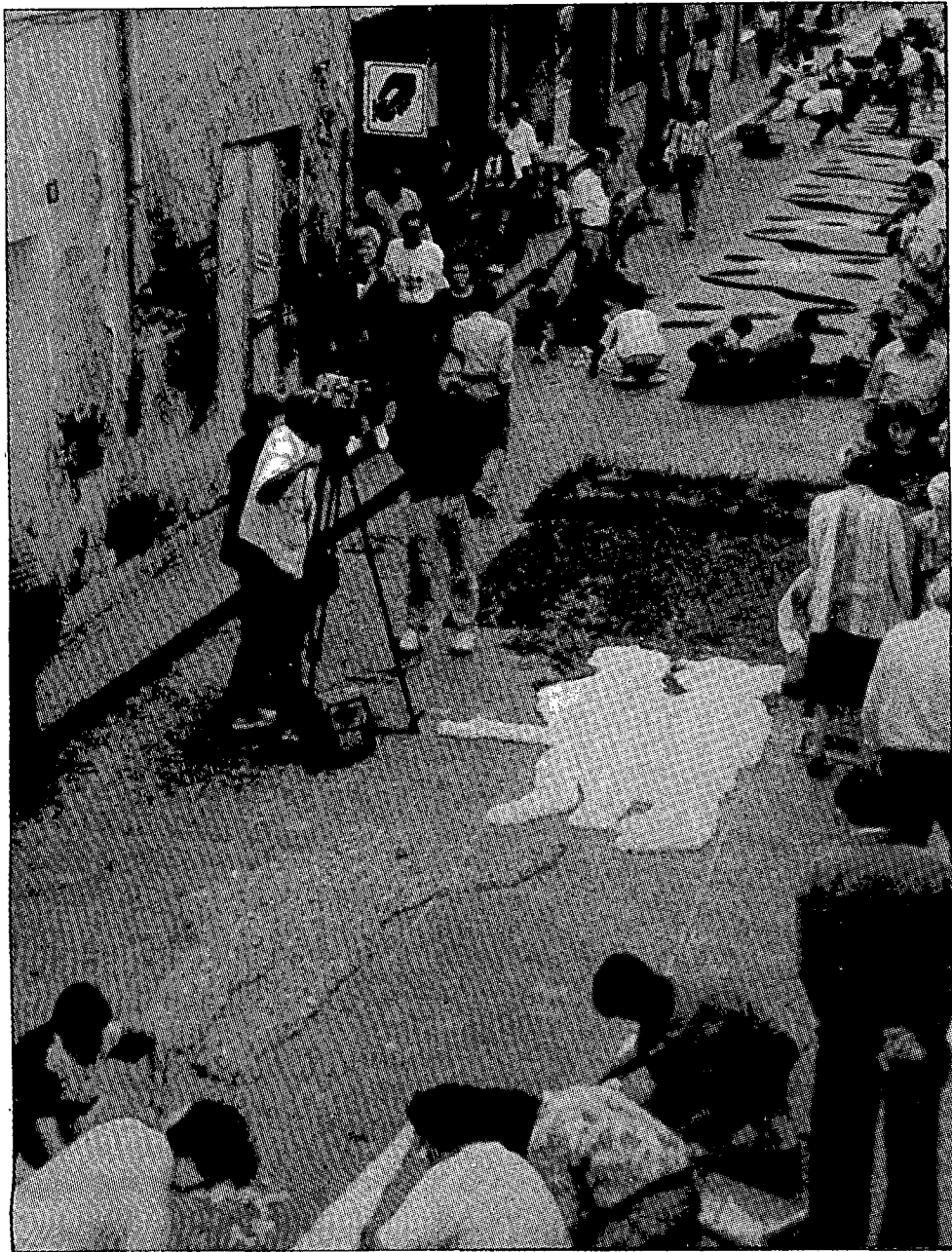

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 ptes.
Resta d'Europa: 20.384 ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 ptes.

Els garriguencs s'afanyen en els últims detalls de la catifa que ornamenta un dels carrers per on passarà la processó de Corpus.

Corpus

Des que el papa Urbà IV va establir la festa del Cos i la Sang de Crist, l'any 1264, i que Joan XXII va universalitzar-la el 1316, la diada no ha deixat de celebrar-se arreu del món amb gran solemnitat. A Catalunya li corresponen certs drets de primacia en la celebració, ja que es té notícia que se celebra al bisbat de Vic des del 1318. A Barcelona, l'any 1320, el consell municipal va ordenar que per la festa es tanquessin els obradors, les botigues i els mercats per tal de fer més solemne la diada eucarística. I, ràpidament, la festa es va estendre per tots els territoris dels Països Catalans.

El Corpus va arrelar profundament a Catalunya, la qual cosa va produir una certa rivalitat entre pobles, viles i ciutats per veure qui feia més esplendorosa la festa. I així com en alguns llocs els gegants i bèsties paoroses obrien el camí processional com fugint de la presència del Santíssim, en altres guarnien amb grans catifes de flors els carrers per on havia de passar la processó, els fidels que hi participaven procuraven de no fer-les malbé amb el seu pas perquè el Senyor, des de la Custòdia, pogués veure el fruit de l'amor de tots els vilatans que havien rivalitzat per adornar-li el camí.

Entre les diverses poblacions que tenen establert aquest bonic costum hi ha la vallesana la Garriga, que des del 1940 va començar a encatificar amb flors els seus carrers. L'any 1956 es va convocar el primer concurs de catifes amb premis en metàl·lic. L'any 1961 els premis foren substituïts per una placa commemorativa. L'interès de tots els garriguencs no ha minvat gens i es pot dir que tota la població pren part en l'esplendor de la festa, fent que no es quedi en una simple anècdota folclòrica, sinó que tots, del més gran al més petit, s'esmercin en el gran homenatge popular a Jesús Sagramentat.

A més, a la Garriga, al Corpus s'hi han afegit una sèrie de manifestacions artístiques i socials que es desenvolupen al voltant de la diada, i que ofereixen prou incentiu perquè la vila sigui visitada aquest dia gairebé multitudinàriament.

Tant de bo l'entusiasme garriguenc fos encomanadís, i fossin cada dia més els pobles i viles que seguissin el seu exemple de devot homenatge al Santíssim Sagrament.

Oriol Camps

Lluitant contra la pobresa veus coses molt fortes.

Ja fa cinquanta anys que vam començar a treballar contra la pobresa. En tot aquest temps hem ajudat moltes persones a refer la seva vida i a reinserir-se a la societat. Però aquesta no ha estat la millor recompensa a la nostra tasca. Sinó totes les rialles, tots els plors, totes les paraules, tots els silencis, totes les mirades, tots els moments viscuts i compartits al llarg d'aquests anys, que ens donen forces per seguir endavant.

☐ Vull fer-me soci de Càritas. (Plaça Nova nº1, 08002 Barcelona)

Nom i cognoms

Domicili

Telèfon

Població

C.P.

Pelegrinatges i viatges

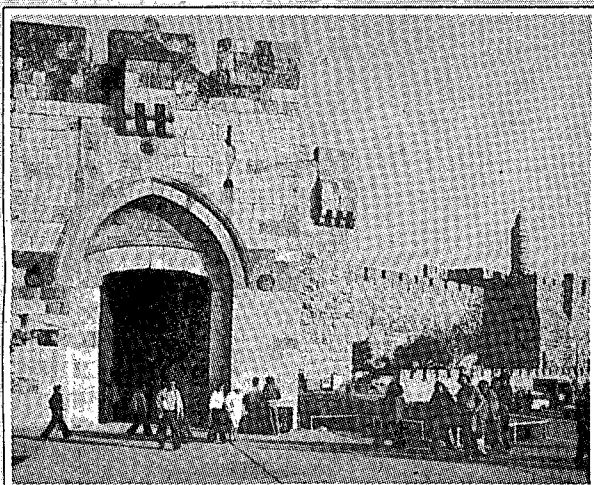
AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

TERRA SANTA

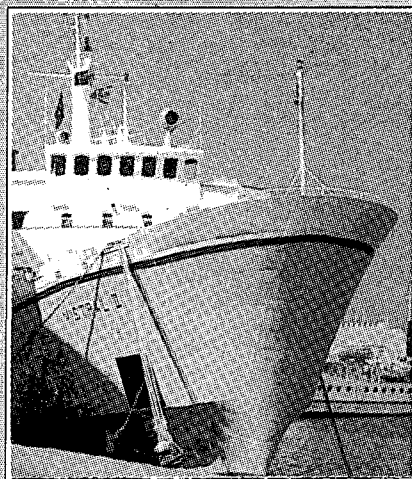
Del 4 a l'11 d'agost
Del 6 al 13 d'octubre
Del 20 al 27 d'octubre
Del 29 de desembre al
5 de gener

Anar a conèixer el país de
Jesús en una preparació
eficaç del Jubileu

DEMANEU INFORMACIÓ

*Per telèfon, per correu o bé
personalment
a l'Associació
AMICS DE
CATALUNYA CRISTIANA*

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A
08010 BARCELONA
Telèfon: 301 37 18 - Fax: 302 32 64

ATENES i creuer per les illes gregues

Del 14 al 21 de juny

Una incursió al món
clàssic, bressol del saber
humanístic.

BRETANYA / LISIEUX

Del 14 al 23 de juliol

Pels camins on la santedat fa
que es trobin terra i cel.

BALI / JAVA / LOMBOK (Indonèsia)

Del 4 al 15 d'agost

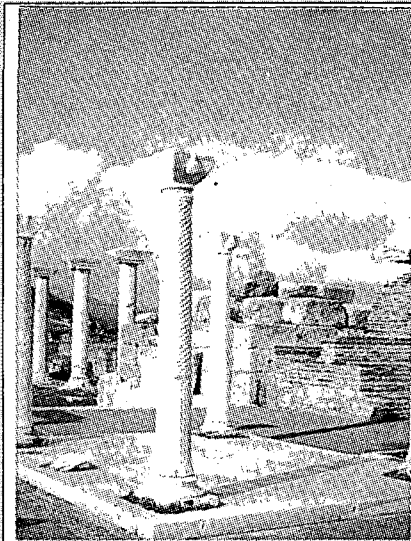
Un viatge molt exòtic
per terres de l'Orient.

RUTA SANT PAU

Síria i Turquia

Del 3 al 22 de setembre

Per terres de l'expansió inicial
del cristianisme.

Fomentar la cultura de la pau arreu del món

■ Objectiu de l'exposició «Hiroshima: missatge de pau entre els pobles»

Hi ha esdeveniments que marquen la història de la humanitat, que condicionen l'existència de les persones i dels pobles, de generació en generació. El llançament de la primera bomba atòmica sobre una ciutat del cor del Japó, Hiroshima, el 6 d'agost de 1945, és, sens dubte, un d'aquests fets. L'exposició *Hiroshima: missatge de pau entre els pobles*, promoguda i organitzada per la Fundació pels Drets Col·lectius dels Pobles, té com a objectiu divulgar la necessitat de la pau entesa no tan sols com a absència de guerres sinó com a respecte, diàleg i solidaritat entre les nacions. Barcelona ha estat escollida com la ciutat per inaugurar aquesta mostra, que es podrà visitar fins al 6 d'agost a l'edifici de la Pia Almoina.

Hiroshima i el desastre nuclear és el punt de partida d'aquesta exposició que pretén acostar al visitant el desig i la necessitat d'una convivència pacífica entre tots els ciutadans del món. La referència d'una història esgarriosa —que no s'ha d'oblidar perquè mai més no torni a succeir— esdevé un record amarg que hauria de servir a presents i futures generacions per posar els fonaments d'un nou ordre mundial, basat en la llibertat, la tolerància i el respecte mutu. L'anorreament d'Hiroshima va adquirir una dimensió que manté avui dia la seva actualitat. Malauradament, la bomba atòmica va demostrar el poder aconseguit per l'ésser humà de destruir tota la humanitat en un instant. L'evocació del que va passar a Hiroshima s'ha traduït en un gran interrogant sobre el nostre futur, sobre el futur de la humanitat.

La Pia Almoina és el marc d'excepció que acull l'exposició, integrada per material permanent del Museu d'Hiroshima que per primera vegada viatja a Europa. L'edifici disposa de 1.200 metres quadrats, distribuïts en tres plantes. En el seu espai s'intercalen les 102 fotografies i gràfics sobre la destrucció d'Hiroshima i la seva reconstrucció; un total de 15 objectes diversos afectats per l'explosió (entre d'altres, un gerro deformat per la calor i un uniforme que duia un estudiant de l'Escola Tècnica de la Prefectura d'Hiroshima); 26 dibuixos sobre l'explosió i la pau, fets per infants japonesos nascuts amb posterioritat a la tragèdia; tres quadres murals del pintor japonès Maruki, testimoni directe del desastre nuclear (*Fantasmes*, *Foc* i *Aigua*); 14 dibuixos fets per ciutadans que van viure en la seva pròpia pell la catàstrofe; el vídeo *Pregària d'una mare*, sobre l'explosió i les seves conseqüències; i onze obres d'artistes cata-

lans realitzades expressament per a l'exposició, com a suport per impulsar la pau. També cal destacar l'escultura *Monument a la pau*, d'Alexander Todorov, ubicada a la plaça de la Catedral, davant mateix de la Pia Almoina.

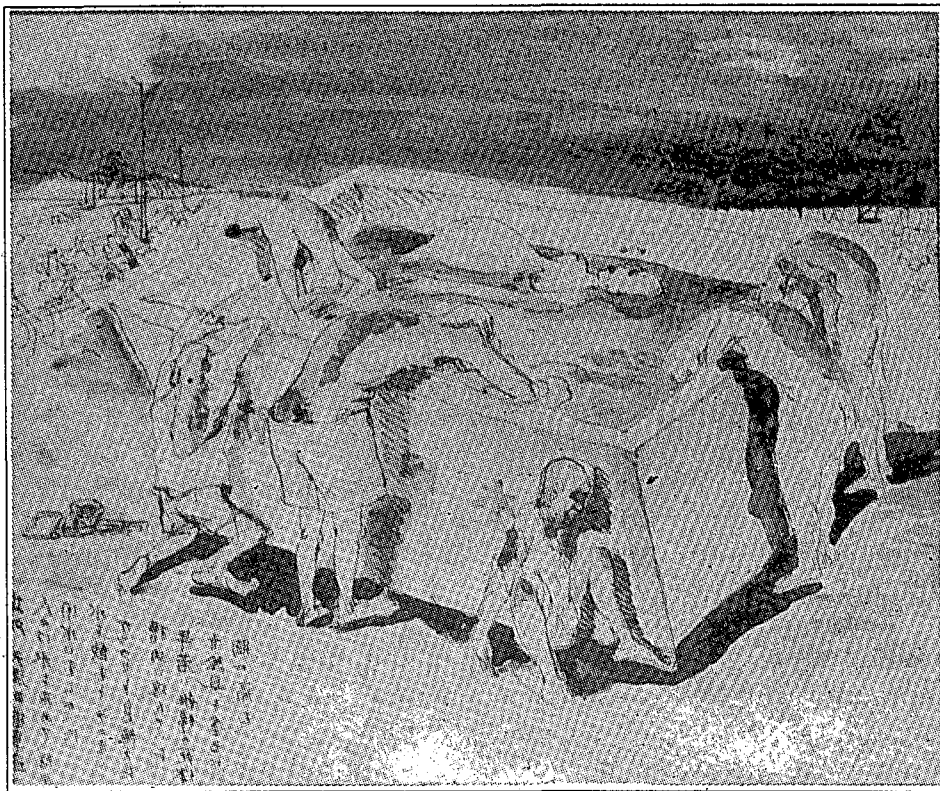
Símbol de la pau

En una de les sales de l'edifici hi ha un taller per als nens i les nenes que visitin la mostra, on se'ls ensenyarà a confeccionar, mitjançant la tècnica de la papiroflèxia, l'ocell identificador de la pau per al poble nipó: la grua. Aquests ocells de paper es penjaran a la gran estructura metàl·lica de l'esmentat *Monument a la pau*, amb l'objectiu de recordar els *hibakusha*, que són les persones afectades per la radioactivitat. D'aquesta manera, la peculiar construcció anirà prenent cos, color i forma a partir de les grues de paper. A la sortida, qui vulgui pot deixar un missatge de pau al *Llibre de visites*, el qual, un cop hagi conclòs la mostra, es farà arribar a l'alcalde d'Hiroshima, Takashi Hiraoka.

Hiroshima: missatge de pau entre els pobles es convertirà, a partir del 6 d'agost, en una exposició itinerant que recorrerà diverses ciutats europees. Entre elles, Bilbao, València, Madrid, Heidelberg, Nîmes, Torí, Brussel·les, Weimer i Tolosa de Llenguadoc.

Caritat i solidaritat cristianes

L'acte inaugural de l'exposició va tenir lloc el 20 de maig passat. Hi van assistir el cardenal Mons. Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona; Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona; Takashi Hiraoka, alcalde d'Hiroshima; Eduard Fornés, president de la Fundació pels Drets Col·lectius dels Pobles; Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de

Dibuix fet per un nen de 15 anys, supervivent de l'explosió nuclear, sobre l'aglomeració de persones al voltant d'un dipòsit d'aigua contra incendis, poc després de la tragèdia.

Barcelona; Joan Clos, primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona; Xavier Trias, conseller de la Presidència de la Generalitat de Catalunya; i Masahiko Ikeda, director del Museu d'Art Contemporani d'Hiroshima.

Mn. Martí Bonet, en parlar sobre el títol de la mostra, *Hiroshima: missatge de pau entre els pobles*, va dir el següent: «Heus aquí un títol formós, tot i que sembla una contradicció: la bomba atòmica i la pau. Però aquesta és la reacció de la gent. L'horror es transforma en un desig imparablè de pau.» Eduard Fornés va recordar que aquest

any se celebra el cinquantè aniversari de la Declaració universal dels drets humans. «Encara som a temps —va manifestar— de crear alternatives perquè els pobles puguin conviure en pau.»

Per la seva banda, l'alcalde d'Hiroshima va afirmar que «la societat internacional avança cap a l'abolició completa de les armes atòmiques». L'any 1980 Hiroshima i Nagasaki van fer una crida a tots els països per tal d'assolir la pau mundial. De moment, 423 ciutats de 99 estats s'hi han adhe-

(Segueix a la pàg. 6)

VIDA DE LOS SANTOS

AURITA MOSCOSO

Autora: Aurita Moscoso
Pàgs. 440

VIDA DE LOS SANTOS

(Santos - Santas - Beatos - Beatas - Virgen María)

Una exhaustiva recopilació de la vida dels sants, dels més populars als menys coneguts, feta durant molts anys d'investigació.

Per a comandes: Tel. 348 17 62 (lliurament a domicili)
Apartat de correus: 19.136 - 08080 Barcelona

(Ve de la pàg. 5)

rit. «Les armes nuclears —segons paraules de Takashi Hiraoka— no poden conviure de cap manera amb els éssers humans.» Finalment, Mons. Carles va

explicar als assistents els orígens de la Pia Almoina, que es fonamentava en la caritat cristiana. Després va comentar que els horrors causats per la bomba atòmica a Hiroshima mai més no s'hau-

rien de tornar a produir. «Mai més!», exclamà contundentment el cardenal. Va enumerar quatre punts clau per a l'assoliment de la convivència pacífica al món: la no-violència, la germanor

entre els pobles, l'ajut solidari als necessitats, i la caritat i solidaritat cristianes entre tots els fills i filles de Déu.

Miquel Àngel Codina

«L'exposició convida a reflexionar i a participar-hi de forma activa»

■ Entrevista a Eduard Fornés, president de la Fundació pels Drets Col·lectius dels Pobles

Eduard Fornés és el president de la Fundació pels Drets Col·lectius dels Pobles, organitzadora de l'exposició *Hiroshima: missatge de pau entre els pobles* i encarregada de portar-la a tot Europa.

Amb motiu del 50 aniversari de la Declaració universal dels drets humans, la Fundació va decidir transmetre aquest missatge de pau arreu del món, a través d'un cas concret de destrucció: la

bomba atòmica que el 6 d'agost de 1945 va desolar Hiroshima. Per a Eduard Fornés, aquest és un clar exemple per evidenciar com, a partir de les cendres, es pot renèixer, es pot construir de nou.

D'

—Nosaltres, de cara a l'any vinent, quan celebrem el 50 aniversari de la Declaració universal dels drets humans, vam veure que una exposició que parla d'Hiroshima com a missatge de pau entre els homes era un punt de referència que posava en evidència que, a partir de la destrucció, de les cendres, es reneix, es pot edificar i es pot construir.

Inicialment, el Japó va mostrar unes certes reticències perquè era una exposició que no s'havia fet mai a Europa i s'havia pensat presentar-la en alguna ciutat com París o Londres. Però l'any passat van venir a Barcelona responsables de l'exposició al Japó, els vam ensenyar la Pia Almoina, l'Ajuntament, la Generalitat i, en acomiadar-nos, ens van dir el següent «Sens dubte, l'exposició es farà a Barcelona i vosaltres sereu els encarregats de portar-la a tot Europa.»

—L'exposició recorrerà altres ciutats de l'Estat espanyol? I en quins països europeus també es podrà visitar?

—Pel que fa a la primera pregunta, l'alcalde de Bilbao visitarà aviat l'exposició per portar-la a la seva ciutat. A més, també s'està negociant portar-la a Madrid. I quant als països europeus, està previst que la mostra visiti d'Alemanya les ciutats de Heidelberg i Hamburg; de França les de Nîmes i Nantes, i d'Itàlia Milà, entre d'altres.

—El títol de l'exposició parla d'Hiroshima com a missatge de pau. Pau equival a respecte?

—És evident, no parlem només de la pau com de l'absència de guerra, sinó que parlem d'una cultura de la pau, que vol dir respecte a la identitat de cada poble, progrés. En fi, es tracta d'una pau positiva de construcció.

—Quin és, en definitiva, el prin-

cipal objectiu de l'exposició?

—El principal objectiu és que convidi a fer una reflexió i a tenir-hi una certa participació activa. D'una manera molt senzilla, perquè de vegades els petits detalls donen una dimensió més humana a les coses. Veuràs, quan al Japó s'ha de fer un regal —per exemple, a un malalt—, no es compra a la botiga com fem aquí, sinó que es fa

tòria, quins aspectes s'han destacat en l'exposició?

—L'exposició no pretén només presentar la destrucció d'Hiroshima, sinó també aspectes de tipus creatiu i educatiu. Per exemple, hi ha una mostra tant d'obres d'artistes japonesos i dibuixos de les víctimes que van reflectir el que van veure, com d'obres d'artistes catalans.

—La veritat és que fa una mica d'angúnia i de por que es parli de l'energia nuclear, perquè hi ha molts interessos econòmics entremig. Entitats importants, tant del món bancari com d'altres empreses d'energia, no han volgut col·laborar amb l'exposició perquè això afectaria els interessos que tenen amb les centrals nuclears.

Durant molts moments m'he sentit una mica sol davant d'aquesta exposició, fins i tot per part de l'Administració. Ara bé, hem rebut el suport de l'Ajuntament d'Hiroshima, del de Barcelona i de la Diputació. La Generalitat en un principi volia col·laborar-hi, però després ens va dir que no podia perquè el déficit no ho permetia. Ara bé, des de Benestar Social, Acció Cívica organitza la festa del diumenge 25 de maig a la plaça de la Catedral.

—Creu que els ciutadans europeus estan prou conscienciats del que va significar l'esclat de la bomba atòmica?

—El que sí que estem és impactats davant l'horror, però en realitat no es coneix el tema

gaire a fons. I, en tot cas, només se'n coneix la part negativa i destructiva, i jo crec que és molt important veure com aquest poble va reconstruir la seva ciutat.

—Ja per acabar, per què Hiroshima i no Nagasaki?

—D'una banda, perquè la bomba que va esclatar el 6 d'agost de 1945 a Hiroshima va ser la primera bomba atòmica de la història. De l'altra, perquè aquesta ciutat ha encapçalat tots aquests moviments per la pau i l'abolició de les armes nuclears. Però, evidentment, l'exposició també fa referència a la destrucció de Nagasaki.

Carme Munté Margalef

Eduard Fornés, el segon per la dreta, en un moment de la inauguració de l'exposició.

amb les pròpies mans. D'aquesta manera, l'esforç esmerçat es converteix en un desig vers la persona obsequiada. I, seguint aquesta tradició, una nena d'Hiroshima que havia quedat malferida per la bomba va començar a fer ocells de paper, desitjant al mateix temps la seva curació. Però, malgrat aquest desig, va morir. A partir de llavors, el monument per la pau que hi ha a la ciutat sempre està cobert d'ocells de paper de diferents colors. Així doncs, d'aquest fet va sorgir la iniciativa que tots els visitants de l'exposició fessin un ocell de paper, desitjant i demanant la pau.

—Partint del cas concret de la primera explosió atòmica de la his-

Així, doncs, a banda dels panells que expliquen la destrucció de la ciutat, també n'hi ha que informen de la situació de l'energia nuclear al món. Pel que fa a aquest aspecte, s'hi veuen coses molt curioses; per exemple, que actualment tota l'energia nuclear que hi ha connectada per disparar trigaria catorze minuts a destruir la Terra. Finalment, a l'exposició també hi ha unitats didàctiques, com una en què es reflexen els tres països que no han firmat el tractat de no proliferació d'armes nuclears.

—L'exposició és una clara denúncia del ús d'energia nuclear, com han reaccionat els sectors interes-

«S'ha d'aprendre de la tragèdia d'Hiroshima; si no, sempre patirem pel nostre destí»

■ Entrevista a l'alcalde de la històrica ciutat japonesa

L'alcalde d'Hiroshima, Takashi Hiraoka, ha passat uns dies a Barcelona amb motiu de la inauguració de l'exposició *Hiroshima: missatge de pau entre els pobles*. Però no tan sols ha estat aquí per mostrar les conseqüències de la primera bomba atòmica de la història, sinó sobretot per fer una crida per la pau, perquè la tragèdia d'Hiroshima no es torni a repetir.

Com a alcalde d'una ciutat que encara pateix les conseqüències d'una bomba atòmica, com entén que hi hagi països que encara en tinguin?

—La veritat és que no es pot entendre que encara hi hagi països que posseeixin armes nuclears. És una veritable llàstima, perquè només és qüestió de recordar que va morir molta gent per culpa d'una única bomba y que encara se'n continuen patint les conseqüències. S'ha d'aprendre de la tragèdia d'Hiroshima; si no, podem patir definitivament pel nostre destí. Entre tots, hem d'aconseguir l'abolició de les armes nuclears.

—Quina és la clau per reconstruir tota una ciutat, sobretot moralment?

—Es tracta de la consciència entre tots els ciutadans d'Hiroshima de lluitar perquè aquesta tragèdia mai més es torni a repetir. Arran de tot el mal patit per la bomba atòmica, el ciutadà de seguida es va adonar que aquesta arma no tenia res a veure amb les altres armes conegudes fins aquell moment. A més, els supervivents han demostrat que senten tota mena d'emocions: odi, rancúnia... Són emocions d'éssers humans que manifesten la necessitat de pau.

—Per què van acceptar la proposta de Barcelona de ser el seu pont cap a la resta d'Europa?

—D'una banda, perquè tenim entès que els ciutadans de Barcelona, la Generalitat i l'Ajuntament de la ciutat han promocionat l'educació de la pau. De l'altra, perquè Catalunya ha ajudat a manifestar un missatge de pau per al segle vinent. Per exemple, s'han exposat obres d'artistes catalans al mateix temps que l'exposició i s'ha motivat que els visitants facin amb les mans ocells de papers, alhora que demanen i desitgen la pau.

—Què pretenen aconseguir en mostrar a tot Europa l'horror de la bomba atòmica?

—Seria positiu que es pogués sentir aquest sentiment de terror, de por. Encara que només fos una mica, si es poguessin compartir una mica l'experiència i els sentiments que van patir els ciutadans d'Hiroshima, llavors, de cara al futur, aquesta tragèdia no es repetiria mai més. I, malgrat ser un objectiu difícil i delicat, amb el nostre esforç durem al número zero la tinença d'armes nuclears.

—Als Estats Units, s'ha exercit algun tipus de censura a l'hora d'ensenyar els horrors de l'explosió?

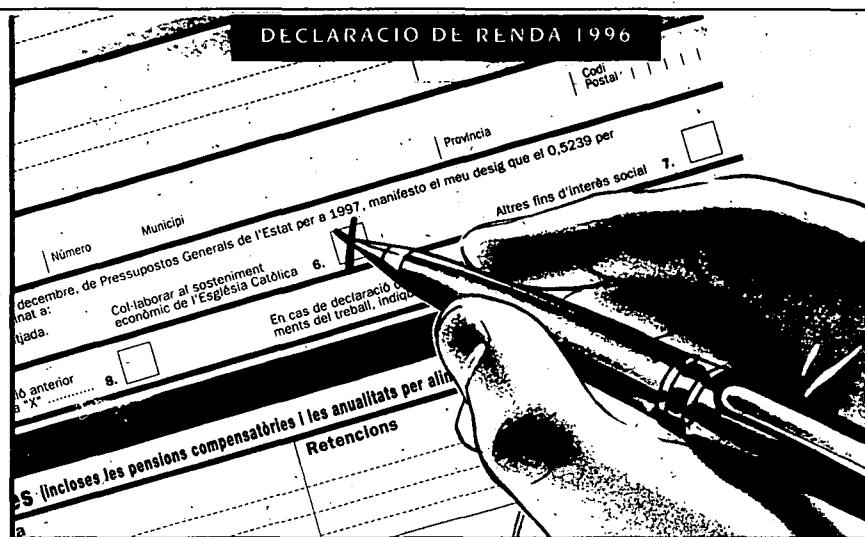
—No s'ha exercit una censura directa. Però el Govern dels Estats Units no ha volgut col·laborar amb nosaltres quan hem volgut ensenyar-los les conseqüències de l'explosió de la bomba atòmica. Ara bé, sí que s'ha comptat amb la col·laboració dels ciutadans per la pau, que es van encarregar de sol·licitar l'organització d'aquesta mena d'exposició. Aquest fet evidencia que hi ha una diferència

d'opinions entre els ciutadans nord-americans i el Govern. El desig de pau dels ciutadans xoca amb els interessos del Govern, que són diferents perquè la postura dels ciutadans es basa en la postura humana.

C. M. M.

L'alcalde d'Hiroshima, Takashi Hiraoka, durant la inauguració de l'exposició.

AQUEST GEST AJUDA L'ESGLÉSIA.

ASSIGNACIÓ TRIBUTÀRIA

Digues a l'Estat què ha de fer amb una part dels teus impostos.

FES UN GEST GRATUÏT

L'Estat aportarà un 0,52% dels teus impostos a l'Església.

SI NO ET FAS TU LA DECLARACIÓ

Digues al teu gestor o assessor fiscal que vols exercir aquest dret.

QUÈ EN FARÀ L'ESGLÉSIA?

Un millor servei pastoral i social.

QUÈ MÉS POTS FER?

Explica-ho a les teves amistats i convida-les a fer el mateix gest.

BISBATS
DE CATALUNYA

l'entrevista

«La dona és fonamental en la interpretació de la Bíblia»

■ Concepció Huerta i Vallès, llicenciada en ciències eclesiàstiques

Concepció Huerta i Vallès, llicenciada en ciències eclesiàstiques, col·laboradora de l'Associació Bíblica Catalana i secretària del Seminari de Doctrina i Acció Social de l'Església a la Facultat de Teologia de Catalunya va impartir a finals de maig el curs *Lectura femenina i feminista de la Bíblia* al Centre d'Estudis Pastoral, amb seu al carrer Rivadeneyra de Barcelona. Com a dona d'Església i investigadora dels escrits bíblics demana que la lectura de la Bíblia per part de la dona sigui un fet normal i recomana aplicar les resolucions conciliars que exhorten la dona a acostar-s'hi habitualment.

Per què és necessària una reflexió teològica feta des de la perspectiva de les dones i per dones feministes?

—La reflexió teològica en la comunitat eclesial és la disciplina que ens possibilita, gràcies a l'acció de l'Esperit, la comprensió dels postulats de la nostra fe i també de donar-ne raó. La reflexió teològica té molt present la revelació consignada en els textos bíblics, la tradició posterior de l'Església fins als nostres dies i el present dels homes i dones a qui aquesta reflexió serveix. Donat que l'objecte de la reflexió és la revelació, el missatge de la qual és capaç d'encarnar-se i suscitar esperança en qualsevol situació humana, el resultat d'aquesta reflexió sempre queda acolorida per la realitat de qui la du a terme. En aquest sentit, la fe catòlica permet de ser entesa i viscuda amb accents diferents. Per tot això, considero que és i que serà un enriquiment per a l'Església la reflexió feta, també, des de la realitat femenina que, com la feta des de la realitat masculina, té diversos accents. Un d'aquests accents és el feminista que, d'altra banda, no és exclusiu de les dones.

—Cal ser dona per fer aquesta nova lectura?

—No, la lectura feminista la pot fer tant la dona com l'home que vulgui trobar en la Bíblia arguments per defensar drets que a la dona, pel fet de ser-ho li són conculcats. Per regla general, l'exegeta home que ho fa, ho fa de manera marginal. Amb tot, la sensibilitat hi és.

—Quins aspectes va voler comunicar amb aquesta lectura feta amb ulls de dona al CEP?

—Vaig preparar el curs amb el de-

sig d'estimular l'estudi i la reflexió bíblica de part de la dona a fi que aquesta lectura esdevingui normal. A casa nostra, tret d'excepcions molt notables, hi ha poques dones que es dediquin a aquest camp. Probablement són més nombroses al País Basc o a Castella.

—I què aporta una lectura feta des de la dona?

—El mateix document pontifici per a la interpretació de la Bíblia expressa que la dona aporta visions penetrants noves. Es tracta d'una altra sensibilitat. Jo el que demano, i va ser el centre del curs del Centre d'Estudis Pastoral, és que la dona s'acosti a la Bíblia i la interpreti, i que això sigui normal. Aquest és el meu interès. Hem de fer-nos valorar per la lectura bíblica. El missatge fonamental de la fe és la salvació i va adreçat tant a homes com a dones, i cal que s'encarni en tots dos. Hem de destriar aquest missatge, llegir-lo, fer que aquest exercici de lectura esdevingui normal.

—Què li semblen aquells intents anglosaxons d'adequar els textos bíblics a un llenguatge femení?

—Em sembla una exageració. Això ja és l'altre extrem. Els textos bíblics són els que són, i ja hi ha prou material per estimular tota una vida. El que passa és que a vegades des de postures feministes es parla massa de reivindicar i no és això. Es tracta de defensar que volem llegir la Bíblia i ser escoltades. Si no, ens passarem la vida reivindicant i no farem mai res.

—A la carta apostòlica *La dignitat de la dona*, Joan Pau II diu que «en les ensenyances de Jesús, així com en la seva manera de comportar-se, no es troba res que reflecteixi l'habitual discriminació de la dona pròpia del temps, al contrari». Considera que avui hi ha discriminació?

—És evident que en moltes societats avui la dona és discriminada per raó del seu sexe. Si no fos així, no hauria calgut la Conferència de Pequín. Si la pregunta es refereix a la discriminació de la dona dins la nostra Església catòlica, he de dir que personalment, en la meua comunitat parroquial, no m'hi sento, però la meua experiència no és la mateixa que la d'altres dones. Per tant, em pregunto si el testimoni que donem al món és com el que donava Jesús, és a dir, que en la nostra (eclesial) manera de comportar-nos no hi ha res que reflecteixi la discriminació de la dona pròpia del temps, al contrari. Sincerament penso que no donem el mateix testimoni. Serà que

Concepció Huerta va explicar una lectura femenina i feminista de la Bíblia al CEP.

«Déu ha estat representat majoritàriament amb trets masculins. Amb tot, hi ha textos que permeten de 'pensar' Déu amb trets femenins»

Concepció Huerta i Vallès

Llicenciada en ciències eclesiàstiques

no apliquem els ensenyaments de Jesús en aquest sentit. Tot i ser dona, parlo en primera persona sentint-me corresponsable també d'aquest testimoni. En un altre sentit, el fet d'assolir que sigui normal aquesta lectura femenina ja és defensar l'estatut de la dona dins l'Església.

—Com es pot definir el tracte de Jesús amb les dones?

—Jo m'ho miraria a l'inversa: com s'acosten les dones a Jesús. Al Nou Testament veiem que s'hi atansen de manera immediata, sense mediacions, amb una simplicitat sensible. En el cas de la samaritana, Jesús amb aquesta sensibilitat la porta a descobrir una nova espiritualitat.

—Eva i Maria són els paradigmes femenins més grans de la Bíblia, i si una encarna el pecat, l'altra encarna la puresa, la manca de màcula. Aquests dos extrems han reduït la importància d'altres figures femenines a la Bíblia?

—En el relat de la creació la serp és la representació de la força del mal. Eva i Adam són el paradigma de la humanitat pecadora, que és temptada i, alhora, temptadora. En la seva feblesa desobeeixen el manament que Déu va adreçar a Adam i per aquesta raó són apartats del paradís. Amb tot, l'amenaça que morien si menjaven de l'arbre prohibit no es compleix. Per Jesús, Déu es revela salvador i com a única força capaç de redimir l'home de la seva condició. Només la gràcia de Déu ens fa capaços de vèncer la temptació i d'iniciar el camí de la conversió. Aquesta humanitat pecadora ha estat en Maria, de manera incondicional, feta tota gràcia per tal que en ella es fes realitat l'encarnació de Déu. A l'Antic Testament hi ha dones heroïnes, dones que han alliberat el seu poble, però són excepcions, i a més estan condicionades per la funció que tenien en la història del moment. És cert que molts personatges femenins, sobretot a l'Antic Testament, destaquen per la seva condició pecadora. Tanmateix, també hi ha algunes figures notables dotades d'una gràcia especial: Dèbora, Rut, Ester...

—Assistim a una teologia de la desigualtat?

—Més aviat jo diria que hem de parlar de realitats diverses des d'on

Per a aquesta teòloga és necessari i urgent que la dona llegeixi i interpreti la Bíblia.

s'elabora el discurs teològic. Aquesta diversitat configura el resultat de la reflexió.

—Per què les dones estan absents en els símbols i en el llenguatge teològic?

—És cert que l'element femení hi és poc present. Les cultures on ha sorgit i en les quals ha arrelat la nostra fe, tant a l'Antic Testament com en el Nou Testament, són de signe patriarcal. Per tant, Déu ha estat representat majoritàriament amb trets masculins. Amb tot, textos bíblics com els d'alguns salms o profetes permeten de pensar Déu amb trets femenins.

—Per què hi ha tan poques doctores de l'Església i per contra abunden les santes verges i màrtirs?

—Afortunadament és així. Penso que es pot afirmar el mateix en el cas de la relació proporcional entre doctors i sants i màrtirs. En aquest cas em ve a la memòria aquella pregària de Jesús: «T'enalteixo Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho.» Afegeixo, també, que en l'Església venerem la santedat de molts dels qui són considerats doctors i doctores.

—Per què hi ha persones dins l'Església que veuen amb recel l'alliberament de la dona?

—Sintonitzar amb la fe de i en Jesús vol dir també suscitar i possibilitar l'alliberament de tota opressió. El recel palesa por. Por de corregir els propis esquemes; potser de renunciar a una certa primacia mal entesa; a uns privilegis immerescuts. En aquest cas és molt recomanable la lectura de

l'Evangeli de Joan: Jn 8, 1-11 i deixar que ressoni en el més íntim d'un mateix una de les expressions més sovintejada en els textos bíblics: «No tinguis por.»

—La Bíblia explícita el no al sacerdoci femení?

—Difícilment trobem textos bíblics que justifiquin de manera explícita el sacerdoci de la dona. Els arguments per defensar-lo els hem de trobar en el nostre ara i avui afirmant la dignitat de la dona-imatge de Déu, revestida de Crist pel baptisme.

—Els seus companys teòlegs l'han titllat de reivindicadora?

—Al contrari, els sembla bé que hi hagi iniciatives com aquesta. La dona a casa nostra fa relativament poc que té accés als estudis teològicobíblics. Por-

tem un retard històric que costarà de superar. D'altra banda, el Concili Tarraconense (R. 53-57) s'adreça a les Esglésies de Catalunya i urgeix progressar en la formació bíblica, rellançar-ne la pastoral i en recomana la reflexió de grups: les dones hi hem de ser.

—Es parla molt d'estructures bíbliques patriarcales. Cal reivindicar una revisió d'aquests models?

—Com he dit abans, s'ha de parlar d'estructures patriarcales de les cultures on han sorgit els textos bíblics. Tot bon exegeta procura discernir els elements culturals del missatge revelador. És perillós confondre'ls i probablement s'ha fet més d'un cop. D'altra banda, la revelació de Déu i el seu missatge de salvació ens afecta als homes i dones de manera íntegra; també en la vessant cultural necessitem ser salvats, sobretot d'aquelles formes negatives de cultura que fomenten o, si més no, justifiquen, el domini, la marginació o l'opressió d'uns envers els altres.

Miriam Díez i Bosch

Divendres, 6 de juny de 1997

Festa del Sagrat Cor de Jesús al Temple Expiatori del Tibidabo

Misses: 8, 10, 11, 12 i 13 hores.

A les 17 hores. Pelegrinatge de l'Apostolat dels Malalts al Tibidabo.

A les 18 hores. Sant Rosari i Benedicció.

A les 19 hores. Missa Concelebrada i Benedicció a la ciutat.

Quan s'acabi l'Eucaristia temps de convivència familiar—refresc— als locals del temple.

A les 23.15 hores: Vigília Especial de l'Adoració Nocturna. Hi haurà servei d'autocar.

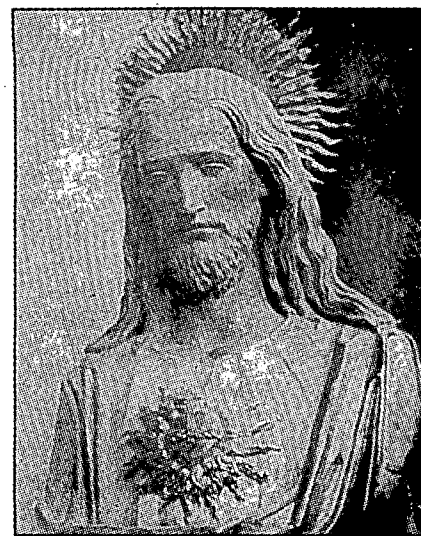
Juny

Mes del Sagrat Cor de Jesús

Misses. Dies feiners: 8, 11, 12, 17 i 19 hores.

Dies festius: 8, 10, 11, 12, 13, 17 i 19 hores.

A les 18 hores. Sant Rosari, mes del Sagrat Cor i Benedicció Eucarística.

Consagració de les famílies al Sagrat Cor de Jesús al Temple del Tibidabo

Diumenge, 8 de juny de 1997

Programa d'actes

11.30 hores. Presentació: José-Javier Echave-Sustaeta.

12 hores. Celebració de l'Eucaristia i Consagració de les Famílies al Sagrat Cor de Jesús.

Finalitzada l'Eucaristia s'obsequiarà els assistents amb una **làmina de record de la Consagració Familiar**.

13.15 hores. Temps de Convivència Familiar, amb refresc, al jardí Domingo Savio.

Totes les famílies cristianes hi esteu convidades

Càritas, 50 anys fent el bé

■ Per Corpus, Càritas celebra el Dia de la Caritat, que aquest any coincideix amb la commemoració del seu 50è aniversari

L'Església diocesana a través de Càritas fa cinquanta anys que treballa per ajudar els pobres a sortir del món de la pobresa. Càritas, que va ser instituïda pel Papa Pius XII un cop acabada la Segona Guerra Mundial, celebra el diumenge 1 de juny, festa del Corpus Christi, el Dia de la Caritat, en el qual aquesta Institució es fa present en totes les esglésies per recordar als cristians que el missatge de Jesús té uns destinataris preferents: els pobres i marginats.

Les diverses Càritas diocesanes de Catalunya amb motiu d'aquesta jornada presenten les memòries de 1996 on fan un repàs de les principals activitats que han dut a terme, dels diners rebuts i com els han utilitzat. Sens dubte, Càritas de Barcelona és la que ha tingut uns ingressos superiors de donatius i subvencions: 1.429 milions de pessetes, i les despeses han estat de 1.288 milions de pessetes.

I és que el gruix d'activitats que duen a terme i les persones que atenen és molt elevat. Hi ha deu equips de professionals que tenen com a missió acollir, informar i orientar tota la gent que els demana ajuda, han comptabilitzat més de 12.000 persones que el 1996 van trucar a les seves portes. Un dels programes molt implantats i dels quals es beneficia un gran nombre de gent és el de la vellesa, que pretén millorar la qualitat de vida d'aquest col·lectiu i pal·liar els problemes i limitacions amb què es troben. Disposen de centres de dia i d'un centre nocturn, els faciliten ajudes econòmiques, vacances d'estiu i un servei d'ajuda a la llar. Amb el programa d'Infància i Famílies, d'altra banda, Càritas els ajuda a millorar el seu nivell de vida amb la intenció que tots els seus membres s'integrin a la societat. Proporcionen suport a les mares que acusen la poca estimació que han rebut i no saben com atendre els seus fills, també tenen cases d'acolliment familiar, centres de dia, casals, activitats d'esplai i de colònies, etc.

Altres serveis que ofereix Càritas diocesana de Barcelona és la incorporació del psicòleg en els diversos programes socials, ajudes per arranjar habitatges, assessorament jurídic, ajudes econòmiques puntuals, i el projecte Sara, adreçat a malalts de sida que no estan sota tractament de metadona. Disposen d'una residència amb capacitat per a 12 malalts, sota la vigilància d'un metge i de cinc educadors.

Càritas cada vegada té més clar que

cal donar a conèixer les situacions de pobresa que hi ha a la diòcesi de Barcelona amb l'objectiu de sensibilitzar la població perquè s'hi impliqui econòmicament. En aquest sentit han fet servir diversos canals: tres campanyes anuals, diversos mitjans de comunicació, i l'estudi de Càritas i la Fundació Foessa sobre la situació de pobresa a la diòcesi que es va presentar l'abril de 1996.

Pel que fa a campanyes exteriors, Càritas ha destinat 23 milions i mig de pessetes per ajudar Ruanda i altres països africans, Croàcia, Cuba, Guatemala i Rússia.

Per completar la tasca social en alguns aspectes que Càritas no creu oportú assumir, ha promogut diverses fundacions: la Fundació Foment per

situació, els és difícil trobar feina; la Fundació Sense Cadenes, que té el Centre Català de Solidaritat que és un servei de Càritas Catalunya, dels bisbes catalans i de la Unió de Religiosos de Catalunya. El centre té un programa de rehabilitació i reinserció de drogaddictes i d'ajuda a les seves famílies inspirat en el Progetto Uomo. La Fundació Organisme Benèfic Assistencial (OBA) que actua com a filial de Càritas, té un servei d'acolliment per a gent gran i infants.

Falta de sensibilitat cap a Càritas

Pel que fa a Càritas de Lleida, ha dut a terme diversos programes: servei d'acolliment, atenció als immi-

grants, als toxicòmans, als temporers, desenvolupament de les Càritas parroquials, formació de voluntaris, pis d'acollida per a malalts de sida, i cooperació internacional. Tot això

amb uns 30 milions de pessetes, amb la col·laboració d'uns 300 voluntaris i gairebé 1.800 persones beneficiades.

Mn. Jaume Rubió és el nou delegat

ritas com una eina pastoral i evangelitzadora, sinó que creuen que tot és qüestió de gestionar uns donatius destinats als pobres» ha estat una de les dificultats amb què s'ha trobat Mn. Freixes al llarg d'aquests anys. Un altre entrebanc és que clergues i laics «entenent Càritas com un recurs merament assistencial que pot funcionar només amb gent de bona voluntat. No s'entén que es tracta de treballar per assolir l'alliberament de la persona de les seves dependències que l'impedeixen viure com una persona normal, o al menys que se senti estimada, acompanyada, integrada en la societat».

Però Mn. Freixes, president de Càritas Catalunya, també ha tingut moltes satisfaccions: «Veure que lentament aquestes dificultats es van superant, en l'àmbit interdiocesà hi ha una bona harmonia entre les diferents Càritas, els programes en comú, la informació del que es fa arreu de Catalunya pels pobres, etc.»

A Tortosa funcionen 23 equips de Càritas parroquials i interparroquials. El total invertit ha estat de gairebé 47 milions i mig que provenen de la col·lecta que se celebra el Dia de Corpus i de subvencions i donatius. Entre els serveis que presten cal destacar la Casa d'Acollida de Transeünts que regenten a Tortosa les religioses paüles.

Càritas diocesana d'Urgell també prepara la commemoració del 50è aniversari de la creació d'aquesta institució eclesial al servei de la justícia i la caritat. Càritas, en l'assemblea diocesana, presentarà una exposició del seu treball pastoral, il·lustrada amb gràfics i fotografies dels seus responsables. També exposaran les informacions de premsa publicades durant aquests cinquanta anys, i un resum de les seves activitats, particularment de les ajudes ofertes amb motiu de catàstrofes generals i desgràcies familiars.

De totes maneres, esperen coordinar la celebració del cinquantenari amb les Càritas de Catalunya durant la propera reunió del mes de juny.

C.C.

«Càritas demana el compromís dels cristians amb els desvalguts de la societat»

Càritas fa cinquanta anys que treballa per ajudar les persones necessitades.

l'Habitatge Social, que ofereix pisos a preus modestos a famílies amb pocs recursos; la Fundació Formació i Treball, que té com objectiu la inserció laboral de persones que encara que tenen una certa formació, per edat o

de Càritas a Lleida en substitució de Mn. Mateu Freixes, que durant gairebé 25 anys ha estat al front d'aquesta Institució. «La manca de sensibilitat per part del clergat i de les instàncies diocesanes que no compten amb Cà-

Tereseta, una santa jove per als joves

■ El bisbe auxiliar de Lisieux va ser a Barcelona per parlar de la carmelita

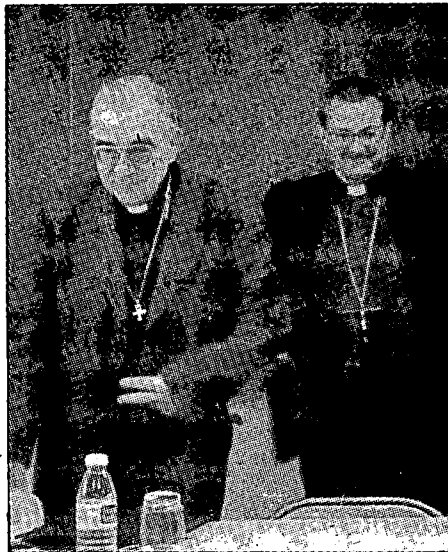
BARCELONA.— Amb motiu del centenari de la mort de Teresa de l'Infant Jesús, el bisbe auxiliar de Lisieux, Guy Gaucher, va ser a la Ciutat Comtal convidat pels carmelites. En la conferència que va impartir a la Facultat de Teologia de Catalunya, monsenyor Gaucher va definir Tereseta com «la teòloga de la misericòrdia».

El bisbe Guy Gaucher va anomenar Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897) «una santa jove per als joves», i va recordar que a la Jornada Mundial de la Joventut que enguany se celebrarà el mes d'agost a París la missa d'obertura estarà dedicada a aquesta santa de Lisieux. A París, i en presència del papa Joan Pau II hi haurà espectacles sobre la figura de Tereseta, una santa que «pot parlar molt als joves i pot ser eficaç en el guariment dels problemes familiars que pateixen».

El bisbe Gaucher va dir en la xerrada centrada en el Déu misericordiós en la vida i els escrits de santa Teresa de Lisieux (1873-1897) que els dos mots que defineixen la trajectòria curta de la santa, que va morir només amb 24 anys, són la confiança i l'amor. Teresa de

l'Infant Jesús va voler estimar Jesucrist i fer que aquest fos estimat. El bisbe auxiliar de Lisieux va recordar que la santa va tenir una infància feliç tot i que va morir la seva mare quan ella era molt petita. Monsenyor Gaucher va establir un paral·lelisme entre la santa i Caterina de Siena, ja que ambdues es van dedicar a acompanyar els condemnats a mort.

El prelat també va recordar que Teresa va viure les conseqüències d'una espiritualitat marcada pel temor de Déu i va dir que Teresa va patir la negació a no poder combregar cada dia quan va entrar al Carmel, perquè en aquell temps era molt difícil aconseguir l'autorització de la superiora. Així, Gaucher va insistir en el «camí de solitud espiritual» que sofrí una Tereseta de l'Infant

El bisbe Guy Gaucher va parlar de la santa de Lisieux a Barcelona.

Jesús que no se sentia còmoda enmig d'aquesta espiritualitat.

Un amor misericordiós

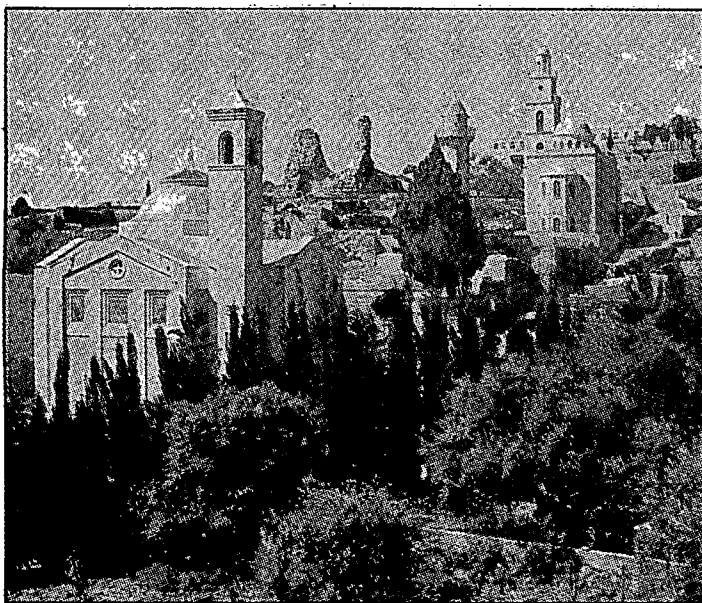
Teresa va tenir confiança en l'amor misericordiós de Déu i entenia misericòrdia com l'amor que s'abaixa, com una reconciliació. Gaucher va esmen-

tar l'encíclica del Papa actual *Déu ric en misericòrdia*, i va aclarir que la misericòrdia «no és un tema bíblic o literari, sinó que és una realitat fonamental». Gaucher, expert mundial en santa Tereseta, va dir que per a la santa el purgatori no tenia raó de ser i que ella havia manifestat més d'un cop que estava convençuda que després de morir aniria al cel i no tan sols això, sinó que es veia en braços de Jesucrist.

En la seva conferència, el bisbe auxiliar de Lisieux també va fer referència a l'actualitat que té avui l'espiritualitat d'aquesta santa tan estimada i la va definir com a «santa de l'amor, de la fe i de l'esperança» i a més va suggerir que és una «santa trinitària en l'època del diàleg interreligiós i de la nebulosa misticoestètica actual». El bisbe va parlar també a la Sala Miriam dels carmelites a Barcelona sobre el tema *Santa Teresa de Lisieux, doctora de l'Església?*.

Miriam Díez i Bosch

Vols viatjar
DE FRANC
a TERRA
SANTA?

Amb «CATALUNYA CRISTIANA» ÉS MOLT FÀCIL GUANYAR

SORTEIG VÀLID NOMÉS PER A NOVES SUBSCRIPCIONS

- 1 Emplena la butlleta de subscripció amb totes les teves dades.
- 2 Tria la forma de pagament que et vagi més bé.
- 3 Retalla la butlleta per la línia de punts i envia-la per correu al més aviat possible.
- 4 De seguida que rebem la teva butlleta, et lliurarem per correu el teu primer exemplar de *Catalunya Cristiana* i el certificat de participació per al sorteig de dos viatges a Terra Santa per a dues persones.

Aquesta CAMPANYA començarà l'1 d'abril i s'acabarà el 31 d'octubre de 1997. El sorteig dels viatges es farà davant de notari, abans del 15 de desembre.

SUBSCRIU-TE a
«CATALUNYA
CRISTIANA»
i podràs guanyar
un dels
DOS VIATGES
a TERRA SANTA
per a dues persones

Nom
Adreça.....
Població..... D.P.....
Província..... Tel.....

☐ Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària
(en aquest cas emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto per valor de 9.880 ptes.

Solicito fer el pagament a través de:

- ☐ 1 sol rebut de 9.880 ptes.
☐ 2 rebuts mensuals consecutius de 4.940 ptes.
☐ 4 rebuts mensuals consecutius de 2.470 ptes.

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa..... Agència.....

Adreça.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/límbreta

Entitat..... Oficina..... DC..... Compte.....

Data.....

Signatura del titular del compte/límbreta:

Barcelona

L'ACO vol obrir nous camins

■ VI Consell del moviment a Sant Cugat del Vallès

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— L'Acció Catòlica Obrera vol anar enfora, i no per fer proselitisme o demagògia, sinó perquè sent la necessitat d'explicar què és i què fa. L'ACO va celebrar el seu sisè Consell on es van triar les prioritats del moviment fins l'any 2000.

L'Acció Catòlica Obrera (ACO) va celebrar el seu Consell al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès.

Sense renunciar als compromisos històrics ni negar les noves realitats com les ONG, l'Acció Catòlica Obrera reunida en Consell va decidir a Sant Cugat del Vallès que cal anar enfora per explicar què és aquest moviment d'acció catòlica. L'ACO aposta per acceptar els canvis i encarar amb voluntat de transformació la renovació. Els presidents de l'ACO, Agustí Ramón i Dora Pizarro, van coincidir a manifestar que hi ha noves realitats i sensibilitats que s'han de contemplar sense oblidar les coses que ja funcionen. A la trobada del Consell dels passats 9, 10 i 11 de maig hi van assistir gairebé tots els responsables dels grups i també membres de l'ACO de França, de la HOAC, el delegat de l'apostolat seglar, Antoni Matabosch, i el de Pastoral Obrera, Tano Casacuberta, així com membres de la JOC. L'arquebisbe de Barcelona va fer arribar una carta als participants.

Les tres prioritats que s'han aprovat per als propers cursos són: el lema *Jesús com a referència del compromís i la militància en el dia a dia*; *Jesús ens invita a viure i transmetre la Bona Nova en el nostre món d'avui* i, finalment, per al curs 1999-2000. *Oferir l'ACO com a mitjà per creure en Jesucrist des de la nostra realitat obrera*. Aquestes prioritats es van aprovar per majoria absoluta i també es van escollir els mitjans per

dur-les a terme —com la pregària, el silenci i la contemplació, la formació, les trobades on compartir la fe— els mitjans que ofereix el moviment —com jornades, trobades, exercicis, butlletins, revisions de vida o estudis d'Evangelí. A més, es van plantejar qüestions relacionades amb accions que l'ACO pot engregar: oferir l'ACO per a persones adultes, fer un pla de formació, tenir presència als mitjans de comunicació com el full dominical, la ràdio i fins i tot Internet, i sobretot prioritzar els mitjans més propers al moviment com són els mitjans propis de l'Església. Els objectius generals que hi ha darrere de les prioritats són principalment apreciar tot el que el moviment ha anat fent durant 43 anys i fer que l'ACO —que està implantada a l'àrea de Barcelona i ara s'estan iniciant grups a les Illes i al País Valencià— sigui un moviment evangelitzador a finals de segle.

El Consell, que es reuneix cada quatre anys, es va obrir amb una pregària i es va cloure amb una Eucaristia celebrada conjuntament amb la JOC. L'ACO està disposada a esdevenir portadora de la Bona Notícia de Jesús i vol ser Església que reviu la Pentecosta decidida a fer el camí de l'Esperit, compromesa amb la justícia i al costat dels pobres.

Miriam Díez i Bosch

Breus

Trobada de matrimonis cristians a Banyoles

BANYOLES.— El diumenge 1 de juny la Casa d'Espiritualitat de Banyoles acollirà els matrimonis joves que vulguin participar a la convocatòria dels Equips de la Mare de Déu i de la Delegació diocesana d'Apostolat Seglar. El consiliari internacional d'aquests equips de laics i laiques casats, el jesuïta Cristòfol Sàrrias, farà una ponència a les onze del matí sobre el tema *Reptes concrets de la família i respostes possibles*. Després d'una estona de diàleg hi haurà la presentació dels equips, que explicaran en què consisteix la seva especificitat i la jornada es clourà amb una Eucaristia. Sàrrias ha manifestat que «la família està sotmesa a reptes molt importants, i els qui volem viure amb esperit cristià necessitem fer una anàlisi seriosa d'aquest món que ens envolta, no tan sols per conèixer i acceptar aquesta realitat sinó per presentar els nostres reptes que han de transformar el món en un sentit evangèlic».

M.D.B

Fi de curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona

GIRONA.— Un concert d'orgue, una conferència sobre la Pasqua i un sopar de germanor seran els tres elements que configuraran la celebració de fi de curs que el proper dijous 5 de juny tindrà lloc al Seminari Diocesà. Aquest any és el primer que l'Institut funciona com a centre patrocinat per la Facultat de Teologia de Catalunya encarregat d'impartir els estudis en Ciències Religioses. Fins ara el centre s'havia anomenat Institut de Teologia. La conferència anirà a càrrec de Joan Torra i Bitlloch, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i vicari episcopal de Vic. El professor Torra parlarà del misteri pasqual a propòsit de la Carta Apostòlica de Joan Pau II *Tertio millennio adveniente*.

M.D.B

El bisbe concelebra la missa de la «Lleva del biberó»

MAÇANET DE LA SELVA.— Mig miler de supervivents de la *Lleva del Biberó* (l'últim reemplaçament cridat a files en el bàndol republicà a la guerra civil) es van aplegar el dissabte 17 de maig a Maçanet en la trobada anual que preparen cada primavera en record als companys desapareguts. En aquestes trobades s'oficia una celebració anomenada Missa de Campaña, en què participen els sacerdots de la lleva i els fills dels supervivents que han esdevingut preveres. El bisbe de Girona, Jaume Camprodon, va presidir la celebració, en què també hi van assistir membres del bàndol nacional. Fa uns anys, i a iniciativa dels dos bàndols, es va fer un monument a la pau en els espais on va tenir lloc la batalla de l'Ebre.

M.D.B

Possibilitats de la pastoral del turisme

SANT ANTONI DE CALONGE.— Salvador Batalla, delegat de la pastoral del turisme de Girona, encapçalarà una reunió dedicada a les possibilitats pastorals que existeixen en aquest àmbit el proper dimarts 3 de juny a la rectoria de la localitat costanera de Sant Antoni de Calonge. La reflexió pretén reunir pastors de parròquies turístiques. Mossèn Rafel Méndez, antic director de l'Escola de Turisme de Sant Ignasi, serà l'encarregat de parlar sobre les perspectives humanes i cristianes del turisme i la revisió i reflexió de les possibles línies pastorals les farà Salvador Batalla. El bisbe de Girona, Jaume Camprodon, tancarà la trobada. A la reunió es podrà adquirir el material litúrgic, horaris i cartells que posa a disposició la Delegació de Pastoral de Turisme.

M.D.B

Barcelona acollirà un Congrés organitzat pel CEEM sobre mitjans de comunicació

■ Primers contactes amb el portaveu del Consell de les Conferències Episcopals d'Europa

BARCELONA.—Helmut Stendl és portaveu del Consell de les Conferències Episcopals d'Europa (CCEE) i secretari del Comitè Episcopal Europeu per als Mitjans de comunicació (CEEM), que presideix el bisbe anglès C. Hollis. Amb un somriure confessa que li agrada la seva feina, encara que a voltes es trobi una mica sol prenent les decisions. Casat i pare de tres fills, amb un quart fill en camí, aquest laic, teòleg especialitzat en dogmàtica creu que l'Església té una missió «alhora reconciliadora i terapèutica, ha de ser a prop de cada individu i per això li cal inspiració, creativitat i, sobretot, coratge». Hem aprofitat per parlar amb ell en el transcurs de la seva visita a Barcelona, per preparar el Congrés sobre mitjans de comunicació que se celebrarà el 1999.

—El Consell de les Conferències Episcopals d'Europa té com a tasca principal promoure la col·laboració entre els bisbes europeus.

—La CCEE organitza trobades internacionals amb els bisbes responsables de matèries com la comunicació social, la catequesi, la migració, la pastoral de joves o l'ecumenisme, per citar-ne algunes. També organitza regularment simposis on participen un centenar de bisbes, nombrosos experts, religiosos, sacerdots i representants de laics. D'altra banda, la caiguda del mur de Berlín ha afavorit que les Esglésies de l'Europa central i oriental col·laborin plenament amb el treball de la CCEE, tal com pretenia el Sínode especial per Europa celebrat el 1991.

—Vostè és un observador privilegiat de les transformacions d'Europa. De quinà manera s'està ajudant al desenvolupament de les Esglésies dels països de l'Est?

—Les Esglésies de l'Oest estan fortament compromeses amb les seves Esglésies germanes en els països que han sofert el comunisme per ajudar-les a refer la seva estructura i assegurar un servei pastoral en aquestes noves societats democràtiques. De manera particular l'Església alemanya, que disposa de força mitjans, ha fet molt de bé, i també la italiana.

—En aquests moments, quines haurien de ser les respostes de l'Església europea als ciutadans?

—Crec que es tracta de donar més sentit a la vida de les persones. Penso en els joves, que necessiten indicacions de camins clars, i en els desprotegits, en tots els que no tenen feina, que no tenen influència. L'Església no és només una Església que s'adreça als pecadors, ella també s'ha d'adreçar als que pateixen en el seu cor, als malalts, als desesperats. La seva missió ha de

ser alhora reconciliadora i terapèutica. Té necessitat d'inspiració, creativitat i, naturalment, de coratge per esdevenir encara més propera a cada individu.

—Cada tres o quatre anys el CEEM organitza un gran congrés que reuneix tots els bisbes encarregats dels mitjans de comunicació, acompanyats d'experts. Per què s'ha escollit Barcelona com a seu del proper congrés?

—El darrer congrés va tenir lloc a Budapest el 1994 i es va decidir que el proper es celebraria a una ciutat de l'Europa de l'Oest, això serà el 1999. A més a més, Mn. Manuel Valls és, des de fa uns anys, un dels experts del nostre comitè permanent, li tenim con-

Helmut Stendl visità la redacció de Catalunya Cristiana, el director de la qual és membre del Comitè Episcopal Europeu per als Mitjans de Comunicació.

fiança i vam decidir demanar-li que ens acollís. Estem contents de venir a Barcelona i ser hostes d'aquesta diòcesi.

—Vostès estan ja a la recta final de la preparació del II Encontre ecumènic que tindrà lloc a Graz (Àustria). Què n'espera d'aquesta trobada?

tercanvi, de diàleg i, sobretot, de celebració de la fe en comú. Crec que Graz serà un nou punt de partida de l'ecumenisme, així ho espero. Sens dubte, aquest serà l'esdeveniment ecumènic més important a Europa abans del Tercer Mil·lenni.

Núria Oriol i Palarea

Vic

La família josefina en assemblea

PRATS DE LLUÇANÈS.—Al redòs de l'ermita de Sant Nazari es van reunir les religioses josefines i els laics i laiques que formen aquesta família dins del Bisbat de Vic en la seva XI Assemblea. L'encontre es va celebrar molt a prop de la masia on va néixer la mare Caterina Coromina, fundadora d'aquesta congregació de religioses dedicades especialment a la cura de vells i malalts, que té a Prats de Lluçanès la Residència de la Mare de Déu de Lourdes.

Es va celebrar una missa a l'aire lliure concelebrada pel consiliari de la família josefina, P. Pere Suñer, S.J., el també jesuïta P. Antoni Queralt i el superior dels carmelites de Gràcia (Barcelona). Un petit cor de germanes josefines van solemnitzar la celebració i se sentien amb joia algunes veus cantant en català amb accent sud-americà, ja que algunes de les religioses que treballen apostòlicament aquí procedeixen del Perú.

A l'homília, el P. Suñer va fer notar que la capella ens recordava la pregària; la masia, l'esperit de família, els corrals i les terres, el treball, aspectes que enaltien les virtuts de la Mare Caterina, que havia viscut i treballat allà manifestant la seva especial devoció a la Mare de Déu del Carme i a sant Josep.

Lluís Badia i Torras

Tortosa

Jornada de Pastoral de la Salut

JESÚS-TORTOSA.—L'objectiu principal d'aquesta Primera Jornada de la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut que es va celebrar el primer diumenge de maig i que va aplegar unes 400 persones, va ser crear comunió entre organismes similars que es dediquen a vells, malalts i pobres. Hi van participar la Frater, l'Hospitalitat de Lourdes i voluntaris de Càritas. Mn. J.M. Tomàs que va concelebrar l'Eucaristia, va dir que «el càncer pitjor és l'egoisme i l'orgull».

J. Blanc i Bahima

Urgell

Gràcies a una missionera d'Urgell, Ritxi hi veu

CLARAVALLS.— Magdonio Eyene Mabale, de dos anys i mig, natural de Nsork, Guinea Equatorial, va néixer amb cataractes als dos ulls, causa de la seva ceguesa. Una missionera de la Sagrada Família d'Urgell va conèixer el problema, l'estudià i posà en marxa la intervenció quirúrgica del nen, que familiarment es coneix com Ritxi.

Montserrat Farré, de Claravalls, va acompanyar personalment el nen, amb la seva mare, a la Clínica Barraquer de Barcelona. La comunitat de la Sagrada Família del carrer Avinyó de la Ciutat Comtal es va responsabilitzar de la pensió, l'Once va pagar els viatges i l'equip d'oftalmologia de la Clínica Barraquer ha fet les intervencions als dos ulls de forma gratuïta. L'estada a Barcelona ha superat els dos mesos. Ritxi és a punt d'emprendre el retorn a casa, a una nova Guinea que fins ara no havia vist.

Ramon Gay, rector de Claravalls, ha comentat: «Tot un miracle de la caritat d'aquesta missionera exemplar», que ha acompanyat Ritxi i la seva mare.

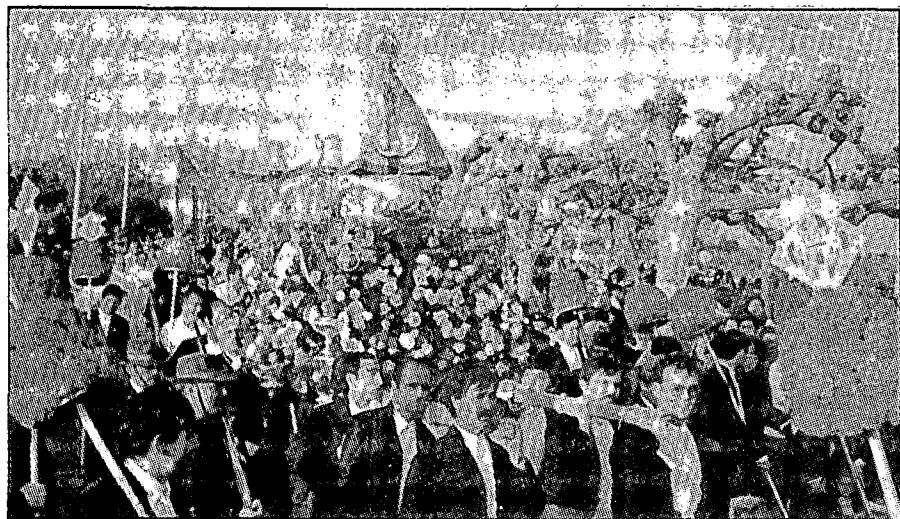
Antoni Mirabet

Dinar del dia de Pasqua. A l'esquerra, la germana Montserrat Farré i Ritxi amb la seva mare. Els acompanyen una família magrebina, i el director de *Catalunya Cristiana*.

Sogorb-Castelló

Festes de la Mare de Déu del Lledó

Processó de la Mare de Déu del Lledó.

CASTELLÓ.— Amb gran goig, Castelló va celebrar les festes de la seva patrona, les quals van ser com sempre esplendoroses i plenes d'un devessall d'actes d'un profund fervor marià.

El primer dissabte de maig es va celebrar la missa solemne del Llaurador, de Rafael Beltrán, amb coral i ofrena de flors de les famílies castellonenques. A la nit va tenir lloc la Serenata a la Mare de Déu, on els grups de música, les danses populars i les poesies, tot en lloança a la Verge, es barrejava amb els aromes de les flors dels tarongers de l'horta i amb el grandios espectacle pirotècnic dels focs artificials.

El diumenge 4 de maig, festa principal de la Lledonera, va tenir lloc la solemne Missa Pontifical, oficiada pel bisbe Juan Antonio Reig Pla. A la tarda va sortir la processó general pel passeig de Lledó, amb assistència de totes les autoritats. En sortir la Verge del Lledó de la seva basílica, els «visques», els aplaudiments, els crits de joia a la Mare, la pluja de pètals de flors, van ser realment emocionants. Aquelles persones interessades, castellonenques o devots de Maria en general, que vulguin venerar la Mare de Déu del Lledó poden trucar al tel. 453 33 66 de Barcelona.

Fernando Cortés Doménech

Lleida

Assemblea del SICPAS

LLEIDA.— Els membres del Secretariat Interdiocesà de Custòdia i Promoció de l'Art Sagrat de Catalunya (SICPAS) van celebrar la seva assemblea a Lleida, i van aprofitar per conèixer els exponents culturals més importants de la ciutat.

La Seu Vella, i les exposicions *800 Aniversari de la Paeria de Lleida* (a la Paeria), *Maria* (a l'Institut d'Estudis Ilerdencs) i *700 Aniversari de la Universitat de Lleida* (a la Universitat), van ser els llocs que van visitar.

Pel que fa a la sessió de treball, Josep M. Martí Bonet, de Barcelona, president del SICPAS, va dir que haver vingut era una mostra de «voler sentir-nos germans amb Lleida» en aquests

moments de dificultats per raó de la divisió del Bisbat i les seqüeles que comporta. Amb paraula ferma, Bonet va defensar la unitat de tot museu, i la importància d'un museu diocesà que, com a fons patrimonial, explica la història i idiosincràsia d'una diòcesi.

En nom de la Delegació de Lleida, Ximo Companys, delegat diocesà adjunt, va proposar que es recuperi la revista *Tahull*, una publicació d'informació, d'intercanvi i de comunicació en l'àmbit de l'art sacre. També es demanà per la promoció d'associacions d'Amics de la Catedral, proposant alhora una possible confederació d'aquestes associacions.

Jaume Montaña

El museu diocesà de Lleida obre portes

LLEIDA.— L'exposició que mostra part del fons patrimonial del museu diocesà de Lleida va obrir les portes al públic durant els dies de les festes en honor de sant Anastasi, patró de la ciutat, del 2 al 12 de maig. Després el museu estarà obert cada dissabte al matí, fins que se li trobi un emplaçament definitiu.

Entre les novetats la mostra presenta el tern del Papa Calixte III, i peces d'orfebreria romànica. En realitat virtual —que ha fet el departament d'informàtica de la Universitat de Lleida— el visitant pot veure la recreació del retaule de l'altar major de la Seu Vella, del segle XIV. L'exposició ha estat organitzada conjuntament pel Bisbat i l'Ajuntament de Lleida, que s'ha fet càrrec de la restauració del relleu en fusta policromada de sant Anastasi, patró de la ciutat.

J.M.

Corpus Christi, una festa amb més de sis segles

■ Barcelona va ser una de les ciutats on va arrelar amb més força

BARCELONA.— La festa del Corpus se celebra amb força a Catalunya des del segle XIII. Al llarg d'aquests anys s'ha anat modificant per adaptar-se a les necessitats de cada època. Mn. Baucells, en aquest escrit, fa un recorregut per la història per explicar-nos l'origen i els valors de la festa de Corpus que se celebra el proper diumenge 1 de juny, un Corpus que desitja per sempre,

tot i que considera que «aquesta expressió de *Corpus per sempre* pot suscitar un cert recel, quan les coses acostumen a tenir un acabament, però no és ben bé aquest el sentit que vull donar-li. Més aviat vull dir, que mentre Corpus sigui Corpus, el seu èxit depèn que al seu entorn aplegui els sentiments dominants de cada època. Si és així, la durada de Corpus és del tot garantida».

Corpus ha registrat, des de la seva implantació a mitjans del segle XIII, una sèrie de canvis. Ho ha fet en sintonia amb les idees dominants i típiques de cicles llargs de la humanitat, de resultes de la seva necessària adaptació a allò que, posant de moda una locució antiga, avui s'anomena els signes dels temps. Perquè ho ha fet, Corpus va arribar als temps propers a nosaltres amb plena vitalitat. En els darrers anys, de resultes de les modificacions introduïdes gairebé de sobte amb el Concili Vaticà II, el canvi ha estat més fort i l'adaptació està en vies d'operar-se.

En efecte, Corpus, des del punt de vista del calendari litúrgic, gaudeix de la màxima consideració, a l'estil de Nadal i Pasqua. Té la categoria de solemnitat. Però ha permès el trasllat de la festa, del dijous tradicional, al diumenge següent.

Corpus, és a dir, la commemoració de la institució de l'eucaristia en un dia exclusiu i només festiu—recordem que el propi és el Dijous Sant, ben tenyit del dramatisme de la passió—, instituit per Urbà IV el 1264 i que en un primer moment propicià una gran florida de fundacions de beneficis i d'altars dedicats al Corpus Christi, no va prendre tota la volada fins que Joan XXII, l'any 1317, la va incloure en un paquet de decrets jurídics enviats a les universitats d'aleshores.

La seva plenitud amb la missa, l'ofici diví o litúrgia de les hores i la processó, s'estengué arreu d'Europa. Deixant de banda Lieja, la ciutat belga que fou el bressol de la celebració a honor del Cos de Crist, entre nosaltres va germinar i arrelar amb vigoria tot seguit, i les ciutats de Barcelona, Girona i Vic foren les capdavanteres. Després s'hi afegiren totes les altres.

Una cita per a tothom

El ban del consell municipal barceloní del 1320, pedra preciosa en la història universal del Corpus, encomanà als ciutadans que *sia demà matí a la Seu a la missa e a la professó e al ofici qui si farà*

ab gran sollemnitat. En els anys següents s'indicaren els noms dels carrers per on passaria la processó i s'aconsellava que es netegessin i s'engalanessin. Totes les representacions, tots els simbolismes i totes les mostres populars de joia veritable esclatant hi tenien cabuda.

Ara bé, el caliu original que en propicià la institució i que l'acompanyà molts anys es fixava gairebé en exclusiva en la presència de Jesús en el pa consagrat. Quan el celebrant d'esquena al poble aixecava l'hòstia, les mirades pretenien descobrir que en ella hi havia Crist, que era allí. Una presència gairebé física, de la qual se'n beneficiaven tots els que ho podien fer. Per això es disposà el toc de campanes durant la consagració; per això l'escolà aixecava l'espelma encesa ben amunt perquè la forma fos visible per a tothom, dins les esglésies fosques o en penombra. D'aquest ambient de pietat en participava tothom.

Més endavant, en el període que les passejades dels reis, nobles i autoritats per ciutats i viles, es convertien en una mostra de galania, el Cos Sagrat, era el Gran Senyor enmig del seu poble. Per això en les ciutats grans, només una processó s'organitzava el dia de Corpus, i les de les altres esglésies es distribuïen els dies de la vuitada.

De sempre que els esmentats sentiments devocionals anaren acompanyats, sovint amb insistència per part de les autoritats eclesiàstiques, de la forma corporal, pròpia del servent davant el seu amo i senyor: de genolls. Perquè de Senyor sols n'hi ha un, tot ell sagrat i objecte de les més exquisides atencions.

Totes aquestes disposicions s'han modificat radicalment. Sovint els fidels estan drets, combreguen amb les pròpies mans i la comunió freqüent té carta de ciutadania, tant per als practicants dominicals com per als esporàdics. Tanmateix, aquestes són mostres d'un fort corrent intern que dona expressió als sentiments espirituals dominants en l'actualitat. Gràficament i abreujant moltíssim, sabem que abans s'assistia a les

celebracions, mentre que ara s'hi participa; abans es combregava per obligació un cop a l'any, ara es fa sempre que un vol; i així altres punts al voltant de l'eucaristia que han pres una nova fesomia.

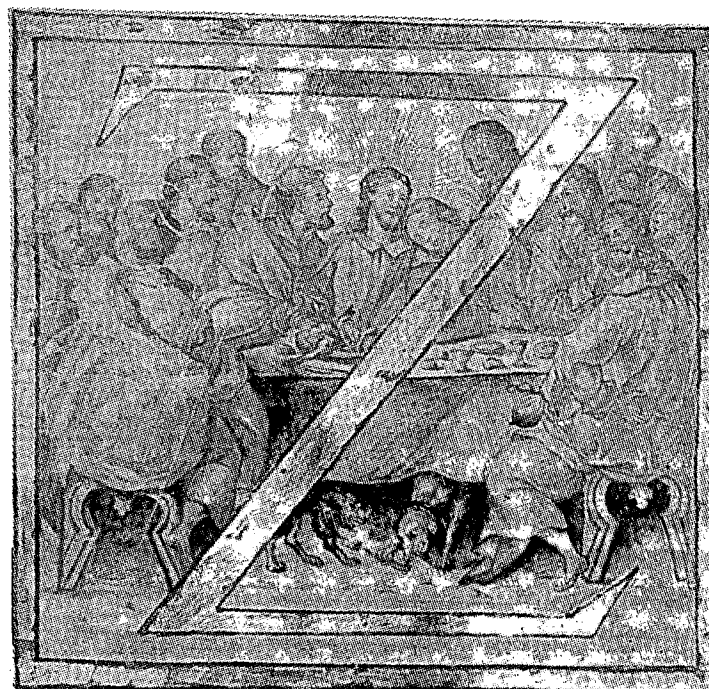
Tot el que porti, doncs, a l'esplet d'aquesta nova fesomia, anirà en bé de Corpus. Si cada eucaristia és la reunió festiva de la comunitat, Corpus hauria de convertir-se en la festa major dels creients, una manifestació de tot el goig que comporta compartir el Cos de Crist; la celebració hauria de reproduir l'ambient de família, entorn de la taula de la

Paraula i de l'Aliment, en un seguit de formes que només la inventiva popular és capaç de crear.

De manera semblant, la processó, continuadora de la missa, pot ser o ha de ser un nou mode de festejar la joia i vitalitat de gràcia de tantes i tantes persones que segons afinitats i edats es troben a gust exterioritzant la radical felicitat de l'Amor, al ritme que cada grup cregui més adient i més adaptat a les seves possibilitats i interessos.

Bé, aquest és un somni, que té en compte tant el fil argumental actual com l'esplendidesa de Corpus en els sis segles d'activitat perquè en ell varen quallar les formes més íntimes de cada època. En tant que serem destres per fer-ho també nosaltres, Corpus serà o no serà per sempre.

Josep Baucells i Reig

Miniatura. Caplletra de l'introït de la Missa del Dijous Sant. "Zelus..." Cantoral 25. (segle XVII).

CORPUS CHRISTI

DIUMENGE

1 DE JUNY DE 1997

A LES 6,30 DE LA TARDA AL PLA DE LA SEU

MISSA I PROCESSÓ

Es convida tots els fidels

**S. E. CATEDRAL BASÍLICA
DE BARCELONA**

Editorial

Brasil Les sectes

La revista *UCIP Information*, en el seu número de setembre, va publicar un interessant article de Graziela Cruz, periodista de Belo Horizonte (Brasil), en què, després d'exposar els perills que representen les sectes per l'Església catòlica, defensa que l'Església pot oferir genuïns i sòlids valors per contrarrestar-les. Per fer-ho hauria de parlar la llengua dels brasilers d'avui i tenir en compte la creixent importància dels mitjans de comunicació. Presentem breument les idees de Gabriela Cruz:

«Entre 1980 i 1991 es van fundar a tot el Brasil almenys 4.000 sectes. La majoria són moviments pentecostals com, per exemple, la Comunitat de Déu, Déu és amor, Els quatre Evangelis i l'Església Universal de la sobirania de Déu. Encara ara, totes continuen tenint èxit i atrauen diàriament nous adeptes. La majoria dels seus simpatitzants provenen de les classes més humils de la societat.

»La més potent és l'Església Universal, dirigida per l'anomenat *bisbe* Edir Macedo. Aquest moviment eclesial va experimentar en els últims anys un creixement enorme, arribant fins i tot a convertir-se en un factor important de la societat brasilera. Posseeix dos canals de televisió, 26 emissores de ràdio, 3 diaris i 2 revistes. L'Església Universal de la sobirania de Déu va ser fundada el 1977, compta amb 3,5 milions de membres a 34 països, i posseeix 2.500 temples. La seva última adquisició va ser

un temple a Hollywood, el cinquè a Los Angeles. La figura integradora d'aquest moviment és el *bisbe* Edir Macedo, de 50 anys. Dirigeix totes les operacions des de Nova York, on viu des del 1986. Segons el bisbe Macedo, tots els que no pertanyen a la seva església són amics del diable. Els dos grans enemics del bisbe són l'Església catòlica i la Globo Televisión, una de les cadenes de televisió més importants del Brasil i del món en general.

»L'Església Univer-

sal considera que tots els tipus de misèria, tristesa i fins i tot l'atur són obra del dimoni. Segons els sacerdots de l'Església Universal no existeix el pecat i l'únic responsable de tot el mal és el dimoni. D'aquí dedueixen que cap ésser humà és responsable dels seus mals. Són víctimes del dimoni. Els homes han de ser netejats i redimits del dimoni. Segons els últims estudis de l'Institut Brasiler d'Estadística, el 64% dels seus adeptes són catòlics convertits. El 1980, el percentatge de catòlics del Brasil era del 89% de la població, el 1991, sols el 80%. Les estadístiques mostren que les noves esglésies representen, sobretot, una amenaça pel catolicisme al Brasil.

»A les noves sectes i esglésies s'hi ha d'afegir una altra agrupació important, que s'ha estès en els últims dos anys, els Cristians Nominals, de la qual formen part especialment joves entre els 18 i 24 anys. Es denominen cristians, però no pertanyen a cap església. Diuen que creuen en Jesucrist i en Déu, accepten la Sagrada Escriptura però no l'Església oficial.

»Segons l'Institut Brasiler per al Desenvolupament, l'èxit dels moviments pentecostals és el resultat de diverses crisis internes serioses de les Esglésies tradicionals. Aquest èxit mostra que la població del Brasil té poc interès per la manera de funcionar tradicional de l'Església. La gent desitja que l'Església vagi cap a ells i trobi respostes a les seves necessitats.»

La gent pobre del Brasil vol que l'Església catòlica comparteixi la seva vida i doni resposta a la seva necessitat de «pa i Evangeli».

Nou Seminari Major de Nha Trang

VIETNAM.— Han acabat els treballs de construcció del Seminari Major de Nha Trang. Els bisbes de Nha Trang, Quy Nhon y Ban Mê Thuôt, es van reunir a l'edifici amb la direcció, claustre de professors i alumnes per celebrar-ho amb una missa d'acció de gràcies.

Milers de joves vietnamites no tindran la sort d'aquests seminaristes. Les autoritats de Hanoi decideixen quants joves poden entrar als seminaris i ser sacerdots.

Història del seminari

El juny de 1990, accedint a les repetides peticions de la Conferència episcopal, el poder central va atorgar l'autorització de construir un seminari a la diòcesi de Nha Trang, el cinquè obert des de 1980. Però es van necessitar gairebé dos anys de negociacions amb les autoritats regionals per obtenir el terreny per la construcció del seminari, el qual va substituir l'antic seminari menor de Sao Biên, confiscat pel govern el 1975. El 22 de setembre de 1992, les autoritats van oferir a l'episcopat la possibilitat d'utilitzar el terreny i els edificis de l'antiga escola Lê Thanh Liêm.

Sense esperar la construcció d'altres edificis, el nou seminari va obrir les seves portes el desembre de 1991, però l'any acadèmic va començar l'abril de 1992, amb 30 seminaristes. Un any després es va iniciar la construcció del nou edifici, que es va acabar al cap de tres anys. Hi ha tres edificis principals (13.050 m²) amb capacitat per 250 seminaristes majors.

El cos docent està format per membres del clergat diocesà de la regió. Alguns sacerdots han estat enviats a cursar estudis superiors a Roma i França. Seran els futurs professors del seminari. El P. Trần Thanh Phong, el vicedirector del centre, ha expressat el desig que la reclutació en el seu seminari sigui anual, en funció de les necessitats de la diòcesi. Actualment té lloc cada dos anys i està sotmesa a un *numerus clausus*. Cadascuna de les tres diòcesis només pot presentar deu seminaristes.

(FIDES)

Camp de treball missioner

Les delegacions diocesanes de missioners de Tarragona i Tortosa organitzen un Camp de Treball Missioner del 7 al 16 de juliol a Cabacés (Priorat) per joves majors de 18 anys amb motivació cristiana i missionera.

Les inscripcions s'han de fer aviat a les delegacions diocesanes de Missions de Catalunya i Balears.

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Viure malament tots trenta dies

Potser allò més trist d'aquest «viure malament» és que els infants no es poden lliurar tampoc d'aquesta situació. Uns voluntaris —professors d'universitat— que col·laboren en un dels barris més marginats de la nostra ciutat m'han fet a mans una carta d'una veïna del barri, la petita Verònica, de vuit anys. «Per favor

—comença dient el breu escrit—, vull que ningú no es baralli al meu barri i que no hi hagi droga pel carrer, i que el barri estigui net i hi hagi gronxadors per als nens i les nenes petits. Si em toqués la rifa, donaria almenys 20 milions de pessetes perquè es tregui la droga, les baralles...» Però, a ella, no li toca la rifa. I alguns, d'altres punts de la ciutat, potser sí que podrien ajudar a fer realitat el somni, tan elemental, però tan necessari, de la petita Verònica.

Tot visitant un barri semblant, uns educadors d'infants i unes mares em deien que volien ensenyar una mare a organitzar-se la distribució del Pirmi mensual —50.000 ptes.—, perquè li arribés a fi de mes, ja que s'ho gastava tot els primers dies. La resposta d'ella no tenia rèplica: els va dir que s'estimava més viure 10 dies bé, i no malament tots trenta dies.

L'endemà, en un barri semblant —n'hi ha tants!—, un xicot s'explicava dient que anava a menjar en aquell «centre obert», «perquè els meus tres germans tinguin una mica més de menjar». I un altre sopava de valent, perquè la seva àvia no tenia res per donar-li un cop tornava a casa.

Sortint del centre vaig saber que dos joves professors universitaris deixarien la universitat per dedicar-se a fer també d'educadors d'un barri marginat. És una forma heroica de «donar-ho tot» pels germans. La tasca que duen a terme Càritas i un gran nombre d'educadors, de voluntaris, de sacerdots,

de religiosos i religioses, alleuja i de vegades regenera la situació de molts infants, adolescents, joves i mares d'una colla de barris immersos en les baralles, en la fam física, en la impossibilitat de sortir d'un ambient que porta sovint a la delinqüència, a l'hospital o a la presó.

Els qui ajuden els habitants d'aquests barris són realitzadors d'una «comunió» veritable entre els membres cristians de barris d'un nivell de vida divers i els d'altres barris on el nivell no arriba, literalment —i no és pas exagerat dir-ho—, ni a humanitzar els seus habitants.

He vist aquests dies un infant que donava la mà tot content a un educador camí de la dutxa. «¿Com és la família?», vaig demanar. «La mare drogoaddicta i el pare a la presó.» A una altra nena, una menuda d'ulls vius, que s'està amb els avis, se li han mort de sida el pare, la mare i una germaneta de tres anys. Els responsables d'aquell centre estan preocupats pel futur d'aquesta nena.

Els qui treballen en aquells ambients podrien explicar casos innombrables de pobresa desesperada, de situacions que condueixen inevitablement a la delinqüència... No podem viure d'esquena a aquesta ciutat real, si bé desconeguda per molts, que és una acusació muda i continuada per als qui no podem restar al marge de tants sofriments. Cada dia hauria de ser, com ho és avui, el Dia de la Caritat.

Joan Martí

Bisbe d'Urgell

La fidelitat matrimonial en crisi

Hem de reconèixer que aquella fidelitat que els matrimonis es prometen per a sempre ben sovint en la història ha estat en crisi. La Bíblia mateix ens esmenta exemples de freqüents infidelitats i aixeca el model de la fidelitat i de la infidelitat com a exemple de l'amor de Déu pel seu poble i de la falta de correspondència d'aquest. Llegeixo en un estudi sociològic que, al centre d'Europa, ja fa dues dècades que quasi bé la meitat dels matrimonis vivien enganyant-se l'un a l'altre. ¿Què deu passar avui entre nosaltres quan la força de la moral cristiana no té el pes que tenia, domina un pansexualisme i una llibertat desbocada, la dona ha perdut la dependència i la paciència que tenia abans?

De fet, quan es reben informacions adequades, és

sabut que el nombre creixent de divorcis té una prehistòria d'infidelitats que han portat tempestats matrimonials, llàgrimes i ràbia. Han trencat l'amor que és la flama sagrada matrimonial. Per això l'adulteri és un veritable corc social amb uns preus elevadíssims per aquells que en són víctimes directes o bé indirectes.

Hi ha homes que entenen la relació amb la dona com una desfilada d'objectes variables. La falta de respecte al codi moral els ha portat des de la juvenesa a la incontinència sexual. La relació amb la dona no la veuen lligada a l'amor, sinó al plaer. Així, la sexualitat es deforma. S'acostumen a tractar la dona en una relació mercantil i dominadora. Fets a tractar amb dones que cedeixen fàcilment als seus capricis sexuals intenten fer-ho semblantment amb la seva esposa, que comença a allunyar-se d'ells. Elles ja no es comporten avui com a dones sotmeses, sinó que se senten amb més llibertat, tant des del punt de vista social com des de l'econòmic i jurídic per distanciar-se i prendre les seves decisions. El retrocés de les censures morals per part de la societat, la supervaloració de la sexualitat i, sobretot, la insatisfacció sexual i afectiva aboquen la dona cap a un camí semblant. Això quan no passa que la dona és la primera a fallar, cosa no tant freqüent abans però que va en augment.

Fixeu-vos quina cosa: amb una joventut marcada per la llibertat sexual es prepara la infidelitat futura i el fracàs matrimonial. El comportament sentimental i sexual d'una persona és fruit de tota una manera de viure des del moment en què es forma la personalitat. És natural que sigui així. Les coses importants i difícils no s'improvisen. Ja sé que hi ha molts pares

que han educat els seus fills tan bé com han sabut i, malgrat tot, no han reeixit com haurien volgut. Però és un bon moment per recordar que amb l'educació moral i amb els exemples familiars que es donen als fills ja s'està preparant l'èxit o bé el fracàs del que serà el seu matrimoni.

Cal recordar que el matrimoni exigeix espontàniament l'exclusivitat. El liberalisme de moda en els costums moderns no podrà canviar el fet que l'amor i la fidelitat van sempre junts. Els matrimonis que s'estimen no deixen mai que ningú no s'interfereixi entre ells per temor que es dissolgui la fidelitat. Aquesta dissolució és la mort de la felicitat, de la pau del cor, de l'alegria profunda.

La fidelitat ha de ser cordial. Com s'enganyen els que es pensen que són fidels perquè no entreguen el seu cos a ningú més! Si entreguen el cor a un altre viuen en la infidelitat. La fidelitat ha de ser mental. Jesús mateix ens diu que «qui mira la dona de l'altre amb desig de posseir-la ja ha comès adulteri amb ella en el seu cor» (Mt. 5, 28). Ha de ser carnal, és a dir, que no es pot donar el cos a un altre amb el pretext que se salvaguarda la fidelitat interior, que el cor continua intacte. Els que es neguen a la fidelitat íntegra estan condemnats al desamor, a ensorrar la família, la seva vida, la seva felicitat. L'adulteri comporta el seu propi càstig, ja que sempre acaba per destruir aquells que creien trobar-hi un bé. Es pot intentar amagar, però sol respirar per alguna part i es transforma en catàstrofe. Mentre resta secret esdevé també un verí. Encara hi ha, és clar, el camí del perdó, si hi ha veritable penediment i generositat de l'altra part. Jesús va perdonar la dona adúltera dient-li: «Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més» (Jo. 8, 11).

Barcelona

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIÀ

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax 415 14 49

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El 2 de juny, a les 19.30, a l'auditori de la Fundació Joan Maragall (c/ València, 244, 1r), conferència a càrrec de la Dra. Maria Pilar Núñez, vicerectora de l'Institut Borja de Bioètica, sobre «Clonació. Aspectes científics i valoració ètica».

• **CENTRE PASSATGE.**— Passatge Mercader, 13 - 08008 Barcelona, tel. 215 15 99. El 3 de juny, a les 18.00, conferència a càrrec d'Antoni Borràs, sobre «Art i història de l'Índia».

• **HOMES DEL SAGRAT COR.**— Exposició solemne del Santíssim: tots els dilluns no festius, de 17.00 a 18.00, a la parròquia de la Bonanova (Pl. Bonanova, 12);

a les 18.00, santa missa. El 5 de juny, a les 22.00, Hora Santa mensual, a la parròquia de la Bonanova, per a sacerdots, homes i nois. El 6 de juny, a les 11.00, Hora Santa mensual, a la parròquia de Sant Joan d'Àvila (Rambla Prim, 252), per a religioses, dones i noies. Després, l'Eucaristia.

• **AMICS DELS GOIGS.**— El 7 de juny té lloc un romiatge a Montserrat, amb motiu del 75è aniversari de l'entitat. Per a més informació, Amics dels Goigs, c/ de la Palla, 8, entl. 2a, tel 318 15 71.

• **ASSOCIACIÓ MN. JACINT VERDAGUER.**— Dins de la commemoració del 94è aniversari de la mort de Mn. Jacint Verdaguer, el 8 de juny, a les 12.00, es farà una ofrena floral al cementiri de Montjuïc.

• **VIGÍLIA D'ESPIGUES.**— Organitzada per l'Adoració Nocturna Masculina i Femenina de Barcelona, se celebrarà la nit del 14 al 15 de juny, al Temple Expiatori del Tibidabo. Comença a les 23.00 del dissabte i acaba a les 5.00 del diumenge. Sortirà un autocar del c/ Aragó, 268. Per a inscripcions, CEDAIR, c/ Aragó, 268, tel. 216 02 13 (de dilluns a divendres, de 18.00 a 20.00).

• **JORNADES DE REFLEXIÓ PER A JÓVES A MONTSERAT.**— El 14 i 15 de juny (per a joves de 25 a 31 anys) i el 5 i 6 de juliol (per a joves de 18 a 25 anys), organitzades pel monestir de Montserrat, entorn del tema «L'esperança cristiana». Xerrades a càrrec de Gemma Manzanera i Mn. Bosco Martí. Cal portar menjar per als dos dies, sac de dormir i el Nou Testament. Places limitades. Per a inscripcions, tel. 93/ 835 02 51. Demaneu pels monjos Josep-Enric Parellada o Joaquim Coll.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— Conferència-col·loqui sobre «L'actualitat cultural i religiosa del mes», a càrrec d'Antoni Matabosch, teòleg i president de la fundació, el 16 de juny, a les 19.30, al c/ València, 244, 1r.

Girona

• **DELEGACIÓ EPISCOPAL PER LA VIDA RELIGIOSA.**— Celebració dels 200 anys del naixement de Rosa Virgínia (santa Eufràsia Pelletier), fundadora de les religioses de la Caritat del Bon Pastor. Presidida pel bisbe de la diòcesi, tindrà lloc el 13 de juny, a les 18.30, a la mateixa comunitat, c/ Creu de Palau, 24.

• **DELEGACIÓ EPISCOPAL D'APOSTOLAT SEGLAR DE GIRONA.**— Jornada mundial de la Joventut amb el papa Joan Pau II, a París, els dies 18 i 24 d'agost. Els interessats a participar-hi poden adreçar-se a Mn. Josep Puig, tel. 85 80 15.

Tortosa

• **CONCERT DE MÚSICA SACRA.**— El 7 de juny, a les 20.00, amb música d'autors diocesans, a càrrec de la Coral Polifònica de Castelló, dirigida pel mestre Herero.

• **400 ANIVERSARI DE LA CONSAGRACIÓ DE LA CATEDRAL.**— El 8 de juny, a les 19.00, solemne Eucaristia amb motiu del 400 aniversari de la consagració de la catedral. Al claustre, hi haurà una exposició.

Vic

• **XI APLEC AL SANTUARI ECOLÒGIC DE GALLIFA.**— L'1 de juny se celebra la Festa internacional del medi ambient. S'organitza un autocar per anar al santuari ecològic. Per a més informació, Anna Nubiola, tel. 436 66 24.

XVII ESCOLA D'ESTIU PER A CATEQUISTES

Barcelona del 14 al 18 de juliol

Formació inicial

- Iniciar-se a ser catequista

Formació bàsica

- Història de Salvació
- Pregària i sagraments
- Metodologia catequètica

Formació permanent

- Dinàmiques amb joves
- Catequesi especial
- El Catecisme de l'Església Catòlica
- Dinàmiques visuals per a infants
- Catequesi familiar
- Catequesi d'adults
- El cant a la Catequesi

Escola Interdiocesana de Responsables de Catequesi

- El pensament que configura la mentalitat d'avui
- Els corrents del pensament cristià

Formació inicial

- Iniciar-se a ser catequista

Formació bàsica

- Pregària i sagraments
- Metodologia catequètica
- L'home i el seu entorn

Formació permanent

- La sensibilitat religiosa i els símbols
- Catequesi familiar
- La Bíblia a la catequesi
- Per a conèixer i treballar el Catecisme de l'Església Catòlica

Escola Interdiocesana de Responsables de Catequesi

- L'espiritualitat del catequista
- La vida sacramental

1997

Les Avellanades del 4 al 9 d'agost

Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Balears
c/ dels Àngels, 18 - 08001 Barcelona Tel. (93) 302 10 41

ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE SEPARATS I DIVORCIATS

Acolliment
Ajut

Companyia
Amistat

VINE A COMPARTIR-HO AMB NOSALTRES

Activitats... Sol·licita el programa bi-mensual

Ens necessites i et necessitem!!!

TRUCA'NS

Tels. 423 91 21 (Avellana, 9 a 14)

330 61 37 (Josep, 21 a 23)

Local Social: Ballén, 10 (Pares Dominics)

COMPANYIA 3A EDAT

posa en contacte a dones grans que viuen soles i necessiten companyia, amb noies que vénen a estudiar a Barcelona i busquen allotjament, per fer un intercanvi entre elles.

Si voleu més informació no dubteu a trucar-nos al

436 96 51

Entitat reconeguda per la Generalitat de Catalunya. Núm. SO 3030.

Indústria, 218, 4t 1a

08026 Barcelona

opinió

Zoom

Des que som al món,
quantes il·lusions hem
acaronat tot i saber que no
eren possibles de realitzar!
Però les hem mantingut
llarg temps fins que s'ha
extingit l'esperança
d'abastar-les. Com aquest
infant que toca somniosa-
ment la meravellosa
joguina que sap que és
difícil d'aconseguir.

Impromptu

Oriol Camps

Sobre la vaga del metro

Estic francament admirat per la tenacitat que han mostrat en la lluita per a la consecució d'un autèntic privilegi: la jubilació, amb la totalitat del sou, als seixanta anys. Cal reconèixer que són una mica més modestos que els transportistes francesos, que l'exigien als cinquanta-cinc!

Si es mira la qüestió tranquil·lament seria una gran solució per a tothom. No, només per a ells. Perquè, a fi de comptes per molt pesat que sigui no veure el sol durant unes quantes hores cinc dies a la setmana, hi ha treballs que són físicament molt més pesats. No parlem ja dels miners, que sí que s'enduen la palma, ni dels pagesos amb l'aventura al bat del sol i la inseguretat econòmica del seu esforç.

Perquè, segons sembla, els treballadors del metro no estan pas descontents, en principi, del sou que guanyen. Només que volen gaudir d'ell, sense fer res, a partir dels seixanta anys, i per això fan vaga. Sense considerar que no és a la companyia a qui perjudiquen, sinó a la gran munió d'usuaris del metro que mai no podran gaudir d'això que ells exigeixen.

D'altra banda, si se'ls concedís el privilegi, no seria un precedent per a la resta de professions, unes més i altres menys esforçades, i que tenen el mateix dret a obtenir-lo?

Però penso que jubilar-se a seixanta anys seria llençar per la borda les grans possibilitats que resten a la persona, que són molt més importants que dedicar-se senzillament a no fer res.

També em sembla que la cosa és antidemocràtica, quan en el curs dels temps tant s'ha lluitat contra els privilegis i tant s'ha clamat a favor de la solidaritat.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Dos conversions el mateix dia, mes i any

També en el món sobrenatural hi ha fets i coincidències que fan pensar. Una d'elles, la coincidència de la conversió de santa Teresa de l'Infant Jesús i del cèlebre poeta i escriptor francès Paul Claudel. Fou el mateix dia, mes i any: el 25 de desembre de 1886. Aquest fet ha estat revelat per diversos articulistes, i darrerament pel periodista Giuseppe Fasoli a *L'Osservatore Romano*.

La santa carmelita de Lisieux assenyala el dia de Nadal com la data del seu íntim trobament amb Crist: «En aquest dia vaig rebre la gràcia de la meva conversió. Jesús va canviar la nit de la meva ànima en torrent de llum; en aquesta nit, en la qual Ell es féu dèbil i pacient pel meu amor, a mi em féu forta i valerosa.» Teresa només tenia 13 anys.

Paul Claudel el 1886 estudiava a París i tenia 18 anys, cinc més que Teresa Martin. De pares incrèduls, Claudel havia deixat tota pràctica religiosa. En aquella època dominava el racionalisme: no hi havia misteris en l'univers, tot s'explicava per les lleis científiques. «Això em semblava molt trist: jo vivia en la immoralitat i, a poc a poc, vaig caure en un estat de desesperació», escriu el poeta francès. Un dia va fer el gest d'acostar-se una pistola al cervell...

Claudel descriu més tard què li va passar aquella mateixa nit del Nadal de 1886. «Començava a escriure i em semblava poder trobar inspiració en la litúrgia catòlica del Naixement de Crist. Vaig assistir amb certa indiferència a la Missa del Gall. Uns nens, vestits de blanc, cantaven el *Magnificat*. Jo estava

dret enmig de la multitud que omplia el temple. Fou aleshores quan es va produir l'esdeveniment més important de la meua vida. Tot d'una, el meu cor fou com ferit i vaig creure. I amb tanta força i convicció que res ni ningú ja no va poder esquarterar la meua fe. Un sentiment se m'imposava: Déu existeix, és aquí; hi ha Algú, un ser persona com jo i que m'estima...»

Paul Claudel, diplomàtic per oposició, poeta i escriptor, ha donat moltes voltes sobre la coincidència de la seva conversió amb la de Teresa de Lisieux, esdevingudes en les mateixes dates. Ho descriu en el seu llibre, *Santa Teresa de Lisieux us parla*, i també en el seu *Diari*. Però l'assaig de Claudel en el qual la monja carmelita brilla amb tota refulència és *Tres figures santes pels temps actuals*. Es refereix a tres personalitats: Charles de Foucauld, Eva Lavaillière —artista de París—, i Teresa de l'Infant Jesús. Té accents inspiradíssims per a tots tres, però reserva les pàgines més emotives i líriques a la santa de Lisieux.

Seria difícil comptar el nombre de persones als quals la vida i els escrits de la santa els ha fet capgirar el comportament i descobrir Crist. Entre altres escriptors i intel·lectuals podríem esmentar Bernanos, Mauriac, Julien Green, Mounier, Guitton, Tomàs Merton, etc. Tots narren, cadascú a la seva manera, l'experiència de la seva conversió; no hi falta en cap d'ells un explícit i agraït record a la santa carmelita.

És veritat que en tots aquests conversos no hi hagué coincidències de dates amb Teresa, però sí afinitats íntimes de conviccions.

Punt de vista

Josep M. Rovira Belloso

Eugenio Trías:
«Pensar la religión»

En *Diccionario del Espíritu*, l'anterior llibre d'Eugenio Trías, tractava amb molta precisió les paraules clau de les religions: Esperit, Trinitat, Símbol, Veda, Ioga... Aquest exercici honest, sens dubte, era fruit d'un alt grau d'atenció al fenomen religiós. Trías s'aplica ara a la tasca de re-pensar-lo. *Pensar la religión* ha estat fet i refet, escrit i reescrit durant anys, el que vol dir, simplificat, aprofundit, amb un plus d'originalitat. Si en els primers esborranys era ja notable, ara, mereix l'excel·lent.

UN LLIBRE IMPORTANT

Excel·lent és la part bàsica del llibre que coincideix amb els quatre primers capítols (fins a la pàgina 105), units a quatre més: des del novè, *El sujeto del límite*, fins al dotzè, *Nietzsche y la religión del espíritu* (pàgines 151-202). Entremig d'aquests dos, el dedicat al *Dios del límite*, tal vegada representa el cim del llibre, mentre l'onze —sobre els *Nombres de Dios*— acaba de retratar l'autor. Alguns dels capítols restants potser no són essencials al tronc de l'obra, tot i el seu viu interès, en particular, el que, amb gran originalitat, és dedicat al problema del mal, amb el títol de *El mal de Occidente*.

La primera meitat del llibre és destinada a la tesi fonamental. A la cultura li cal el fonament del sagrat si vol mantenir-se fèrtil i creadora. A Occident el sagrat ha sofert la «gran ocultació», la qual cosa no vol dir pas que hagi estat eliminat. Per això surt enigmàticament en l'art modern. La cultura occidental té necessitat no tan sols de la raó sinó del símbol, situat en el límit entre el «cercle del que és aparent» —el cercle on es manifesta el que és clar i diàfan— i el «cercle hermètic», on es dona la reserva del que és sagrat i diví.

Durant la redacció d'aquestes notes, llegeixo un excel·lent article de Llorenç Gomís sobre el polític italià Massimo d'Alema. Curiosament manté la mateixa tesi d'Eugenio Trías: només la gran tradició religiosa pot alimentar els compromisos cívics: la justícia i la solidaritat. «Estic convençut, diu l'excomunista i actual socialdemòcrata D'Alema, que la refundació de l'esquerra ha d'alimentar-se del component religiós.» Sempre que la religió no es faci servir per donar suport a grans causes, sinó tan sols per retre glòria a Déu! Tota altra cosa serà donada per escriure.

He dit que el capítol *Dios del límite* constituïa el centre del llibre perquè en ell, en forma d'aforismes, Trías explana el seu pensament: l'anhel de la

raó per autofundar-se condueix al nihilisme. La raó no pot fonamentar-se ella mateixa, tot deduint una conclusió real d'una premissa racional (pàg. 163). El fruit d'aquesta tendència és el que Nietzsche anomena nihilisme (pàg. 164).

EL NIHILISME RETROCEDEIX DAVANT LA
REVELACIÓ DE L'ÉSSER

No hi ha nihilisme davant l'ésser. L'ésser, que pot ser anomenat existència. Un ésser que no és merament idèntic al pensament, sinó que fonamenta el pensament i el penetra com una existència prèvia a la raó. Trías no tem d'emprar la paraula

influència confessada per l'autor. Hom hi entrelluca una certa influència del tradicionalisme moderat, en el sentit tècnic que tingué el mot cap al 1870, en el Concili Vaticà I. Trías, com segurament Schelling, postula una revelació primigènia que fonamenta el logos o raó humana, de la mateixa manera que el tradicionalisme hi veia una revelació primitiva que fundava el discurs i el llenguatge humans. Les revelacions religioses constitueixen així l'horitzó existencial en què s'inscriu la filosofia: el pensar i el dir dels homes.

ACORDS I DESACORDS

Jo segueixo el pensament de Trías en l'afirmació que les arrels de la cultura són religioses i «culturals», per jugar amb les paraules. L'acompanyo en la seva penetració sobre-aguda del pensament simbòlic, en el qual el que és diví *descendeix*, mentre que el que és humà *ascendeix* envers el cercle hermètic. La darrera frase del llibre apunta fins i tot a una concepció simbòlica i espiritual de la història, cosa que, sens dubte, es podrà aprofundir en un altre llibre.

Em costa de seguir-lo en la sèrie d'afirmacions que es van desgranant en una mena d'exercici «gnòstic» (valentiniana/hegeliana), al qual l'autor és encara procliu: l'ésser és revelació; el límit és l'ésser; és el mateix dir ésser del límit que Déu del límit; l'ésser i Déu s'identifiquen (què en diria Heidegger i el mateix sant Tomàs d'aquesta afirmació?).

Encara em costa més seguir l'autor quan, per construir la religió de l'Esperit, Trías sembla demanar que totes les religions facin un mosaic esplendorós en el qual es pugui instal·lar l'home «límitrof». Penso que aquí seria suficient, i més exacte, valorar el *núvol del no-saber* que s'estén entre tot discurs sobre Déu i la realitat de Déu: «Estava ben segura que era millor parlar amb Déu que no pas parlar de Déu», deia Teresa de Lisieux en els *Manuscrits autobiogràfics*. «Perquè —afegia— quan els homes parlen de Déu, hi mesclen l'amor propi, signe de la seva insuficiència.» Penso, sense relativisme

que, des de les grans religions, és possible deixar volar la sageta del pensament simbòlic, a través del *núvol del no-saber* envers el «cercle hermètic», en la confiança que la sageta no es perd, sinó que és dirigida —imperfectament, però és dirigida— envers l'Existència pressentida. En el fons, aquest camí l'assenyala el mateix Trías: «Ese Dios del límite posee carácter positivo: excede y desborda el concepto que de él podemos formar» (pàg. 168. Vegi's també la 187). Vet aquí un llibre molt pensat que representa un gir copernicà en la consideració actual de la religió.

Eugenio Trías

«revelació» per assenyalar la qualitat de do gratuït que té l'ésser respecte del pensament. L'existència així revelada constitueix quelcom de previ al pensament. L'ésser es dona en el límit. És el límit. És el mateix dir: el ser del límit i el Déu del límit (pàg. 168). L'ésser i Déu s'identifiquen, al mateix temps que es distingeixen: Déu és el nom personal de l'ésser. És l'ésser a qui podem dir «Tu». El nihilisme és prescindir d'aquesta dada que ens és donada: el nihilisme és la «bogeria racional» (pàg. 164).

Hom veu aquí la influència del darrer Schelling,

Tribuna

Pere Montagut i Piquet

Doctor en teologia espiritual

L'Eucaristia a Albània

El humils i grans apòstols han experimentat al final de la seva vida fins a quin punt la potència de Déu es manifesta en la debilitat. La debilitat radical, és a dir, l'autèntica força, és l'instrument pobre que Déu pot fer servir plenament. Ells han entès que la creu fa callar i més que no pas a la mort s'uneixen a la set d'Aquell que dóna l'aigua viva. Per això el gra de blat no deixa mai de morir en l'Església. És l'amor de tots els qui —a imitació del Crist— s'abandonen a les mans del Pare i —no ho oblidem— també dels pecadors. Aquest morir amb Crist està present en totes les modalitats de la vocació cristiana. L'edificació de l'Església com a Comunió dels Sants no pot deixar de contemplar aquests obrers incansables, els humils i grans artífexs del Regne de Déu en la història. El manament de Crist (cf. Jn 13,34) és nou perquè es presenta unit al seu Cor que és l'expressió del nou amor de Déu envers la humanitat. I és a través de l'àpat eucarístic on la delicadesa de l'Espòs, la generositat del Pastor, la humilitat del Servent i l'heroisme del sacrifici estan a disposició dels qui senten la crida a un amor més gran.

El consistori del 26 de novembre de 1994 acollia un sacerdot albanès de 94 anys massa cansat per caminar però amb uns ulls intensament oberts que semblaven desvetllar-se d'un somni. La seva dedicació apassionada al servei de l'Església, l'oblació sacrificial de la pròpia vida a través del ministeri sacerdotal rebien l'abraçada del Successor de Pere que vinculava tots els seus sofriments a l'Església de Roma. Condemnat per la persecució religiosa a 44 anys de presó —21 de treballs forçats i 23 desterrat— la seva vida sacerdotal deixava enrere els diversos compromisos apostòlics i es llançava a la prova suprema que no havia de ser menys que la de l'Apòstol del Pare. A l'hora del seu traspàs († 28-1-97) el Sant Pare definia la seva personalitat com la d'un agosarat pastor, autèntic testimoni de l'Evangeli, ferma al·luzina, lluminós exemple de confiança en la Pro-

vidència divina i de fidelitat a la Seu de Pere.

L'exercici conscient del seu ministeri foren anys de silenci, d'imploració de sentit, d'acceptar una nova direcció —la més inesperada i definitiva— de la seva vocació sacerdotal. Calia passar de la claror de treballar pel Regne al «treball forçat» que ja no pot dominar la intenció més amagada de Déu en tot el que es fa. Calia sortir de la casa sobre la sorra, del do de Déu massa lligat al visible, per posar els peus sobre la roca de la promesa del Senyor: «Ets sacerdot per sempre!» Aquest és el repte que l'Amat proposa als seus instruments preferits. Si l'Eucaristia conté tot el bé espiritual de l'Església quan el sacerdot s'uneix més íntimament a l'ofrena, la seva vida sencera sobre l'altar porta els senyals de l'holocaust. D'aquesta manera la crida de Crist no es limita a la participació del seu ofici sacerdotal sinó també a compartir amb Ell el seu estat de vida (cf. Pau VI, *Sacerdotalis coelibatus*, núm. 23 i 29).

Li va correspondre felicitar al Sant Pare en nom del grup de sacerdots que celebraven juntament amb ell el 50è aniversari de l'ordenació sacerdotal. La felicitació portava «per obediència» el segell de la seva història sacerdotal. L'any 1946 la dictadura comunista afusellava molts sacerdots albanesos, companys seus màrtirs de la fe. Però —com ell mateix afirma— el Senyor volgué que la seva Eucaristia no fos pas la darrera. Seria la més crucificada en un ministeri lligat 17 anys per les cadenes i en un sacerdot que floria en la nit de la tortura. La nit de Nadal de 1947, despul·lat, penjat i amb un cos paralytitzat pel fred, aixecava un crit d'agonia que no rebia altra ajuda que les puntades de peu dels seus botxins: «En aquests sofriments vaig tenir al meu costat i dins meu la consoladora presència del Senyor Jesús, summe i etern sacerdot.» Quan fou alliberat, als 79 anys, per l'amnistia del 1989 trobà pel carrer un dels que l'havien maltractat, es compadí, s'avançà cap a ell i l'abraçà. Exemple heroic del sacerdot que ha conegut l'Amor per viure d'Ell i per estimar en tota circumstància.

El culte eucarístic és l'ànima de tota la vida cristiana, la característica més autèntica i profunda de tota vocació. Amb l'Eucaristia no tan sols coneixem l'Amor sinó que comencem a estimar. Participar de forma conscient de l'amor amb què Déu ha actuat i actua contínuament a favor nostre provoca una resposta viva d'amor (cf. Joan Pau II, *Dominicae Cenae*, núm. 5). L'amor del sacerdot ja no sap estimar si no és pastoralment i no pot fer res que no tingui una destinació sacerdotal. Així assegura a l'Església la vitalitat del Cap, el vincle nupcial de l'Espòs, la perfecció de la unitat de la comunitat en Crist. I no ho fa només amb la utilitat de la funció eclesial, sinó també quan com-

parteix dramàticament el mateix destí de Crist.

Aquests testimonis ens parlen de l'ànima d'una comunitat eucarística que pateix. En ella, els sacerdots, acostumats a unir l'ofrena dels fidels al sacrifici del seu Cap, no han oblidat practicar el que han ensenyat (cf. LG 28). Davant d'unes admirables experiències heroiques de llibertat interior en condicions inhumanes ens preguntem: d'on els ve la força? També avui en els primers segles l'Eucaristia segueix essent *el pa de la llibertat, el viàtic del valor i del martiri* [Congrés Eucarístic Internacional de Wroclaw (1997). Text base, *Eucaristia i Llibertat*, núm. 5 i 8]. La relació estreta que hi ha entre la vitalitat espiritual i apostòlica de l'Església i l'Eucaristia fa pensar en una altra relació no menys central entre el sagrament de l'Amor i el vigor de la vocació sacerdotal. Aquí succeeix l'assimilació del carisma pastoral i la fecunditat quotidiana de la paternitat espiritual del sacerdot que ha d'arribar a ser pa menjat, víctima consumida a imitació del seu Senyor.

El passat Congrés sobre la pastoral de les Vocacions a Europa celebrat a Roma (5/10-5-97) ja afirmava que Crist és el vertader projecte de l'home i no és només un model ètic o el símbol d'un valor (*Document de treball*, núm. 55). En aquest sentit, aprendre a reviuir, adorar, contemplar i glorificar Crist en el sagrament de l'altar és disposar-se a ser introduït en el dinamisme de la seva caritat oblativa i sacrificial. Saber morir a causa de l'Amor és el que pot ressuscitar a Europa la fe i la cultura del baptisme. Si la cultura cristiana fos la pura autoafirmació dels cristians tindriem el risc de morir sense ressuscitar. En canvi, la intel·ligència de la Pasqua és perdre el que es vol salvar. Déu és amor i perquè viu en la llibertat d'estimar el seu amor és indestructible. Per això només l'amor radical accepta la negació de l'amor mateix. L'Eucaristia a Albània canta dramàticament el misteri d'un espai ple d'amor. Una vida consumada en la fidelitat, amagada i despreciada, és bardissa que crema, és misteri pasqual.

L'Europa cansada entre els fonamentalismes i la pura secularització té encara una font on beure l'excés d'amor... És la intuïció que el Sant Pare no es cansa d'assenyalar en sintonia amb els grans evangelitzadors: «Aquesta font és per als assedegats, els famolencs de justícia, com més veuran més set tindran» (sant Columbà). El cor d'una albanesa, la mare Teresa, ha begut d'aquí i ha rebut el carisma de la caritat missionera que fa de tota terra estranya una pàtria i de tota pàtria terra estranya (*De la carta a Diognet*). Canta, llengua, el sant misteri que el Senyor de les nacions ha vessat per salvar el món!

Pinzellades

Justo López Melús

Deixar que la gent es desfogui

És bo deixar que la gent es desfogui. L'aigua estancada es podreix. És bo deixar que la gent obri l'aixeta i aboqui les seves penes. Un amic que va molt amb taxi m'explica que acostumava a preguntar als taxistes: «Com va tot?» I aleshores deixaven anar una tirallonga de problemes: els impostos, les avaries, la gasolina, alguna multa, catorze hores enganxat al volant...

Fins que un dia, cansat de sentir misèries, va canviar de tàctica. En comptes de preguntar als amics «com va» —ja sé que tens problemes— els pregunta: «A més a més de malament, com va tot?» I és curiós. La meua pregunta els sorprèn. I m'expliquen: «Doncs, no gaire bé, però tampoc no em va tan malament, anem fent. Ja se sap: Déu tanca una porta i n'obre una altra.» I aleshores somriuen i creix en ells l'esperança.

Humor

El «Full» diocesà i el poble cristià

Sr. Director,

El *Full* diocesà és el nexa que posa en contacte el bisbe amb la gent que va a missa. És el vincle entre el prelat i els fidels. És un mitjà per informar, assessorar i instruir els catòlics, des de la primera fins a l'última pàgina. Les persones que assisteixen a missa tots els diumenges, acostumen a trobar el *Full* a l'Església i el llegeixen convençuts que expressa el pensament del seu bisbe. Crec interpretar el pensament dels fidels de les parròquies si dic que el *Full* hauria de ser el portaveu oficial de la diòcesi. S'haurien d'evitar els malentesos, entre altres, com el que va originar el *Full*, el 20 d'abril passat, sobre la llengua catalana i la castellana. L'escriptor, redactor o director que hagi d'escriure alguna cosa problemàtica és molt lliure de publicar-lo on vulgui o pugui. Però no en el *Full* diocesà si no es responsabilitzen d'ell, d'una manera prèvia, total i col·lectiva els bisbes de les respectives diòcesis.

FRANCESC A. PICAS
Figueres

Insubmissió i cristianisme

Sr. Director,

Després de llegir la carta signada pel Col·lectiu Cristià per la Insubmissió de Justícia i Pau, publicada en el número 915 de *Catalunya Cristiana*, sento la necessitat de donar el meu testimoni com a dona cristiana que durant tota la meua vida m'he desenvolupat entre militars. Vaig néixer en un quarter de la

Cartes del lector

Guàrdia Civil. El meu pare pertanyia a la Benemèrita i estic casada amb un militar, fill d'un guàrdia civil.

Els meus pares van saber transmetre'm la fe, la seva riquesa més gran, sent coherents en la seva vida. El meu pare, amb els seus 83 anys, segueix col·laborant en la seva parròquia en tot el que pot. El gran anhel del meu marit i meu des que ens vam casar, va ser formar una família cristiana. Tots els nostres fills (quatre i dos en el cel), igual que nosaltres, són membres actius de l'Església i treballen en diferents tasques apostòliques. I el Senyor ens ha beneït d'una manera molt especial: una de les nostres filles és religiosa a Xile.

Vostès creuen que si haguéssim viscut un ambient de desamor, mort, confrontació, obediència cega i injustícia la meua família seria la que és avui dia? Realment pensen que la insubmissió és una opció cristiana? En l'opció d'aquest col·lectiu, on integren la justícia, la solidaritat o la pau, podent fer un servei social substitutori?

M. CANDELAS ANTÓN
L'Hospitalet de Llobregat

La recerca de la veritat

Sr. Director,

M'agradaria dirigir-me a Pepe Rodríguez, que recentment ha publicat un llibre sobre l'Església

catòlica. Vostè que investiga tant, amb tota seguretat deu fer-se moltes preguntes. Hauria de deixar que els temes i els propis textos li responguessin per ells mateixos. L'expressió «el laberint» no és una imatge de l'atzar, ni un invent d'oportunistes. Les Sagrades Escriures, per exemple, ens van mostrant als creients els camins. La mediocritat d'alguns individus implicats només provoca fum i boira, de manera que s'amaguen les trampes o la sortida, fins al moment de trobar la Veritat. Però els cecs hi veuen, els paralítics caminen... i als pobres se'ls predica la Bona Nova. Això respon Jesús a una duríssima pregunta.

Sap que en català la paraula *creu* significa també «obeir»? I que el terme *creure* significa també «tenir fe»? Portar la creu és, doncs, obeir? Jesús va venir a complir la Llei, no a abolir-la. I el segon misteri de dolor —alerta al Rosari, ja que l'Església és molt sàvia— ens diu: «Jesús va ser fuetejat lligat a una columna». Qui de nosaltres no està atossigat? La llibertat s'ha d'utilitzar per tirar endavant. De vegades, amb patiment; en altres ocasions, amb felicitat. La veritat que vostè tant recerca, tornant una vegada i una altra sobre temes repetits, està fora de context. Jesús és la llum. Segueixi buscant-lo, perquè val la pena.

JOSEFINA M. BLÀZQUEZ i MARÍN
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb el cognom i ha de constar l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

ABC (16-V-97)

Als lleons

(...) Em refereixo a l'enrenou aixecat amb el nomenament del senyor Cardenal per substituir el senyor Ortiz Úrculo. Al marge de si es va extralimitar en expressar les seves opinions particulars en la Memoria de la Fiscalia basca de 1994, el que s'ha dit d'ell com a cristià i quant al dret a opinar d'una determinada manera em sembla tan deplorable com perquè saltin els senyals d'alarma no tan sols a l'Església sinó en la mateixa societat.

Un diari qualificava el senyor Cardenal d'«un gran carca», mentre que un altre l'anomenava «ultra-consevador». I tot per pertànyer a una institució legalment aprovada per l'Estat i per l'Església, i pels «terribles crims» d'estar contra l'avortament, el divorci i l'adopció de menors per homosexuals.

Fa unes setmanes, quan es va començar a debatre al Parlament la llei de parelles de fet, un poble de la Corunya governat pels socialistes va aprovar una mena de tripijoc al qual van acollir-se immediatament dos germans que vivien junts amb fills fruits del seu «amor». Tota la vida hi ha hagut incestos, com tota la vida, per desgràcia, han tingut lloc violacions, crims, robatoris i corrupcions de diversa índole, polítiques incloses. La diferència és que abans els incestos

tuosos procuraven amagar la seva relació i ara la proclamaven en les televisions enmig dels aplaudiments d'una bona part del públic i de la «tolerància» de la majoria. En canvi, si un senyor diu que a ell personalment no li agrada l'incest —sense que això signifiqui que planegi desencadenar una campanya en contra seu que vagi més enllà del que estableix la llei—, aleshores aquest personatge ja no mereix aquesta mateixa «tolerància». La tolerància s'està utilitzant com una arma que té fil només per a aquells que estan en contra del que es considera «progressista» o «políticament correcte». Rebràs tolerància si ets avortista, si demanes l'eutanàsia, si estàs pels llits rodons o les relacions sexuals polièdriques, però si tens la «desgràcia» de creure en la fidelitat conjugal, en el respecte a la vida del no nascut o en un tipus d'amor que inclogui el concepte de sacrifici, aleshores, com li ha succeït al nou fiscal general de l'Estat, et veus criticat despietadament i ets víctima de tota mena de trabanquetes perquè no progressis en la teua carrera.

El que aquí s'està ventilant és molt més que un cas particular. Som davant d'un senyal que indica un greu problema de fons. El problema és que, pel que fa la tolerància, als que no creiem en certes coses ens estan deixant marginats tant com poden, i el que poden cada dia serà més. Si algú, per ser de l'Opus Dei, no pot arribar a fiscal general de l'Estat, a general de divisió

Retalls

o a president del Govern, la nostra democràcia i la nostra llibertat hauran deixat d'existir. Hem tingut —i potser tenim— ministres massons, homosexuals, ateus, partidaris i exercitants d'aberracions diverses. Cap cristià representatiu s'ha esquinçat els vestits i l'únic que se'ls ha demanat era que fossin bons professionals i que exercissin la seva tasca d'acord amb la llei vigent. Tot per la conveniència i per la desaparició de les «dues Espanyes».

Però ara no es pot continuar callant. O reaccionem o anem camí de trobar-nos com en alguns països comunistes, on els cristians no tenen accés a la Universitat, o no poden accedir a la carrera pública o no poden exercir determinades professions. I no és que es freguin les mans els catòlics que són enemics de l'Opus Dei. Que no pensin que això els passa als membres d'aquesta institució però que amb ells no els passarà. L'Opus Dei pot tenir els seus defectes, però no crec que en aquesta ocasió sigui atacat a causa d'ells, sinó pel fet de ser catòlic confessional, de ser fidelment del costat del Papa, de defensar de totes totes el dogma i la moral. És un motiu d'orgull per a ells rebre aquestes crítiques i els que no som de l'Obra hauríem de pensar que quan deixin de tirar-los pedres ens les tiraran a nosaltres. Al final, si les coses segueixen així, escoltarem, encara que sigui amb una altra música, el vell crit de guerra dels pagans: «Els cristians, als lleons.» (...)

■ Santiago Martín

església en el món

Àfrica

L'Església catòlica ha pagat un alt preu als Grans Llacs

■ Enfront de prelats compromesos, n'hi ha d'altres d'ambigus o amb por

KINSHASA.— Entre els refugiats ruandesos i burundesos que sobreviuen en els camps de la nova República democràtica del Congo, fins ara anomenat Zaire, hi ha sacerdots, religiosos i religioses i, fins i tot, bisbes. Al costat dels seus fidels, han viscut un temps a la selva. Els que viuen al Congo, a l'arribada de Kabila, nou president del país, han tornat a les seves pròpies cases i parròquies. Però els que segueixen pels camps han passat per moltes proves. Per exemple, en el campament de Kalima, el 25 de febrer van ser assassinats vuit sacerdots i tres religioses hutus ruandeses per homes de Kabila.

L'Església catòlica ha pagat un alt preu en termes de pèrdues humanes en aquest conflicte ètnico-polític. A Burundi, des de 1993 han estat assassinats quinze sacerdots i cinc religioses, i el 9 de setembre de 1996 va ser-ho Mons. J. Ruhuna. A Ruanda, el 1994, van ser assassinats els bisbes de Kigali, Byumba i Kabgay; entre 1994 i 1995, 250 sacerdots, religiosos i religioses han estat assassinats. Al Congo, el 30 d'octubre passat, va ser assassinat el bisbe de Bukavu, Mons. Munzihirwa, i el novembre, quatre maristes espanyols.

En una reunió que va tenir lloc del 25 al 27 de febrer, la Conferència Episcopal de Burundi i Ruanda va expressar en un document la «preocupació» pel clima de violència i inseguretat que sembla augmentar al país, al qual s'afegeix la

difficultat de la «reintegració pacífica dels repatriats recentment».

Però no sempre els homes d'Església, influenciats per les seves respectives ètnies, han sabut estar a l'altura del servei de pacificació i reconciliació que s'esperava d'ells. En una reunió de grups de cristians de base dels tres països en conflicte, acompanyats per alguns sacerdots, missioners i religioses, es va sentir la necessitat de denunciar que una bona part dels bisbes no han pres postures clares respecte la situació, indicant que enfront de prelats compromesos, n'hi ha d'altres ambigus i porucs. Tanimateix, se subratlla el paper reconciliador de l'assassinat bisbe de Bukavu, Mons. Munzihirwa.

C.C.

Itàlia

Món del 2000, món d'unitat

MARINO.— Són els Joves per la Unitat: uns vuit mil nois i noies dels cinc continents, de raça, cultura i condició social diverses, es van reunir els 10 i 11 de maig passats a Marino, a prop de Roma, en un congrés, que vol transmetre un missatge: viure perquè el món sigui u. Són una petita representació dels milers de nois que arreu del món comparteixen el mateix ideal: fer de la humanitat una sola família. A Barcelona, com a d'altres ciutats de Catalunya i de l'Estat espanyol s'han organitzat simultàniament punts d'escolta, gràcies a les imatges del satèl·lit i de televisions locals.

Cançons, representacions artístiques i coreogràfiques es combinen en un intercanvi recíproc de cultures i tradicions amb testimonis d'experiències com la de M. Stella, de Moscou: «Al meu costat, molts busquen la felicitat en l'alcohol, en la droga, en tenir un vestit d'última moda. Però m'agradaria que tots poguessin saber que existeix un altre camí per arribar a la felicitat vertadera, que no passa... Jo em sento rica perquè he trobat Déu.» O l'experiència que va contar Vero, de Madagascar: «També jo conec la fam. Però encara que sóc pobre, sé que sempre puc donar. Cada dia deixo una part del meu esmorzar per portar-lo a un barri en el qual viuen nens molt més pobres que jo. Un dia vaig pensar deixar els estudis per poder treballar i permetre als meus germans anar a l'escola. Alguns dies després em va arribar una borsa d'estudis dels Joves per la Unitat. És veritat que som una família, perquè ens estimem.»

Són alguns dels testimonis que aquests nois i noies transmeten. No són únicament relats sinó experiències de vida que van fent dia a dia. Així posen les bases per realitzar arreu el seu objectiu: superar les divisions a la família, a l'escola, entre generacions... Durant el congrés, mitjançant un número de telèfon verd internacional, es va llançar arreu del món la proposta d'una comunió de béns mundial, a fi de desenvolupar accions en favor dels nois dels països més necessitats.

Chiara Lubich, fundadora del Moviment dels Focolars —del que Joves per la Unitat formen part—, va participar-hi i va mantenir un diàleg molt viu i lluminós amb els nois i noies presents, i va respondre a preguntes com ara aquesta de la Gioia, de Hong Kong: «Quin és el model de l'home per a les futures generacions?» Lubich va respondre: «El model d'home serà aquell que tindrà la unitat com a ideal, l'home-món que estima i abraça la humanitat, acollint en el seu cor els dons dels altres i oferint el propis.»

Gabriel García

Vaticà

El papa Joan Pau II besa una nena durant la visita que va realitzar a l'església romana de Sant Anastasi el diumenge 18 de maig passat. La visita coincidí amb la celebració des seus 77 anys, just el dia de la festa de Pentecosta. I, amb motiu d'un improvisat homenatge que la multitud va retre al Papa, la cançó de per molts anys va ressonar a la plaça de Sant Pere, per primera vegada en la història.

Com mostra la fotografia, el Papa va ser rebut calurosament pels nens i, en parlar amb ells, els va fer referències personals que mai havia manifestat en públic. Joan Pau II va dir: «Jo, després de 77 anys, estic més a prop d'aquesta meta, a aquest declinar.»

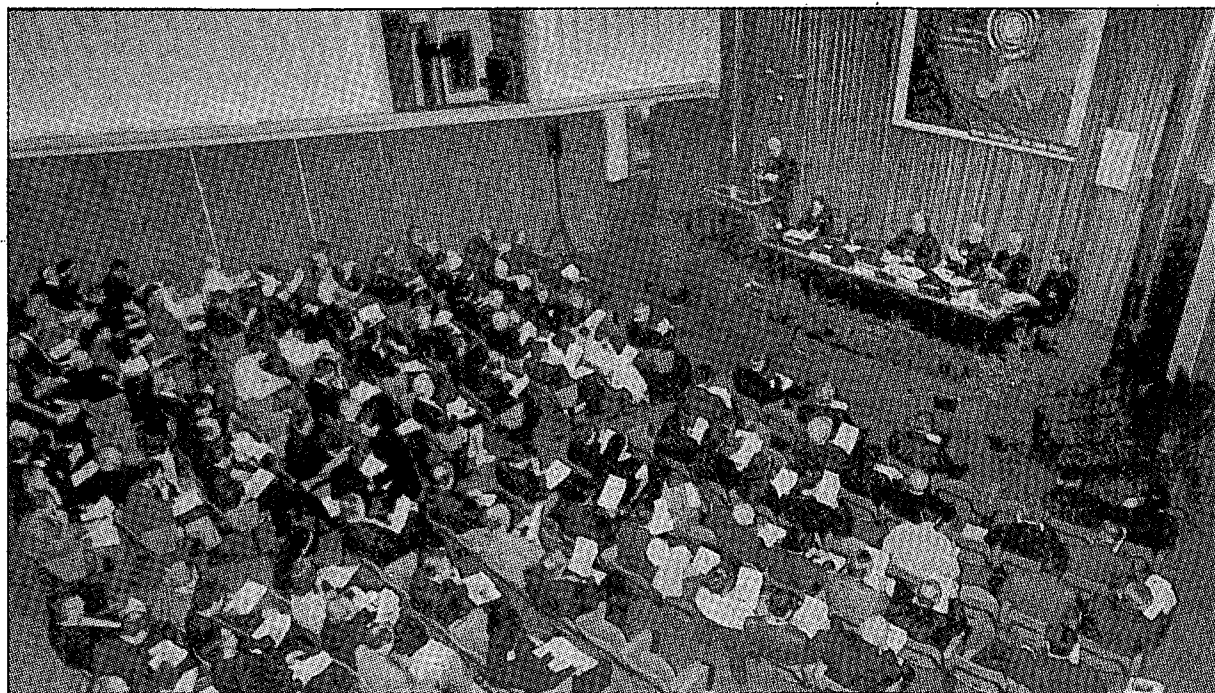
Vaticà

L'Església ha d'acompanyar els joves en la seva recerca espiritual

■ Congrés sobre les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada a Europa

ROMA.— Amb el lema *Noves vocacions per a una nova Europa*, del 5 al 10 de maig es va celebrar a Roma el Congrés sobre les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada en el continent europeu. En el Congrés —organitzat per les Congregacions per al'educació catòlica, per les Esglésies orientals i pels instituts de vida consagrada i les societats de vida apostòlica— van participar 250 delegats de 37 països. Un dels temes més significatius va ser la importància de la pastoral vocacional que ha d'acompanyar el jove en el seu procés de discerniment.

Uns 250 delegats de 37 països van participar al congrés continental.

DE FRANC

Si vostè vol
sentir-hi millor:

SENSE DUR RES A LES ORELLES

Amb les ulleres acústiques especials. Ideals per al qui no sigui sord però a vegades vol sentir-hi amb més claredat. Ningú no s'adonarà que Vostè utilitza una correcció auditiva perquè no duu a l'orella cap auricular... cap cordó... cap cable... res a amagar.

TOT A L'ORELLA

Fet totalment a la seva mida, minúscul i invisible.

AMB TOTES DUES ORELLES

Hi sentirà més clarament, entendreà dues vegades millor, enlloc de la meitat amb una orella.

Una oferta especial limitada!
Una publicació de regal!

Oferim una utilíssima publicació només als lectors dèbils d'oïda d'aquesta revista. Si Vostè té un problema auditiu ompli aquesta butlleta i la pot enviar ràpidament. AMPLIFON li enviarà DE-FRANC el regal que té reservat per a Vostè.

ENVII EL CUPÓ AVUI MATEIX!

OFERTA VÀLIDA NOMÉS
FINS AL 13 DE JUNY

DE FRANC

AMPLIFON. C/ Trafalgar, 6 - 2a planta - 08010 Barcelona

Prego que m'enviï de franc el regal per als dèbils d'oïda, sense cap compromís per la meua part.

NOM.....COGNOM.....
ADREÇA.....POBLACIÓ.....
PROV.....C.P.....TEL.....

CCCA 2297

Als matins es van presentar diverses ponències teològiques a càrrec de bisbes i cardenals, i a les tardes testimonis de vida, alguns tan impactants com la d'una model italiana que després d'una trobada personal amb Crist, va descobrir la seva veritable vocació i va entrar en una congregació religiosa. Entre els participants espanyols cal destacar la presència de Mons. Rafael Torija, bisbe de Ciudad Real i president de la Comisión Episcopal de Seminarios y Universidades, així com de José Luís Moreno, secretari de la comissió. Moreno defineix la trobada com «un signe d'esperança on es va constatar que si bé existeix una crisi vocacional, entre els joves, sorgeixen nous tipus de compromís en moviments o en petites comunitats parroquials».

El secretari de la Comisión de Seminarios y Universidades pensa que és interessant comparar l'experiència dels països de l'Est, on «hi ha moltes vocacions, però en canvi no tenen infraestructures ni formadors, amb Europa central, on hi ha una gran organització i mitjans econòmics, però falta el que és essencial, les vocacions». Segons ell, actualment «es detecta una por al compromís definitiu que suposa la vida religiosa. En canvi, hi ha hagut un increment important del voluntariat en diversos camps, i molts joves viuen experiències missioneres en el Tercer i el Quart Món».

Entre les diverses ponències presentades mereix una atenció particular la del cardenal Carlo Maria Martini, arquebisbe de Milà, que va explicar com els grups de reflexió de la Bíblia han tingut una gran acollida a la seva diòcesi. Segons el cardenal italià, els

joves són molt generosos però també una mica nòmades, necessiten guies que els orientin i els ajudin a formar-se.

Importància de la família

En el missatge enviat pel Papa Joan Pau II als congressistes, va destacar la importància de la pastoral vocacional, que ha de ser «una de les preocupacions constants de l'Església. Cal fer tots els esforços possibles perquè els joves arribin a posar Crist al centre de la seva recerca i seguir la seva crida». El Papa es va referir a la família i a l'escola com a llocs d'orientació i promoció vocacional. Segons el Pontífex, el Congrés suposa una invitació per «oferir un testimoni coherent de Crist ressuscitat, que representa la primera proposta vocacional. I al mateix temps vol afavorir el creixement d'una autèntica consciència educativa en els mateixos formadors, cridats a una greu responsabilitat: la d'acompanyar els joves en el seu camí, fent-los sentir el desig de donar una resposta generosa a la seva vocació».

Pilar Carreras, responsable de la comissió de Pastoral Vocacional de la Conferencia Española de Institutos Seculares, i la germana Melchora Terrados, religiosa de la comunitat de Sant Josep de Girona —que també han participat en aquest congrés continental— recorden que l'experiència «ha estat molt enriquidora perquè hem viscut, afrontant les diverses realitats i problemes, l'Església-comunió que inicia un camí cap el Tercer Mil·lenni marcat per l'esperança».

Glòria Carrizosa

Meditació eucarística

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Fa uns anys, en un Directori sobre la participació a la missa d'una diòcesi francesa, el bisbe que l'introduïa feia notar la complexitat que té parlar de l'Eucaristia. Com que no es pot dir tot alhora, cal parlar successivament dels diversos aspectes; però, com que aquests aspectes estan íntimament entrellaçats, pot semblar a alguns que, en no parlar-ne aleshores, resten oblidats o menys valorats. L'Eucaristia és ben bé una cruïlla en la vida de l'Església.

Per començar, l'Eucaristia és cruïlla entre el passat i el futur. L'Eucaristia és celebrada «avui», en cada assemblea legítima reunida entorn de l'altar, sota la presidència del bisbe o del qui ell ha enviat (vegeu *Lumen gentium*, núm 26). Però l'Eucaristia ve de l'ahir, del manament i del do de Jesús als seus deixebles, «el dia abans de la seva passió», «en la nit en què fou lliurat». Les seves paraules són, alhora, paraules de passat i de futur: «Feu això que és el meu memorial.» La memòria es fa d'un esdeveniment que ha succeït —en aquest cas, de l'esdeveniment de la mort i de la resurrecció de Jesús— però en l'imperatiu del manament hi ha la indicació de fu-

tur. Sant Pau ho remarca bé, com ho fa també, d'altra banda, la litúrgia ambrosiana i ho feia més explícitament l'antiga litúrgia romana: «Cada vegada que fareu això, ho fareu en memòria meua» (*Haec quotiescūque feceritis, in mei memoriam facietis*). Sant Pau apunta directament a la continuïtat de la celebració fins al retorn de Crist: Ho fareu fins que torni el Senyor!

Heus aquí un altre especte d'aquesta cruïlla que és l'Eucaristia de l'Església. Si és cert que l'Eucaristia d'avui enllaça el passat i el futur, ho és també que l'Eucaristia pot ser «avui», en el temps nostre, perquè està vinculada en l'eternitat de Déu. El misteri de Crist —com explica bellament el Catecisme de l'Església catòlica— no és un esdeveniment que hagi quedat engolit en el passat, sinó que està sempre present en l'eternitat de Déu. El misteri de Crist és l'obra salvífica de Déu envers els homes, i la perfecta glorificació de Déu per part de la humanitat nova, l'oblació del Fill de Déu fet home. Això no passa amb el temps, és sempre realitat viva: el Crist que fou crucificat i ara és glorificat a la dreta del Pare, l'Anyell de

l'Apocalipsi dret però degollat, degollat però dret!... Quan «avui» celebrem en l'Eucaristia el misteri de Crist, podem fer-ho amb tota la realitat de la seva acció i de la força del seu Esperit, a causa d'aquesta permanència.

Potser aquest és un dels aspectes més decisius de la cruïlla eucarística. Si l'Eucaristia fos vista com un ritual que els cristians ens anem organitzant pel nostre compte, o per una continuïtat d'antics costums religiosos tenyits superficialment d'elements cristians, no donaria raó del que Crist ha volgut deixar-nos. L'Eucaristia és molt més que una «pràctica» religiosa. És la presència real, eficaç, actual, del misteri en la història dels homes, de cada generació, de cada comunitat.

Un altre aspecte, encara, és la relació entre el sacerdot i l'assemblea que celebra l'Eucaristia. També aquí podem parlar de cruïlla. En la persona del sacerdot hi conflueixen ja dos elements: ell és un membre de l'assemblea reunida (no celebra pas independentment de l'Església, ni purament i simplement davant dels fidels; ell celebra amb la intenció de fer el que fa l'Església

—l'Eucaristia de l'Església!— i ho celebra «amb» els fidels), però alhora és l'Enviat de Crist a l'assemblea, el que presideix en nom de Crist, el què, per això està realment «davant» de l'assemblea per recordar visiblement a aquesta que no és la mestressa de la Paraula i de l'Eucaristia, sinó que les rep del Crist vivent. És president de l'assemblea no pas perquè ella l'hagi elegit o delegat, sinó que ho és perquè és Crist el qui «presideix» l'Església. I ell, el sacerdot, ha estat consagrat i enviat per Crist.

En la persona i l'acció del sacerdot s'actualitza l'enllaç de les altres cruïlles esmentades. Aquest sacerdot que celebra «avui» succeeix al que celebrava «ahir» i anuncia el que ho farà «demà»: ell no és tan important, perquè tots tres —el d'avui, el d'ahir i el de demà— han estat consagrats i enviats per actuar en nom —en la persona— del Crist Senyor, que és el mateix ahir, avui i pels segles! Per això són «sacerdots», perquè participen realment del sacerdoci de Crist, i són «ministres» perquè estan al servei de Jesucrist.

Quan el sacerdot que celebra l'Eucaristia fa allò que el Senyor ens ha manat fer, les paraules que diu en el temps són l'eco de les paraules del Cenacle i, alhora, la presència del Crist vivent a la dreta del Pare.

La Bíblia a l'abast

Jesucrist, gran sacerdot dels béns futurs

(He 9:11-15)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Mitjancer d'una nova aliança

«El Crist és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescate de les culpes comeses sota la primera» (v. 15a). Jesucrist està al mig dels dos testaments, les dues aliances de Déu amb la humanitat, i, deixant enrere la primera aliança —i superant-la—, avança cap als temps nous. Partint de la creació de la humanitat, i, dels orígens d'Israel, Jesucrist és la coronació de l'Antic Testament. «Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès» (v. 15b). «Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat» (v. 11b). Ell és, doncs, el pont entre els dos testaments. Aquell qui fa entrar en comunió les dues comunitats: la sinagoga i l'església. La comunitat de la figuració i de l'expectativa, que s'aplegava entorn del temple de Jerusalem —el tabernacle fet per mans d'homes— i la comunitat de la realització —l'Ekklesia— que es reuneix definitivament en el santuari del cel, viscut ja aquí en

realitat i promesa alhora en el cos místic del Crist, el Crist total, el qui, havent estat mort, ha ressuscitat i ha reunit en ell, per la força de l'Esperit, tots els fills de Déu dispersos pel temps i l'espai. Per això, Jesús, el Fill de Déu fet home, més que el pont d'unió de la humanitat, és el gran constructor del meravellós pont que uneix definitivament Déu i els homes. És el Pontífex: «Crist ha vingut com a gran sacerdot —pontífex— del món renovat que ara comença», dels béns del Regne que vénen amb ell: la remissió dels pecats, la gràcia i la glòria (v. 11a).

La sang de Crist, redempció nostra

El gran dia de l'Expiació, cada any, el gran sacerdot entrava al *sant dels sants* o santíssim, l'estança més recòndita i santa del temple de Jerusalem. Era portador de la sang de les víctimes immolades en expiació dels pecats de tots: els del poble i els del mateix gran sacerdot. Així es volia significar l'esforç de l'home per aconseguir la purificació dels seus pecats i la gran bondat de Déu

que acollia la bona voluntat del poble. Tot quedava, però, en una purificació externa, ritual i legal. És Jesús el primer i únic qui, travessant la història entra fins al mig del cel, en la mateixa realitat plena de Déu, i ofereix, no la sang de víctimes estranyes, sinó la seva pròpia sang de Fill estimadíssim del Pare, i ens redimeix per sempre. Ja no caldrà, com en el culte de l'Antic Testament, repetir cada any el sacrifici d'expiació. Jesús «no s'ha servit de la sang de bocs i vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre» (v. 12).

Hauríem de tenir ben clar que el misteri de Crist és un poderós dinamisme de renovació, de redempció, per ser més exactes. És ell qui ens ha salvat i ens salva. Els cristians venim de lluny, és cert, i hem de tenir molt present la nostra tradició com a poble de Déu —la tradició antiga i nova— però no som un poble cansat, nostàlgic, que s'atura i s'instal·la en el tombant que sigui de la història. L'Esperit de Jesús no ens permet aturar-nos. Jesús ens ha purificat amb la seva sang «perquè puguem donar culte al Déu viu» (v. 14b). És una de

les urgències que comporta la celebració de l'Eucaristia. Mirar cara a cara el món present, alçar els ulls i les mans cap al futur. Per salvar el món i santificar el futur. I no tan sols en un estricte sentit espiritualista, absent, sinó arrelat en la nostra història, la nostra cultura, la nostra gent. Hem de ser ferments del món nou. Que no té res a veure amb les piques més o menys atrevides de les modes. Sinó en la realització valenta del projecte de salvació de Déu. *Recedant vetera: nova sint omnia*, que cantem en l'himne de Corpus: *que es facin enrere les coses passades i que tot sigui nou!* I afegeix: *els cors, les paraules i les obres*. Combregar amb el cos i la sang de Crist és compromís de *re-creació* del món i de la humanitat segons el disseny de Déu i la redempció de Jesucrist. Essent aliment que ens fa forts i ens empeny a renovar-nos constantment —a viure de debò—, la comunió amb el Cos i la sang de Crist, realment present en l'Eucaristia, ens ha de fer peoners de la construcció del veritable món nou que tant necessita la humanitat de sempre i sobretot la d'avui.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

JUNY

1. Diumenge

El Cos i la Sang de Crist (S) Blanc. Lectures: Èxode 24:3-8 / Salm 115 / Hebréus 9:11-15 / Marc 14:12-16.22-26
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Justí el filòsof, mr.; Ignasi, ab.; Reverià, b.; Fortunat, prev.; Pàfil, mr.; Gracià, sold. mr.; Santa Laura, vg.
Festa Major: a Osessa i el Tarròs.

2. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Tobies 1:3;2:1a-8 / Salm 111 / Marc 12:1-12. Si es vol: *Sant Marcel·lí i Sant Pere*. mrs. (MLI) Vermell. GIRONA: *Sant Germà, Sant Paulí, Sant Just i Sant Sici*, mrs. (MLI) Vermell.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Erasme, b. mr.; Eugeni I, p.; Santa Blandina, mr.

3. Dimarts

Sant Carles Luanga i companys mrs. a Uganda (MO) Vermell. Lectures: Tobies 2:9-14 / Salm 111 / Marc 12:13-17
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaac, mjo.; Cecili i Lifard, prevs.; Lucil·lià, mr.; Santes, Clotilde, reina; Paula, vg. mr.; Oliva, vg.

4. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Tobies 3:1-11a.16-17a / Salm 24 / Marc 12:18-27
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc Caracciolo, fdr.; Quiri i Clateu, bs. mrs.; Areci i Dacià, mrs.; Santes, Sadurnina, vg. mr.; Rut i Noemi, matr. bíbliques.

5. Dijous

Sant Bonifaci, b. mr. (MO) Vermell. Lectures: Tobies 6:10-1;7:1.9-17;8:4-9a / Salm 127 / Marc 12:28b-34
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sanç, noi mr.; Doroteu, b. mr.; Nicanor, mr.; Santes, Zenaida, Círia, Valèria i Màrcia, mrs.

6. Divendres

El Sagrat Cor de Jesús (S) Blanc. Lectures: Osees 11:1.3-4.8c-9 / Isaïes 12:2-6 / Efeis 3:8-12.14-19 / Joan 19:31-37
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Norbert, b. fund.; Claudi i Artemi, mrs.; Santes Càndida i Paulina, mrs.; Beat Marcel·lí Champagnat, fund. maristes. *Primer divendres del mes*.

7. Dissabte

El Cor Immaculat de Maria (MO) Blanc. Lectures: Tobies 12:1.5-15.20 / Tobies 13:2-8 / Marc 12:38-44
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, ab.; Pere, prev. mr.; Valavons, diaca, mr.; Sabinià, Abenci, i Vistremón, monjos. mrs.; Licarió, mr.

Lectures bíbliques

Solemnitat del Cos i la
Sang de Crist

Cicle B

Lectura primera

Ex. 24:3-8

*Aquesta sang és la sang de l'aliança
que el Senyor fa amb vosaltres*

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor.» Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya y plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obedim en tot.» Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

Salm responsorial

115:12-13, 15-16, 17-18 (R.: 13)

Com podria retornar al Senyor,
tot el bé que m'ha fet?

Invocant el seu nom, alçaré el calze
per celebrar la salvació.

R. Invocant el nom del Senyor,
alçaré el calze per celebrar la salvació.
(O bé: Al-leluia)

Al Senyor li doldria
la mort dels qui l'estimen.
Ah, Senyor, sóc el vostre servent,
ho sóc des del dia que vaig néixer.
Vós em trencàreu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies,
invocant el vostre nom,
compliré les meves promences,
ho faré davant del poble. R.

Lectura segona

He 9:11-15

La sang de Crist ens purifica interiorment

Lectura de la carta als cristians hebreus

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un

tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang dels bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara, però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten a la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescate de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

Al-leluia

Jo 6:51

Jo sóc el pa viu, baixat del cel, diu el
Senyor;
qui menja aquest pa viurà per sempre.

Evangeli

Mc 14:12-16,22-26

Això és el meu cos. Això és la meva sang

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

El primer dia dels àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar.» Els deixebles se'n anaren. Arribant a la ciutat ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos.» Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins el dia que en beuré de novell en el Regne de Déu.»

Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

La dona dels set marits (Mc 12,18-27)

Joan Guiteras i Vilanova

A primera vista, el cas doctrinal que presenten els saduceus a Jesús causa una certa hilaritat, un riure una mica sorollós. En realitat, exposen el cas de la dona, casada set vegades, per saber el parer de Jesús i posar-lo en ridícul. Com que no creuen en la resurrecció dels morts, construeixen la hipòtesi, possible segons les lleis jueves, d'una dona que no té fills del primer marit i que arriba a casar-se amb els altres sis germans de l'espòs difunt per poder tenir descendència. A l'hora de la resurrecció, ¿de quin dels set homes serà esposa? Del primer marit o d'algun dels altres sis? O de tots alhora?

Jesús replica obertament Els qui han preguntat per demostrar que la creença de la resurrecció és un absurd. El Senyor respon als saduceus que van errats sobre la naturalesa de la vida dels ressuscitats. A fi de comptes no entenen res dels misteris divins. El que han de fer és anar més enllà dels seus simples raonaments i adonar-se que Déu no és un Déu de morts, sinó de vius.

També nosaltres ens hem de deixar conduir pel Déu que sempre infon la vida. De vegades som massa discutidors del més enllà empetitint-lo i fent-lo a la nostra mida humana. No oblidem que la vida eterna amb Déu serà tan formosa com inesperada.

saber escoltar

Ara coneixem la revelació. Ens remou un vel, però encara no és el cara a cara amb Déu. Quan siguem en la seva visió veurem que totes les coses tenen ple sentit i sencera coherència. Deixem-nos conduir per l'Evangeli que ens anirà preparant per a les grans sorpreses del cel. Llavors tot tindrà la seva raó i trobarà la seva coherència. Fins i tot ens adonarem que, determinades qüestions que ens fan discutir s'assemblaven a pretextos per afrontar les veritables qüestions. Potser per intentar una determinada rebaixa de les exigències evangèliques o tal vegada per un excessiu racionalisme que eixerraeix la vida religiosa. I la fa inútilment encarcerada en allò que no és radical.

Sargir mitjons, vull dir muralles

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

Durant molts anys, he vist la meua mare arreglar mitjons desgastats per l'ús o algun estrip de diverses peces de roba. Sempre admirava aquesta feina meticulosa d'artesanía. Cal molta perseverança per sargir uns mitjons, però abans, molta gent tenia aquesta constància. Actualment, em sembla que surt més a compte comprar-ne un parell de nous en qualsevol hipermercat, que arreglar els trencats, però aquests, els mitjons nous, no em provoquen cap admiració, són el producte de màquines automàtiques, que no paren de bellugar-se.

Un dels encants de Jerusalem, i la ciutat en té molts, són les seves muralles. Les he visitat moltes vegades. El mateix atractiu tenen les seves portes. Cal reconèixer que no totes tenen la mateixa seducció. La de Damasc és incomparable en la seva bellesa, la de Sió impressionant per les seves marques de guerra, a la de Judà encara sembla que reverberin alegres cants d'entrada i d'aclamació: *Me alegro... ya están pisando nuestros pies, tus umbrales, Jerusalén...* La d'Herodes: mig, mig, però a vegades, quan passo per davant, m'hi endinso per poder dir que l'he creuada, però de seguida surto a fora, perquè el barri no em fa cap gràcia. La porta Daurada em fascina en la seva mudesa i la seva foscor...

Les muralles i les portes de Jerusalem sempre les he vistes altives, per això, quan vaig començar la lectura del llibre de Nehemies, em va sorprendre la descripció que fa l'autor de les bretxes que van trobar els que tornaven de l'exili i l'abandó de les seves portes.

Busco a l'apèndix de la Bíblia, el plànol de la Jerusalem antiga i situo les portes de què em parla la narració, en els llocs que recordo de les actuals. Ja sé que no són les mateixes muralles, però el perímetre de les d'abans, pel que fa a les actuals, no ha canviat gaire i la meua imaginació no s'equivocarà, mentre m'endinso en la lectura del llibre de Nehemies.

Cal dir que la meua primera sorpresa és que gairebé tot l'escrit està narrat en primera persona, de vegades en singular, d'altres en plural, una vegada posa jo i l'altra, nosaltres, però sense perdre mai el to testimonial, en un estil de composició gairebé epistolar i un tenor de persona compromesa en l'acció. Mentre llegeixo, m'ho passo bé, a la vegada que enyoro aquelles beneïdes terres.

La paraula de Déu, però, no pot ser un mer entreteniment i, per tant, em colpeix el testimoni d'aquella gent que amb perseverança arreglen l'estropell causat pel temps, l'abandó i l'acció demolidora dels enemics. Treballen amb la meticulositat i la pulcristud de la sargidora de mitjons. Al final, el cinturó protector de Jerusalem ja acabat, els queda tan bé i és tan bonic, que han de celebrar una festa d'inauguració, com si es tractés d'un edifici sagrat.

Aprenç que jo també m'he trobat un poble sant de Déu en el meu ministeri, que quan l'Església me'l va encomanar tenia desperfectes, diguem desànim, mediocritat o hedonisme, però que em toca aprendre de Nehemies, si vull ser fidel a Déu. I cal que treballi amb la responsabilitat amb què ho feien aquests jueus. És més fàcil per a un arquitecte entusiasmar-se en un

disseny nou, que en el projecte de l'apedaçament d'un edifici vell. Deu ser més fàcil evangelitzar amb fervor en un racó del Tercer Món, que fer-ho en aquestes velles i cansades terres, que pateixen tantes xacres i a aquesta gent que amb tanta facilitat passen de llarg amb aires de suficiència, davant de qualsevol proposició de renovació cristiana. Però a mi m'ha tocat estar aquí ara i haig de tenir el mateix entusiasme que el que pugui tenir el missioner que viu a les més exòtiques i desconegudes terres del lloc més llunyà. Com els jueus que tornaven de l'exili.

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÉFONS DE LA VIDA
204 71 11 i 417 39 64

PRO VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL·LABORA FENT-TE SOCI

☐ SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

NOM

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- Bonaplata, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

Amics de Déu

Sant Felip Neri, prevere, 26 de maig

Felip Neri va néixer a Florència i allí va rebre la seva formació. Essent encara jove va abandonar els estudis i una fortuna quantiosa per dedicar-se al servei dels pobres a Roma. Diàriament visita els hospitals i les esglésies de la ciutat i dorm durant alguns anys a les catacumbes.

La seva pregària s'allarga fins a quaranta hores, absorbit en les delícies de Déu. El dia de Pentecosta de l'any 1525 l'Esperit Sant li va comunicar els seus dons i el seu cor es va inflamar i eixamplar tant que, en morir, els metges van comprovar que se li havien trencat dues costelles.

Una de les seves grans preocupacions va ser l'educació de la joventut. Juga amb els nois per apartar-los de les diversions dolentes i funda els oratoris festius, on, juntament amb els jocs, procura que els joves tinguin una formació espiritual sòlida; així, sant Felip Neri es va avançar en els camins de la pedagogia religiosa.

S'explica d'ell un miracle que manifesta la seva preocupació perquè els joves visquin sempre en gràcia de Déu: un noi havia mort en pecat mortal; el sant va visitar la casa on vivia i va entrar a l'habitació, el va ressuscitar i li va donar l'oportunitat de confessar-se; després de reconciliar-se amb Déu, el noi va morir definitivament en la pau.

En no poder anar a les missions de les Índies, funda hospitals i la congregació de l'Oratori, que tants sacerdots sants i savis directors d'ànimes ha donat a l'Església, com el cardenal Baronio o el cardenal Newmann. Mai no va voler acceptar cap de les dignitats amb les quals els Papes el volien distingir.

En morir va rebre la visita de la Mare de Déu. Per la gran tasca evangelitzadora que va fer a Roma, ha estat declarat patró de la ciutat.

Pels camins de la Bíblia

Ester. Ester es presenta al rei

Tres dies després, Ester es posà el seu vestit regi i es presentà al vestíbul de l'interior del palau reial davant la cambra del rei. Quan el rei va veure la reina li estengué tot seguit el ceptre d'or que portava a la mà en senyal d'acollida. Ester avançà. Llavors el rei li digué: «Què tens reina Ester i què desitges? Encara que sigui la meitat del meu reialme, et serà donada.»

Ester li va respondre: «Si al rei li sembla bé, que vingui avui amb Aman al convit que li he preparat.»

Durant el convit el rei digué a Ester que demanés el que vulgués, que li seria concedit. Ester contestà: «Què demano i què desitjo? Si he trobat favor davant del rei, que vingui demà el rei i Aman al

convit que els prepararé i llavors respondré a les seves preguntes.»

El rei i Aman, doncs, anaren a beure i a menjar juntament amb la reina Ester. També aquest segon dia el rei li demanà què volia. Llavors la reina Ester contestà: «Si he trobat favor davant del rei, que em sigui perdonada la vida i la del meu poble. Perquè jo i el meu poble hem estat venuts per ser destruïts i exterminats.»

El rei Assuer digué llavors a la reina: «Qui és aquest? On és qui ha pensat fer tal cosa?»

Ester contestà: «El nostre enemic és Aman.»

Aman, en veure's descobert, s'omplí de terror. El rei manà que el pengessin a la forca pel que havia fet.

Fem Catequesi

El desè manament de la Llei de Déu

No cobegis els béns dels altres

Aquest manament ens miana conformar-nos amb els béns que Déu ens dona i amb els que honradament puguem adquirir. Ens prohibeix el desig desordenat de les riqueses i l'enveja dels béns del proïsme.

Jesús ens va dir quina havia de ser la nostra actitud envers els béns de la terra: «No us aplegueu tresors a la terra, on els

corcs o les arnes els fan malbé, i els lladres foraden i els roben. Més aviat aplegueu-vos tresors al cel, on ni els corcs ni les arnes els fan malbé, i els lladres no foraden ni els roben. Perquè on hi ha el teu tresor, allí hi haurà el teu cor... ningú no pot servir dos senyors, perquè, o estimarà l'un i no l'altre, o bé farà cas de l'un i no de l'altre. No podeu servir Déu i el diner» (Mateu 6 19-21. 24).

Està bé que aspirem a una distribució justa dels béns d'acord amb el destí que Déu els ha donat i amb les exigències del bé comú: «Si un que posseeix béns del món veu el seu germà que té necessitat, i li clou les entranyes, com pot estar en ell l'amor de Déu? No estimem només de paraula o amb la llengua, sinó amb obres i de veritat» (1 Joan 3, 17-18).

Litúrgia

La parròquia (II)

Cadascú, tant si viu al barri d'una gran ciutat com en una vila o un poble, té la seva parròquia. És a dir, l'església que aplega els cristians d'un determinat territori.

La seva existència apareix molt aviat en la història. Així que els fidels de les ciutats anaren augmentant, i que a la ruralia també arribava el missatge de l'Evangeli, es feren necessàries. Tothom ja no podia anar a missa a la catedral de la ciutat, amb el bisbe, sinó que, a causa de la llunyania geogràfica, i de la quantitat de persones, calia que hi haguessin altres llocs de reunió per celebrar, sobretot, l'Eucaristia dominical. Neixen, així, les parròquies, assistides almenys per un prevere —representant del bisbe— i a voltes també per un diaca i altres ministres. Aquest clergat rural s'anomena «de la diòcesi» o «diocesà» per

diferenciar-lo del de la catedral, anomenat «de la ciutat».

Primer a les parròquies només tenia lloc la missa del diumenge, guardant els baptismes i els altres sagraments per a la catedral. Ben aviat, però, el bisbe concedí que cada parròquia tingués el seu baptisteri i el prevere fes els bateigs dels qui vivien en aquell lloc. Ell —el bisbe— es reservava la confirmació, i la supervisió d'aquestes parròquies, les visitava sovint.

L'Oriol i la Laia

per Xesc

L'Incavol ofereix nous serveis per a les associacions

■ Entraran en funcionament el mes de juny per ajudar les entitats sense ànim de lucre de Catalunya

L'Incavol, conscient de les mancances que tenen en l'actualitat moltes associacions per poder tirar endavant, endega una sèrie de serveis d'assessorament gratuïts per facilitar la promoció del voluntariat i la millora quantitativa i qualitativa del teixit associatiu de Catalunya.

Assessorament Jurídic per a Associacions. Va ser el primer que va entrar en funcionament, el mes de novembre passat. Aquest servei ofereix la possibilitat que les entitats puguin consultar qualsevol dubte referent a assumptes de caire jurídic tant en matèries de dret de les associacions, com de dret civil i mercantil, com de dret laboral i fiscal. La valoració per part de les entitats ha estat molt positiva —amb una mitjana de sis trucades diàries des dels seus inicis— que

han consultat diversos temes jurídics: els contractes de lloguer dels locals, les actes de Junta, informació sobre l'IAE, etc. La bona acollida d'aquest servei ha fet que l'Incavol posi en marxa sis serveis més que entren en funcionament a partir del mes de juny.

Assessorament Comptable per a Associacions. Aquest servei que es realitzarà amb la col·laboració de Suport Associatiu, una entitat sense ànim de lucre especialitzada a oferir serveis

d'assessorament en el camp de la gestió associativa, vol orientar les entitats en relació a temes de caire comptable, econòmic-financer, d'auditories i de justificació de comptes davant l'Administració, i de gestió informatitzada de la comptabilitat.

Assessorament Informàtic per a Associacions. Des de l'any 1993, l'Incavol va finançar la producció del programa informàtic de gestió d'associacions Suport. D'aquest programa se'n van distribuir gratuïtament 5.000 còpies, també s'han realitzat més de 70 cursos de formació en aquesta matèria, amb un gran èxit de participació: més de cent entitats s'hi van inscriure. Continuant amb aquesta trajectòria, ara ofereixen un servei informàtic que pres-

ta l'entitat Suport Associatiu que respon a qualsevol consulta sobre qüestions ja sigui de programes, maquinària o comunicacions. També presenten un nou programa informàtic, *Gestió del temps*, amb l'objectiu que sigui una eina d'anàlisi del temps que les associacions inverteixen en activitats i projectes.

SERVEIS D'ASSESSORAMENT JURÍDIC, COMPTABLE I INFORMÀTIC PER A ASSOCIACIONS
C/ Dolors Almeda, 1-3, local 6
08940 CORNELLÀ DE LLOBREGAT
Tel. 474 45 53

Assessorament en Estratègia de Gestió per a Associacions. És un dels nous serveis que pot ser molt interessant d'utilitzar per millorar i facilitar la gestió de les associacions en qualsevol problema que tinguin en organització, finances, tècnica, costos, etc. Secot, una entitat de Voluntariat d'Assessorament Empresarial, amb seu a Barcelona i Girona, integrada per antics empresaris i executius que aporta la seva experiència adquirida al llarg de tota una vida professional. Racionalització i control de les despeses, màrqueting, estratègies de funcionament són algunes de les preguntes que es podran fer als especialistes en gestió empresarial.

Assessorament en Formació per a Associacions. Aquest servei s'ha creat per intentar resoldre qualsevol dubte relacionat amb les necessitats de formació d'una organització o dels voluntaris que hi col·laboren. Es poden consultar els cursos que es poden fer, diverses metodologies de funcionament. El servei es farà en col·laboració amb l'Institut de Formació de la fundació Pere Tarrés, una entitat no lucrativa que des de fa més de 30 anys és al servei de les associacions i altres organitzacions no lucratives.

Assessorament en Projectes d'Intervenció per a Associacions. Aquest servei, que també es farà amb el suport de la Fundació Pere Tarrés, vol resoldre tots els problemes i qüestions relacionats amb el disseny i la posada en pràctica de noves activitats i projectes que a l'entitat li agradaria fer. L'assessorament estarà orientat per millorar la metodologia de disseny i execució del projecte, fonts d'on es poden obtenir recursos, la formació necessària per dur-lo a terme, etc.

Butlletí d'informació i assessorament per a les entitats de voluntariat. L'Incavol l'editarà quinzenalment amb informació actualitzada sobre finançament, cursos, beques, premis, i altres temes que poden interessar al món de l'associacionisme. Es distribuirà gratuïtament per les entitats i es fa d'acord amb la Fundació Pere Tarrés.

VOLUNTARIAT D'ASSESSORAMENT EMPRESARIAL

Edifici Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació

Av. Diagonal, 452-455, 3r
08006 BARCELONA
Tel./Fax (93) 416 94 82

Edifici Antena-Girona - Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació

Gran Via Jaume I, 29
17001 GIRONA
Tel./Fax (972) 41 85 26

SERVEIS D'ASSESSORAMENT EN FORMACIÓ I EN PROJECTES D'INTERVENCIÓ PER ASSOCIACIONS

Institut de Formació de la Fundació Pere Tarrés
C/ Carolines, 10
08012 BARCELONA
Tel. 902 41 50 00

Glòria Carrizosa

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Incavol

Desvetllar la sensibilitat dels infants a través de la música

■ Objectiu principal del Secretariat de Corals Infantils de Catalunya

L'11 de maig passat es va celebrar al Palau Sant Jordi de Barcelona, amb gran èxit, el concert extraordinari del 30è aniversari del Secretariat de Corals Infantils de Catalunya (SCIC). L'acte, que va aplegar unes 15.000

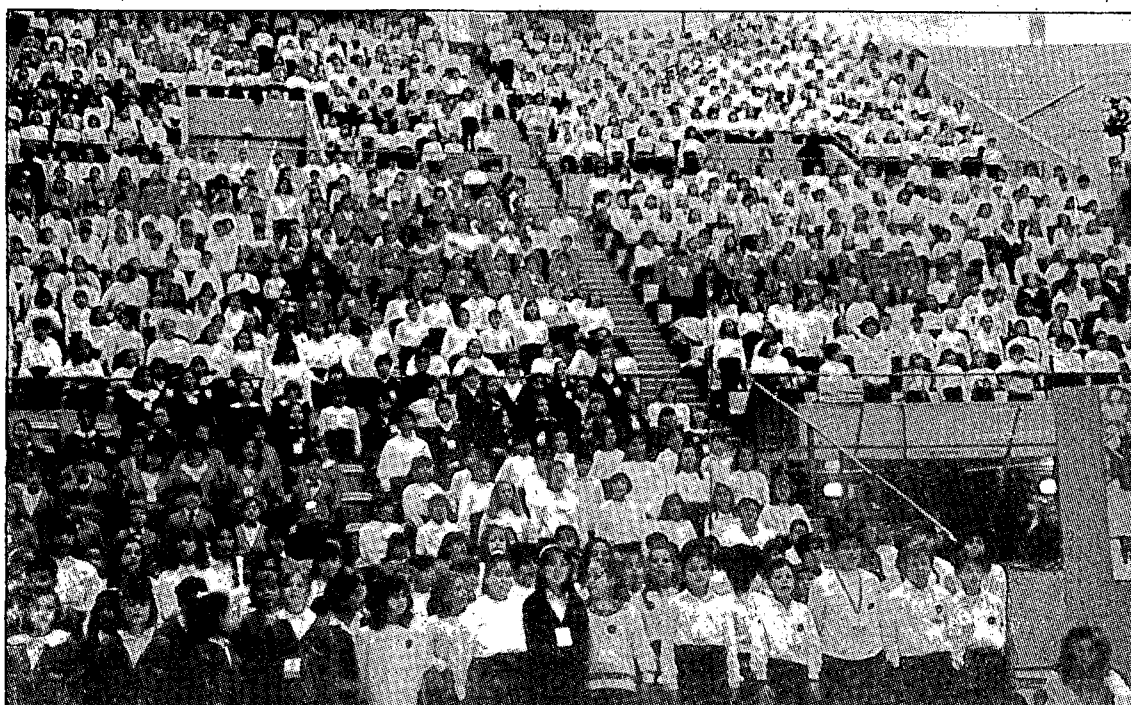
persones, va ser presentat per l'actor Jordi Bosch, del Teatre Lliure. El cant coral infantil és un mitjà que pot ajudar a aconseguir una formació humana completa dels nens i les nenes. El SCIC ha estat guiat, des dels seus

inicis, per uns principis de fidelitat al país i a la llengua, d'amor a la música a través del cant, de rigorositat en el treball, i de joia en la cançó compartida.

El cor, format per 4.000 veus de nois i noies de les 120 corals participants, van interpretar a la primera part del concert tres blocs de cançons agrupades segons les edats dels cantaires, mitjans i grans. Van cantar una cançó de F. Schubert, en commemoració del segon centenari del seu naixement, i dues cançons de J. Brahms, per commemorar el centenari de la seva mort. En l'últim bloc van interpretar una cançó tradicional catalana i dues d'un compositor català contemporani, Antoni Miralpeix, totes elles amb acompanyament de cobla.

Com ja és costum a les trobades del SCIC, es va ensenyar al públic un cànon perquè fos cantat. En aquesta ocasió es va escollir *L'estel somriu*, en memòria del pedagog i músic Joaquim Maideu, mort l'any passat. Deia així: «L'estel somriu al sol de la vesprada, l'estel somriu enmig de la foscor. Cantant baixet el món s'adorm, cantant baixet ens ve la son. Demà vindrà l'albada vestida de claror, demà vindrà l'albada i estrenarem cançons.»

A la segona part es va estrenar la cantata *El timbaler del Bruc*, per a cor infantil, narrador, cobla i percussió, composta expressament per a aquest aniversari. La música va ser de Manuel Oltra i el text, de Núria Albó. La interpretació de la cantata pels 4.000 nois i

El cant coral infantil és un mitjà que pot ajudar a aconseguir una formació humana completa dels nens i les nenes.

noies, amb acompanyament de la Cobla Sant Jordi i amb Enric Arquimbau com a narrador, sota la direcció de Josep Prats, fou molt lluïda.

Homenatge a Maria Martorell

Cal destacar l'homenatge senzill i emotiu que el SCIC va fer a Maria Martorell, filla del pedagog Artur Martorell i germana del músic i historiador Oriol Martorell, com una de les fundadores i, encara avui dia, col·laboradora de l'entitat. Actes com aquest no es podrien dur a terme sense la col·laboració anònima i desinteressada de molta gent: pares, directors, organitzadors i voluntaris. Però, sobretot, els nens i les nenes d'arreu de Catalunya que, un cop més, van demostrar el seu entusiasme, la seva passió per la música i l'excel·lent treball de preparació musical i cívica, raons per les quals desitgem que el SCIC pugui complir molts aniversaris més. Per molts anys!

C.C.

Trenta anys d'història

Tot i que a Catalunya hi havia petites i esporàdiques experiències de corals infantils, va ser l'any 1967 quan es va constituir un nucli organitzat amb seu a Manresa, a redós de les Joventuts Musicals. El 16 d'abril d'aquell mateix any es va celebrar a Manresa la primera Trobada de Corals Infantils de Catalunya, amb un programa comú i una assistència de 600 nens i nenes pertanyents a onze corals de vuit poblacions diferents. A partir d'aquí, l'estructura interna del Secretariat de Corals Infantils de Catalunya (SCIC) s'ha anat adequant a les necessitats de cada moment. Actualment consta de quatre equips: el comarcal, el tècnic, l'administratiu i el de coordinació.

Les Corals Infantils de Catalunya estan obertes a totes les persones d'edat compresa entre els cinc i els setze anys. L'activitat que s'hi desenvolupa és, en la majoria dels casos, extraescolar i sempre voluntària. El SCIC pretén aconseguir, a través del cant, que els infants i els joves coneguin la música, l'estimin, s'hi sensibilitzin i en gaudeixin i, al mateix temps, fomentar la relació i el contacte de les diverses corals de tot el país.

75è aniversari dels Amics dels Goigs

Aquest any es compleixen 75 anys d'ençà que un grup d'apassionats pels cants populars de la nostra terra van emprendre l'aventura de constituir-se en associació. Va ser el 1922 quan un grup d'amics, encapçalats per Mn. Francesc de P. Baldelló, van fundar els Amics dels Goigs. Durant tot aquest temps, l'entitat ha dut a terme un servei inestimable a la cultura catalana, de la qual els goigs en són un element indiscutible alhora que poc valorat, i a l'Es-

glésia, proporcionant-li aquells cants que ajuden el poble fidel a la pregària. Els goigs són una forma de pregària que el poble català ha creat per alçar el seu cant al cel. Tot el misticisme i la poesia de la pietat popular bröllà de forma espontània d'aquests textos.

Entre els nombrosos actes commemoratius, cal destacar l'Eucaristia que va presidir Mons. Ramon Daumal, bisbe emèrit de Barcelona i soci d'honor dels Amics dels Goigs, celebrada a la basílica dels

Sants Just i Pastor. Es va fer una edició dels goigs dedicats a aquests germans màrtirs amb la lletra tradicional i la música de Francesc de P. Baldelló.

A la sala de la Mercè, de la catedral de Barcelona, va tenir lloc un acte acadèmic a càrrec de Josep M. Ainaud de Lasarte. L'historiador va dissertar sobre «Els goigs a Catalunya» i va fer una menció especial dels dedicats a sant Jordi, l'edició més coneguda dels quals data del 1680.

C.C.

L'hora de la participació!

■ El Bureau International Catholique de l'Enfance presenta propostes adultes per tractar «de tu a tu» els infants

Realment tenim en compte els nens i les nenes? Què passaria si els infants tinguessin un veritable poder de decisió sobre les nostres viles i ciutats? Què passaria si cada setmana les aules de totes les escoles fessin una assemblea per formular propostes de millora? La mainada està informada, desinformada o sobreprotegida pels seus pares? I què me'n dieu de la vida infantil als hospitals?

«La dificultat més gran que tenim els adults a l'hora de formular propostes de participació infantils és que en el fons no ens les acabem de creure.» D'aquesta manera tan crítica i contundent es va expressar el psicòleg i membre del Departament de Benestar Social de l'Ajuntament de Barcelona, Aleix Ripol a la taula rodona *L'hora de la participació* que el Bureau International Catholique de l'Enfance (BICE) va organitzar el 14 de maig passat a la Universitat Pompeu Fabra. Aquest va ser el darrer acte de Jordi Cots, com a vicepresident del BICE i secretari de la comissió de la Infància de Justícia i Pau, després de ser nomenat adjunt al Síndic de Greuges per a la Infància.

D'aquesta manera el BICE presentava el programa *Educació per a la comunicació entre adults i infants. Participació: drets i responsabilitats*. Diverses experiències des d'institucions molt heterogènies van constatar que, cada cop més, el món dels adults s'adona de la importància d'oferir mecanismes de participació i comunicació als més menuts de casa. I és que des de l'àmbit municipal, escolar, sanitari i social hi ha veritables projectes que tenen com a finalitat la plena integració del nen/a en les dinàmiques democràtiques.

«Si no hi ha participació no hi ha aprenentatge. Les escoles ens ho hem de plantejar.» Jaume Cela és el director del Centre Públic Escola Bellaterra i està convençut que la gran majoria de les escoles estan pensades per als mestres i

que el món dels nens i les nenes queda relegat a un segon nivell. En aquesta escola tenien molt clar que havien de crear-se organismes intermitjos de participació a banda dels Consells Escolars que els alumnes consideraven un «pal». «Nosaltres hem potenciat les assemblees de classe on es dona informació sobre el funcionament de l'escola, on els alumnes ofereixen propostes i on també s'autoregulen els conflictes de grup», afirma el director de l'escola. Al Centre Públic Escola Bellaterra els nens i nenes fins i tot poden distribuir-se els espais i les estones de pati. «Quan les coses sorgeixen d'ells, se senten protagonistes i responen molt més del que aparentment semblaria.»

Els nens i la ciutat

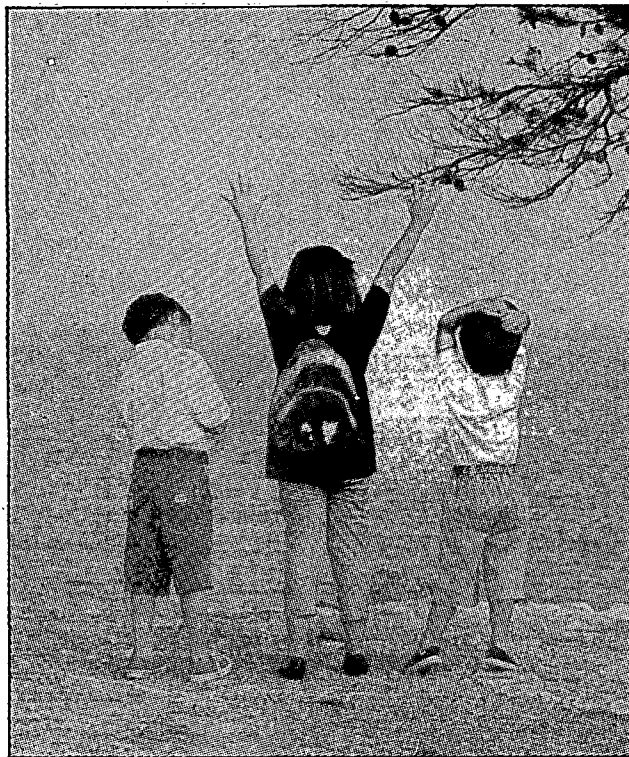
«Volem una ciutat amb animals. Hem de fer que els nostres parcs estiguin nets. No hem d'esperar a fer-nos grans perquè ens tinguin en compte.» Aquestes són algunes de les conclusions del ple infantil que es va celebrar l'any passat a l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat. Cal dir que les iniciatives municipals en aquest sentit avancen. Actualment un grup de treball del Moviment de Mestres de l'Hospitalet conegut com El Casalet està reorientant el projecte L'Hospitalet Ciutat Educadora. Ara la participació dels més petits ha d'inscriure's en el concepte *escola endins, escola enfora*. Ajuntament i col·le-

gi aniran de la mà.

La Ciutat Comtal tampoc vol quedar fora de joc en aquest àmbit. Per això des de l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona (IMEB) ja s'està treballant en la creació d'un Consell Municipal d'infants de la ciutat de Barcelona. L'audiència municipal es preveu per a finals de maig.

Infants a l'hospital, una tasca delicada

En Pep té 7 anys i la setmana vinent l'han d'operar d'amígdals. Avui ha

Els infants volen responsabilitzar-se de les seves ciutats.

rebut una carta al seu nom. L'Hospital de Sant Joan de Déu el convida a una reunió on se li informará, d'una manera molt pedagògica, del procés que seguirà la seva operació juntament amb altres nens i nenes. El programa de preparació per a la intervenció quirúrgica per a nens

de Sant Joan de Déu afavoreix la participació de l'infant en un esdeveniment que fa tanta por als nens i les nenes com són les operacions quirúrgiques, tot i que que siguin de poc risc. Amb això el nen adquireix un primer contacte amb l'hospital, pot manifestar les seves preocupacions i fins i tot arribarà a tocar els instruments quirúrgics que els metges utilitzaran.

Però si ens traslладem a l'àmbit oncològic, totes complica molt més. Maria Urmeneta, de la Unitat Oncològica de la Fundació Enriqueta Viladequía, està

convençuda que s'ha de tendir que el malalt, el nen, sàpiga què té i en què consisteixen les proves que se li practicaran. «El nen ha de tenir la llibertat d'opinar sobre el tractament. Per què un jove no té dret a saber si la seva vida s'acaba? Se'ls ha d'escoltar», afirma Maria Urmeneta.

També des dels centres d'atenció educativa de la Direcció General d'Atenció a la Infància, des dels centres de Càritas que tracten amb nens i nenes i des del món del lleure i de la catequesi, el tema de la participació dels més petits cada vegada s'està tenint més en compte mitjançant el di-

àleg i intentant que els mateixos nens siguin els protagonistes de la seva història. Però els infants no participaran plenament del món dels adults, fins que els grans no ens els creiem de veritat, de veritat, de veritat...

Jordi Vila

SERVEIS D'HOSTELERIA I NETEJA A COL·LECTIVITATS

GERIÀTRICS
RESIDÈNCIES UNIVERSITÀRIES

COL·LEGIS I UNIVERSITATS
HOTELS

EMPRESSES
CENTRES DE DISMINUÏTS

HOSPITALS
CASES DE COLÒNIES

Cuidem el detall!

ALESSA, Oficina Central
Francesc Carbonell, 46-48, baixos 2a
08034 Barcelona
Tel. (93) 204 46 12 *
Fax (93) 204 64 52

ALESSA, Lleida
Alcalde Sol, 11
25003 Lleida
Tel. (973) 26 69 85
Fax (973) 27 53 11

cultura

«Godspell» puja de nou als escenaris

■ El Grup de Teatre de la parròquia de la Mare de Déu de Fàtima interpreta l'obra musical

El Grup de Teatre de la parròquia de la Mare de Déu de Fàtima, situada al districte de Nou Barris, de l'Arxiprestat de Vilapicina, ha posat en escena l'obra musical *Godspell*, de John-Michael Tebelak i Stephen Schwartz, segons l'adaptació feta per José Luis Martín Descalzo, vint-i-un anys després de la seva estrena a Barcelona. Aquesta versió del clàssic, amb música i cançons en directe i un arrodonit treball actoral, s'estrenarà el pròxim diumenge 1 de juny, a les sis de la tarda, al col·legi de les religioses de l'Amor de Dios, del carrer Travau, al Turó de la Peira.

El grup d'aficionats al teatre que han posat el coll en la recuperació d'aquesta obra d'aire *hippie*, estrenada el 1976 al teatre Romea, fa set mesos que hi treballant amb una mitjana d'entre deu i dotze hores setmanals. «Vam començar els assajos dels músics a l'octubre, i des del gener fem l'assaig del text. Després hem hagut de coordinar tots dos elements, que és una de les principals dificultats de l'obra. Vam haver de buscar bons actors però que també fossin bons cantants», explica Manel Vidal, director i responsable d'una posada en escena que involucra catorze actors, cinc músics i una petita munió d'ajudants, apuntadors i tècnics de so i llum. Segons Vidal, l'obra subratlla «la força i la senzillesa de les paràboles de Jesús», explicades tot sovint amb «clau d'humor».

Això no vol dir, però, que sigui una obra fàcil de muntar. «El més compli-

cat ha estat fer entendre als actors el sentit de l'obra —explica el director—, ja que té unes característiques molt peculiars, una mica complexes, on tots fan de tot sense canviar-se de vestuari ni fer canvis de decorats, i on tots catorze, junt amb els músics, sempre són a escena. El que fa de Joan Baptista també fa de germà gran del fill pròdig i acaba fent de Judes. Al començament dels assajos alguns actors no ho veien clar i em deien si no estàvem bojos.» En aquest sentit, Josep Lluís Maestro, l'actor encarregat de fer el paper de Jesús, reconeix que, tot i haver-ne vist la pel·lícula, la primera vegada que va llegir el seu llarg paper li va resultar «xocant». «És una obra —afirma— molt diferent, que potser costarà de connectar amb la gent de més edat perquè no és una posada en escena estàndard, té un ritme molt viu.»

Tot i que respecta la versió de

Els actors i els músics fa set mesos que treballen perquè *Godspell* sigui tot un èxit.

Martín Descalzo, s'hi han introduït algunes actualitzacions, «sobretot pel que fa a l'argot i a les expressions populars que havien quedat desfasades». Manel Vidal creu que «el missatge central de l'obra calia mantenir-lo intacte», ja que no és altre que l'Evangeli, «d'absoluta actualitat encara que hagin passat 2.000 anys».

Un Jesús tendre

A més de la qualitat de les dues hores de muntatge —música i treball d'actors—, un dels motius de preocupació ha estat la imatge que calia oferir de Jesús. «No volíem oferir un Jesús il·luminat —diu Josep Lluís Maestro—, amb la mirada perduda, un visionari, com a vegades ens el presenten en algunes pel·lícules, sinó un Jesús viu i pròxim.» I tot seguit afegeix: «És evi-

dent que el missatge de fons de *Godspell* és molt conegut, perquè és l'Evangeli, però el que mirem d'aconseguir, en presentar aquest Jesús tendre i pròxim, atractiu, és que els espectadors s'apropin amb uns altres ulls i redescobreixin el que han llegit o sentit moltes vegades.» Precisament això és el que Manel Vidal explica que ha succeït amb alguns actors, que li han comentat que han conegut aspectes nous de Jesús i del seu missatge durant els assajos.

El preu de l'entrada és de 400 pessetes, una part de les quals es destinarà a les missions a Angola de les congregacions religioses de l'Amor de Dios, que ha cedit el teatre, mentre la resta servirà per subvencionar les colònies familiars d'estiu de la parròquia de la Mare de Déu de Fàtima.

David Vidal

**Des de 8.000 ptes. al mes
instal·li la seva calefacció a
l'estiu i pagarà a l'hivern**

**NOVETAT
LA CALEFACCIÓ CENTRAL
SENSE CALDERA**

TECC

LA PRIMERA CALEFACCIÓ CENTRAL
ELÈCTRICA DE BAIX CONSUM

CALOR CONFORTABLE

Silenciosa, no resseca l'aire, regula la temperatura amb termostats individuals.

CALOR ECONÒMICA

A més del seu consum reduït, la seva capacitat acumulativa manté durant molta estona la calor sense despeses d'electricitat.

CALOR FÀCIL

No cal instal·lació especial, sense obres, ni manteniment, només un endoll de 10A.

CALOR SEGURA

Controlada gràcies a un dispositiu electrònic, garantia durant 10 anys.
<http://www.vvirtual.es/tecc>

TELÈFON D'INFORMACIÓ: 902 10 37 88
TECC. Ap. de correus, 50 - 08812 Les Roquetes (Barcelona)

La Festa de la Diversitat, solidaritat i diversió

La cinquena edició de l'anomenada Festa de la Diversitat, que es va celebrar recentment al Moll de la Fusta, a Barcelona, va ser visitada per unes 50.000 persones. Va esdevenir un punt de trobada de races i cultures representades al llarg de cent estands, els quals van oferir a tots els ciutadans una àmplia oferta d'activitats que van permetre apropar la cultura de les minories ètniques a la nostra.

Els responsables de l'organització d'aquest festival van valorar positivament la gran afluència de públic. Això no obstant, el tancament de l'estand de l'Associació Democràtica de Dones Iranianes, a causa de les amenaces de grups integristes islàmics, va suposar la nota negativa de la jornada. Al certamen també hi van tenir lloc debats sobre el problema dels refugiats i tallers.

C.C.

El planeta Terra i la seva història

Francesc Nicolau

Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

ALLÒ QUE DÉU TÉ D'INVISIBLE, COM EL SEU PODER ETERN I LA SEVA DIVINITAT, DES DE LA CREACIÓ DEL MÓN ES FA VISIBLE A LA INTEL·LIGÈNCIA HUMANA A TRAVÉS DE LES SEVES OBRES.

(ROM 1,20)

33. El vent i els vents

Els antics, no entenent com s'originaven els vents ni d'on venien, els van personalitzar i divinitzar. A la mitologia grecoromana el pare dels vents era el déu Èol (Aiòlos, en grec, Eolus, en llatí). Als poemes homèrics apareixen quatre vents, Bòreas, Notus, Eure i Zèfir, corresponents als quatre punts cardinals, com uns déus als quals cal rendir culte fins i tot amb sacrificis humans. A l'*Eneida* de Virgili el pare Èol els té empresonats en una caverna, però de vegades els desencadena i deixa sortir. En virtut d'aquest mite encara es fa servir científicament l'adjectiu *edòlic*, en referència al vent (com *neptúnic* en referència al mar, o *plutònic* relatiu a les profunditats de la Terra). Erosió *edòlica* vol dir la produïda pel vent.

Avui dia tothom sap que el vent és l'aire en moviment causat per la diferència de pressió entre dues masses contigües. Fixem-nos que quan dins una casa es produeix un corrent d'aire és perquè havent-hi distintes temperatures, i per tant pressió també distinta, a dintre i a fora, corre l'aire cap a l'equilibri. Tanmateix, els moviments de l'aire són molt complexos. Sense entrar en gaires detalls, en parlarem una mica.

Les masses d'aire

Les grans porcions de l'atmosfera que, amb característiques físiques semblants, recobreixen mils de quilòmetres quadrats d'extensió s'anomenen masses d'aire. Es mouen empenyent-se una contra l'altra, i gairebé mai no es barregen del tot, el que passa és que modifiquen les seves característiques a mesura que es desplacen, originant depressions (cyclons, que poden ocasionar pluges) i anticiclons. Les masses d'aire més característiques són les *polars*, les *àrtiques*, les *tropicals* i les *equatorials*. Les *polars* són en un principi fredes i estables; es divideixen en marítimes i continentals. Si es desplacen van fent-se inestables en escalfar-se, i s'hi fan núvols de convecció de tipus cúmulus. Les *àrtiques* s'originen en regions prope-

res als pols; són inestables des del començament amb unes particularitats elèctriques determinades; poden originar xafecs forts o calamarsades, i quan arriben fan baixar ràpidament el termòmetre i pujar el baròmetre. Les *tropicals*, quan puguen a latituds superiors, fan bromes i boira en refredar-se. I les *equatorials* no solen desplaçar-se i deixen la meteorologia sense canvis.

S'anomenen *fronts* les zones de contacte de dues masses d'aire diferents. Hom distingeix fronts *càlids*, *freds* i *oclusos*. Un front *càlid* resulta d'una massa d'aire més calent que empeny una altra de més freda; generalment acaba posant-se-li al damunt. Un front *fred* l'ocasiona una massa d'aire fred que en trobar-se amb una de calent va ficant-se-li a sota i empenyent-la cap amunt. Això provoca, en refredar-se l'aire càlid, precipitacions de pluja o neu. Un front *oclús* és un aire calent aixecat amunt totalment per masses d'aire que li arriben. També origina pluges o nevades.

Per estudiar com actuen, o actuaran, els vents per a la previsió del temps, cal veure les característiques de les masses d'aire existents i la pressió atmosfèrica és una de les més importants. En un mapa s'uneixen els punts on hi ha igual pressió i resulten unes línies anomenades *isòbares* («isos», igual; «barys», pesant). La seva configuració indica els centres d'acció i la direcció dels vents. Un conjunt d'*isòbares* tancades sempre senyala una depressió o un anticicló, segons si cap al centre la pressió minvi o augmenti. Quan les *isòbares* es troben molt juntes el canvi de pressió és més ràpid i els vents més forts.

Cal notar que a causa de la rotació de la Terra, la força de Coriolis fa que a l'hemisferi nord el vent deixi les baixes pressions a l'esquerra, de manera que gira al voltant d'un anticicló en el sentit de les agulles del rellotge, i en sentit contrari a l'entorn d'una depressió. És la regla de Buys-Ballot. Però a l'hemisferi sud la cosa passa al revés, naturalment.

Hi ha diverses classes de vents

En un mateix lloc el vent pot bufar en direccions diferents, en funció de les masses d'aire. Però també hi ha indrets on hi ha un vent dominant que manté el seu sentit gairebé sempre. El cas més significatiu és el que passa prop del paral·lel de 30° (nord i sud): tot l'any bufa un vent *alisi* en el mateix sentit, cosa que ja descobriren els navegants dels segles xv i xvi, i en tragueren partit. N'hi ha un a cada hemisferi. Els anglesos els anomenen *trade winds* (vents del comerç). El seu màxim d'intensitat és al març a l'hemisferi nord, i al setembre al del sud.

Hi ha molta varietat de vents. El més senzill és la *brisa*. L'aigua té més capacitat calorífica que la terra, cosa que fa que en igualtat de circumstàncies trigui més per refredar-se i també per escalfar-se. I així, en pondre's el Sol, bufa la brisa marina de la terra cap al mar, on l'aire es manté més calent i puja amunt, mentre que en fer-se el dia la brisa és en sentit contrari. Això pot notar-se fins a 15 km a cada banda del litoral.

Una altra classe molt coneguda són els *monsons*, que provoquen que al sud de l'Àsia, al golf de Mèxic i al golf de Guinea l'any es divideixi en dues parts: de pluges i de sequedat. A l'hivern el continent és més fred que l'oceà i el vent bufa cap al mar, on l'aire es manté més calent i puja amunt,

però a l'estiu és al revés, amb pluges abundantíssimes, ja que l'aire que ve de l'oceà és molt humit.

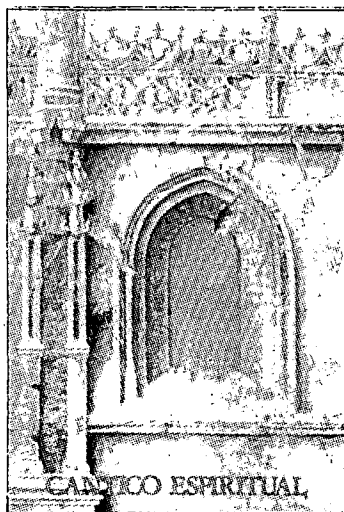
Els *ciclons tropicals* també s'anomenen *huracans* quan són a l'Atlàntic i *tifons* quan es fan al Pacífic. Es produeixen quan el centre d'una depressió és molt càlid (més de 28°C) i la geografia del lloc hi ajuda. Es tracta d'un remolí de grans proporcions de 200 a 900 km de diàmetre, amb un vent de més de 120 km/h i que pot arribar a 400 km/h, amb precipitacions diluvials. Els que s'esdevenen al Carib, de 10 a 18 cada any, se'ls designava amb nom de dona, la inicial del qual seguia l'ordre alfabètic A,B,C... Però des de fa uns anys s'alterna el nom de dona per un de masculí. D'aquesta manera quan ens diuen el nom ja sabem quin lloc ocupa en la sèrie anual.

Un *tornado* és un minicicló, o sigui de diàmetre molt petit 1-2 km, però que també pot tenir efectes devastadors on s'origina, ja que la velocitat del vent arremolinant és alta.

El *simun* i el *sirocco* són vents càlids que s'originen als deserts d'Àrabia i Àfrica, o al nord d'Àfrica cap a la Mediterrània, respectivament.

A casa nostra els noms que hom ha donat als vents segons la seva direcció són: *tramuntana* (N), *gregal* (NE), *llevant* (E), *xaloc* (SE), *migjorn* (S), *llebeig* o *garbí* (SO), *ponent* (O) i *mestral* (NO).

CÁNTICO ESPIRITUAL

TOMÁS SORRIBAS ESPINOSA,
missioner del Sagrat Cor

Entri de la mà de l'autor,
en la profunditat espiritual
de sant Joan de la Creu
a través del seu
Cántico Espiritual.

El llibre de la setmana

La sorpresa dels llibres educatius

Una sorpresa agradable. Ara que estem immersos en la multiplicitat de llibres banals, en els quals es volen fer comprendre moltes coses inútils per a petits i grans, i es presenta tot sota l'enganyós embolcall de fascicles i cel·lofana, Editorial SM ens presenta una estupenda col·lecció per als nens a partir dels 6 anys, sota la rúbrica *Por qué*.

Si hi ha una pregunta elemental, que els nens sempre tenen als llavis en quan s'aboquen a la vida amb ulls intel·ligents, és la repetida interrogació *per qué*. Intenten saber quin és el sentit de les paraules i quin és l'origen de les coses. Necessi-

ten que la realitat sempre nova que desfila davant els seus ulls adquireixi un sentit, i que res s'escapi de la seva necessitat de comprendre, que sempre s'ha d'anar més enllà de la simple explicació epidèrmica.

I és precisament per satisfer aquesta curiositat, que ha de conformar gairebé sense sentir-ho la personalitat del petit protagonista de la pròpia història personal, que aquesta nova col·lecció té raó de ser.

Preguntes sobre el propi cos, sobre la naturalesa que els envolta, sobre

aquest cel misteriós que els cobreix i enlluerna amb els seus fenòmens, sobre els colors i els seus infinits matisos que donen diversitat a tot el que ens rodeja. *Por qué río?* (sobre el cos), *Por qué giran los girasoles?* (sobre la naturalesa), *Por qué brillan los relámpagos?* (sobre el temps), *Por qué son blancas y negras las cebras?* (sobre els colors), són els quatre primers volums d'aquesta col·lecció que, segons els editors, volen ser

«llibres divulgatius que posen a disposició dels petits coneixements sobre les coses quotidianes, aquelles sobre les quals ells, incansables, formulen pre-

gundes». I certament es tracta d'una aproximació precisa i comprensible a coses tan quotidianes com la raó de la rialla, el singlot, la gana, les pestanyes, els batecs intensos del cor quan corre, per no parlar més que d'algunes de les preguntes i respostes que es donen en el primer volum quan es parla del cos.

Aquests llibres són els que haurien de posar-se en mans dels nens el més aviat possible, abans que les nines i les armes bèl·liques, o els jocs «comecos», que els absteuen de la vida real,

o els submergeixen en aquest ambient irreal i absurd dels telefilms de violència importats, especialment, de l'Orient llunyà.

Quan es dona un llibre d'aquest tipus a un nen, no tan sols se li dona la raó de les coses, sinó que al mateix temps se li estimula el sentit de la curiositat cap als meravellosos misteris de la naturalesa que els envolta. Se'ls ajuda a fer veure que tot té un sentit, i que no hi ha res de gratuït en la realitat en què ells comencen a ser protagonistes a partir del moment que prenen consciència que estan vius. És molt important que el nen o la nena sàpiga ben aviat que hi ha alguna cosa que dona sentit al seu món de carències, o que les coses que li semblen secretes o sobre les que no hi cau, tenen un valor, i no estan repartides gratuïtament per la realitat com alguna cosa amb la qual no ens hem de fixar. La gran enemiga del nostre món

de facilitats és la frivolitat; la superficialitat que ens convida a no pensar esgota tota possible creativitat, perquè tot es dona per fet i adquirit, i no sembla necessari ampliar coneixements ni desvetllar misteris.

Un esforç editorial com el de SM em sembla digne de tots els elogis. Només des d'aquestes pàgines de *Catalunya Cristiana* ens queda en peu un interrogant, un *per qué* que necessitaríem poder respondre'ns per als nostres lectors en català. ¿SM també edita aquests textos a través de Cruïlla? ¿Podem trobar a les nostres llibreries llibres en català que ens ajudin com ens ajuden els editats en castellà? ¿No té Cruïlla promoció editorial que pugui arribar als crítics orientadors com intentem ser nosaltres des d'aquestes pàgines setmanals de *Catalunya Cristiana*?

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Sardanes a Internet

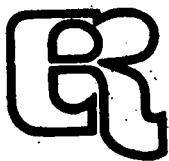
Des del 23 d'abril passat, el dia a dia de les activitats sardanistes està present a la xarxa telemàtica d'Internet, on Infosardana s'ha convertit en el referent de l'actualitat de la nostra dansa tot formant part de la pàgina web del programa *Sardana*, de Televisió de Catalunya.

El salt internautic del programa *Sardana* ha coincidit amb el segon aniversari d'aquest espai que actualment s'emet pel Canal 33 (cada dissabte a les 9:45 h i cada diumenge a les 11:15 h) i es reemet per Galeusca (Satèl·lit Amèrica, cada diumenge a la 1:30 h) i per TVC (Satèl·lit Europa, cada dilluns a les 23:45h).

L'accés a la web del programa *Sardana* és <http://www.tvc.es/sardana> i els internautes hi trobaran una presentació i un balanç dels dos anys d'emissions i diverses subplanes d'interès general al voltant de la dansa i la música com són: història (amb temes com sardana i identitat, Sala de la Sardana del Museu de Girona, bibliografia...); la cobla (l'actual i la de tres quartans); compositors (estils, generacions, clàssics i actuals...); art (mostra d'expressions artístiques sobre la sardana); actualitat (amb les notícies i l'agenda sardanista del Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya); cites (efemèrides i dates assenyalades d'esdeveniments sardanistes); videoclips (taula d'autors, obres i intèrprets dels videoclips emesos pel programa *Sardana*); adreces (directori d'entitats i grups sardanistes, amb els *links* —vincles— corresponents a aquells que ja tenen web pròpia); suggeriments (amb una bústia oberta a les propostes o a la tramesa de videos del públic); i, finalment, el contingut de la pròxima i de les últimes emissions del programa, i informació sobre el disc *Sardana a TV3* i altres novetats discogràfiques.

A més, la web de *Sardana* incorpora un curset accelerat per aprendre a ballar sardanes, gràfic i entenedor, a l'abast de qualsevol internauta dels cinc continents.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES -

LES OBRES DE MISERICÒRDIA

TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Llibres

Dotze homes, dotze pilars

El primer any —1997— de la fase preparatòria del Jubileu de l'any 2000 està dedicat a la reflexió sobre Crist. Al número 40 de la carta apostòlica *Tertio millennio adveniente* se'ns diu com podem preparar-nos per a aquest esdeveniment: «Per conèixer la identitat de Crist cal que els cristians, sobretot durant aquest any, tornin amb renovat interès a la Sagrada Escriptura.»

El doctor Enric Cases Martín, autor de diversos llibres de text de religió, fruit dels seus anys de docència, es proposa a *Los doce Apóstoles* fer-nos conèixer millor la figura i l'obra de Jesucrist a través d'aquests dotze homes, que van tenir un contacte més personal i íntim amb ell perquè els havia elegit com a pilars de la naixent Església.

Aquest llibre, que ha sortit de la impremta alhora que la segona edició d'una altra obra del mateix autor —*Mujeres valientes*, que tracta sobre cadascuna de les dones que surten a les pàgines de l'Evangeli—, ens presenta la vocació com una crida personal i una manifestació d'amistat per part del Mestre. Ens explica la formació impartida en comú als dotze apòstols i estudia una per una la personalitat, tan diversa i fins i tot contrària, de tots ells. La font d'aquests estudis són els textos revelats i unes poques il·lustracions de la primitiva literatura cristiana.

És una obra que ens ajudarà a introduir-nos més en el Nou Testament, a tornar amb renovat interès a la figura de Jesucrist, autèntic centre de les activitats de preparació i celebració del Jubileu del Mil·lenni.

R.S.

Enrique Cases Martín, *Los doce Apóstoles*. Editorial Euns, Col·lecció Religión, Pamplona 1997, 340 pàg.

La primera santa del segle XX

Gema Galgani, canonitzada el 1940, va ser, en paraules del papa Pius XII, «la flor més bella del nostre pontificat». Sant Maximilià Kolbe, en una carta a la seva mare el 1921, va comentar que la lectura de la vida de Gema «m'ha fet un bé més gran que un curs d'exercicis espirituals».

L'empremta profunda que santa Gema (1878-1903) imprimeix als seus devots es palesa en aquesta biografia escrita pel pare Germán, el seu director espiritual. Al testimoniatge directe del P. Germán s'hi afegeix posteriorment el del P. Basilio, també passionista, que completa l'obra original i aporta noves dades i fonts sobre la vida d'aquesta jove que es va oferir víctima al Senyor per la salvació dels pecadors.

Els autors recullen en aquesta obra, amb un estil amè i directe, la pròpia essència de Gema, el seu lliurament a Jesús, les seves experiències místiques, el do de les llagues que li concedeix Crist, les temptacions a les quals la sotmet el dimoni, la seva fortalesa, els seus miracles, el seu perfil humà, anècdotes de la seva vida, testimoniats o el terrible sofriment que va acceptar de manera joiosa per Jesús i els pecadors. Aquesta biografia és, en resum, un recorregut complet, i molt ben documentat, per la vida de la que va ser la primera santa del segle XX, Gema Galgani.

C.C.

Germán de San Estanislao y Basilio de San Pablo, *Santa Gema Galgani*. Ediciones Palabra, Col·lecció Arcaduz, 416 pàg.

La saviesa de la vida humana

El final del segon mil·lenni sembla haver-nos sumergit en un mar d'inquietuts ecològiques que ens han fet recuperar el sentit dels nostres límits i descobert la rebel·lió de la mare Terra enfront dels nostres projectes de creixement il·limitat. Això no obstant, el moviment ecològic no és més que un primer pas cap a una saviesa de la vida humana (l'anomenada ecosofia), que reintegra les dimensions del que és diví, humà i còsmic. L'autor estén amb la seva *Ecosofia* un pont vers una nova saviesa, les paraules clau de la qual podrien ser: mística, política, pluralisme i secularitat sagrada.

Raimon Panikkar va néixer a Barcelona el 1918, de pare hindú i mare espanyola catòlica. És un dels màxims exponents dels estudis i les relacions interculturals. Doctor en química, filosofia i teologia, és autor de diverses obres.

C.C.

Raimon Panikkar, *Ecosofia. Para una espiritualidad de la tierra*. Editorial San Pablo, 182 pàg.

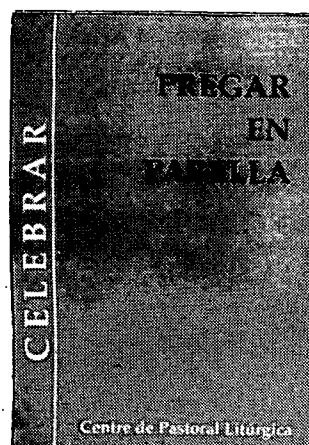
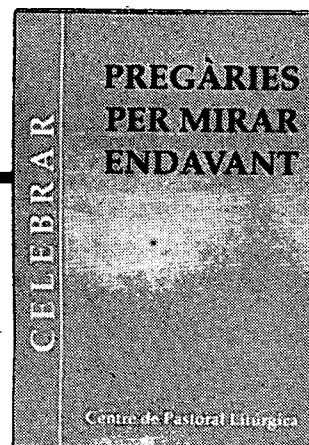
Quaderns de pregàries

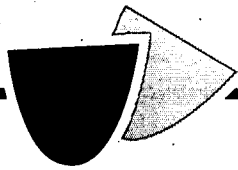
Pregàries per mirar endavant és un llibre que vol ajudar les persones a pregar. «Podràs pregar —s'afirma en la introducció— fent servir les mateixes paraules que aquí trobaràs escrites, o bé podràs animar-te a dir les teves pròpies paraules, semblants a aquestes o ben diferents.» L'obra es divideix en quatre apartats: pregàries de cada dia, pregàries per a ocasions especials (per al dia de l'aniversari, per demanar perdó o per a dies de tristor i melancolia), pregàries del pas de l'any (aquí trobarem les d'Advent, Nadal, Quaresma, etc.) i les de matí i nit.

Per la seva banda, *Pregar en parella* té un total de cinc parts. En les dues primeres, es recullen pregàries per a èpoques concretes, com el casament o el naixement dels fills. En les tres últimes hi ha pregàries de contingut ben divers: per a la vida de cada dia, per a algunes èpoques de l'any i uns quants suggeriments per viure més aquest esperit de pregària.

C.C.

Pregàries per mirar endavant i *Pregar en parella*. Centre de Pastoral Litúrgica, Barcelona 1997, 48 i 52 pàg., respectivament.

Dansa & teatre

Meritxell Cucurella Jorba

Entre dansa i poesia, Nausica perviu

Obra: Nausica, a partir del poema homònim de Joan Maragall. **Dramatúrgia i direcció:** Artur Trias. **Coreografia:** Maria Rovira. **Escenografia:** CDGC. **Il·luminació:** Jordi Planas. **Intèrprets:** Léo Castro, Marc Puig, Ramon Arnal, Maria Montseny Rodri, Susanna Pons, Laura Tenias, Ester Vendrell. **Teatre Romea** (Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya). Barcelona, 15 de maig de 1997

El naufrag Ulisses apareix al llibre quart de l'*Odissea* d'Homer. Ulisses arriba a l'illa de Feàcia, el rei de la qual és Alcínoos, casat amb Arete i pare de Nausica. És tot just Nausica qui recull i ajuda el mític heroi; l'hostatja al palau del seu pare i entre ells naixerà un tímid amor ple de puresa i ingenuïtat. A partir d'aquesta idea Goethe va esbossar una obra dramàtica centrada en els capítols de l'*Odissea* en què apareix Ulisses al domini dels feacis. Maragall admirava Goethe, la qual cosa el va portar a traduir i versionar poemes seus.

El tema homèric passat pel filtre goethià és l'origen de l'obra teatral *Nausica* de Joan Maragall (Barcelona, 1860-1911), escrita entre 1908 i 1910, estrenada el 1912 i publicada el 1913. Les connotacions heroiques que envolten *Nausica* no es limiten a la presència de l'heroi, ni a l'amor impossible que fa niu als cors d'Ulisses i Nausica. I és que Carles Riba va elaborar la seva tesi doctoral a partir de la *Nausica* de Joan Maragall. El 12 de maig de 1938 Riba va llegir la tesi a la facultat de filosofia i lletres de la Universitat Autònoma de Barcelona. Va ser un dels últims actes (heroics) de la Universitat: la guerra civil assetjava un poble, assetjava una cultura.

La *Nausica* de Maragall és una obra de teatre poemada que, amarada de lirisme, recrea una bella història d'amor. La *Nausica* que es presenta al Romea és una fusió de poesia i

Foto: Teresa Miró

dansa. Maria Rovira és la responsable de la coreografia, i de la dramatúrgia i la direcció n'ha tingut cura Artur Trias. Gràcies a la bona entesa entre coreògrafa i director escènica ha estat possible el repte: bastir sobre la base d'un únic esquelet dramàtic un espectacle que jugués amb l'abstracció immanent a la dansa i amb l'argumentalitat pròpia de qualsevol text teatral.

Amb tot, el punt fluix ha estat el treball actoral dels ballarins i ballarines. Set esplèndids ballarins encapçalats per Leo Castro, en el paper de Nausica, i Marc Puig, en el paper d'Ulisses, ballen i reciten a escena el text maragallià. No cal dir que la música té un paper importantíssim en una obra d'aquestes característiques. A l'espectacle hi apareixen peces de Vivaldi, Kronos Quartet, Di Giacomo i Henry Purcell, entre d'altres. L'escenografia és excel·lent: mostra alhora la sobrietat clàssica i l'amorosament mediterrani i permet un joc de llums immillorable.

Ben segur que Maragall mai no hauria imaginat que ambdues disciplines —la poesia i la dansa— es poguessin fusionar. La multidisciplinarietat de l'art no té fronteres: *Nausica*, que s'inclou dins el cicle Dansateatre, ho ha confirmat. Que no pateixin els eterns buscadors de novetats, *Nausica* és només un tast. Però un tast que es podrà tornar a assaborir amb *Pesombra*, un espectacle creat a partir de poemes de Joan Salvat-Papasseit.

Secció a càrrec de: Teleespectadors Associats de Catalunya (TAC) Balmes, 92, 1r 1a A - 08008 Barcelona Tel. i fax (93) 488 17 57

Pel·lícules recomanades

Divendres 30 de maig

TV3 **01.05** *Niu de vespes* (EUA, 1970)
Director: Phil Karlson. **Intèrprets:** Rock Hudson, Sylvia Koscina, Sergio Fantoni.
Argument: El capità Turner i un equip americà d'experts en demolició salten en paracaiguda al nord d'Itàlia per volar una presa de gran valor estratègic. Però l'enemic està avisat... **Adults ***

Dissabte 31 de maig

C33 **21.30** *Els nens del Brasil* (EUA, 1978)
Director: Franklin Scaffner. **Intèrprets:** Gregory Peck, Laurence Olivier, James Mason, Lili Palmer.
Argument: El doctor Joseph Mengele, antic metge a Auschwitz, organitza un sorprenent i horrible pla: matar 94 funcionaris aris de 65 anys i pares de família. **Adults ****

TV3 **02.30** *El cas Thomas Crown* (EUA, 1968)
Director: Norman Jewison. **Intèrprets:** Steve McQueen, Faye Dunaway, Paul Burke.
Argument: El milionari Thomas Crown atraca el banc de Boston amb la complicitat de cinc persones que no es coneixen entre elles i que mai no l'han vist. Paga als cinc còmplices la seva part del botí i diposita la resta en un banc suís. La companyia d'assegurances envia la seva millor agent per investigar el cas. **Adults ****

Diumenge 1 de juny

TV3 **02.15** *El milió* (França, 1931)
Director: René Clair. **Intèrprets:** René Lefèvre, Annabella, Louis Allibert.
Argument: Un jove pintor guanya un substancios premi de loteria però perd el bitllet. La seva recerca el condueix pels baixos fons del París dels anys vint. **Joves ******

Valoració de les pel·lícules: *Aceptable **Bona ***Molt bona ****Obra mestra
Per a una valoració diària de les pel·lícules podeu trucar al telèfon del cinema del TAC 488 17 37.

TELE ZAPPING

TV1

Dissabte
07.15 *Babylon 5*
08.00 *Sábado fiesta*
Inclou: La llamada de los gnomos
Los inmortales
09.30 *Club Disney*
Diumenge
07.05 *VR 5.0*
07.50 *Domingo fiesta*
Inclou: La llamada de los gnomos
Los inmortales
La gata Kitty y sus amigos
El rey Arturo

La 2

De dilluns a divendres
07.30 *Con mucha marcha*
Inclou: Los trotamúsicos
Los pequebichos
12.30 *Barri Sèsam*
13.00 *Con mucha marcha*
Inclou: El retorno de D'Artacán
Inspector Gadget
17.45 *Para nosotros*
Inclou: Beetlejuice

Antena 3

De dilluns a divendres
07.30 *Club Megatrix*

Dissabte i diumenge

07.35 *Club Megatrix*
12.00 *Mortadelo y Filemón*

Tele 5

De dilluns a divendres
07.35 *Las aventuras de la galaxia de Oz*
07.50 *D'Artacán y los tres mosqueteros*
08.15 *Yaiba*

Dissabte i diumenge
De les 07.00 a les 12.00: Dibujos animados
Inclou: COPS
Boogies
Nick Maravilla

TV3

Dissabte i diumenge
08.00 *Club Super 3*
Inclou: La família de l'esquirol
Dommel
Els quatre fantàstics

C33

De dilluns a divendres
07.30 *Club Super 3*
Inclou: Doraemon
Teo
17.30 *Club Super 3*
Inclou: En Horry, el monstret
Els barrufets

Crònica televisiva

Magazín eclèctic

Miquel Àngel Codina

Avisa'ns quan arribi el 2000 és el títol d'un nou espai cultural i de lleure que emet Canal 33 els dilluns al vespre, amb Albert Vinyoli i Jordi Beltran en la doble funció de directors i presentadors. És un magazín eclèctic que pretén apropar als telespectadors, amb gran dosi d'ironia i humor, informacions i reportatges sobre literatura, arts plàstiques, música, teatre, cinema, dansa i tot el que faci referència, d'una manera o d'una altra, al món de la creativitat. Els artistes, que són convidats a assistir al programa, responen les preguntes que formula el públic present al plató de TV3, a Sant Joan Despí. Segueix una mica la línia encetada per espais com *La mandràgora* o *El imperdible*, que la cadena estatal va estrenar fa uns mesos a La 2, i que tenen un bon índex d'acceptació.

L'àmplia oferta artística dels Països Catalans, des del Principat fins a les Illes, passant per la Comunitat Valenciana i la Catalunya Nord, és l'eix vertebrador d'aquesta proposta televisiva. Els seus artífexs, segons han manifestat, no es volen convertir en líders d'opinió sobre temes culturals que s'esdevenen a les terres de parla catalana, tot i que assumeixen aquest risc. Un dels seus objectius és encoratjar la participació activa de la gent pel tal que el programa sigui ric en continguts i al més plural possible. Un bon exemple n'és la tertúlia que té lloc entre tres ciutadans anònims sobre la vida cultural a les albors del proper mil·lenni.

Teatre

Gràcia andalusa a la sala Artenbrut

Foto: Luis Castilla

Dues Loles (Lola Marmolejo i Lola Botello) i dues Carmes (Carmen Frigolet i Carmen León) són les integrants de la companyia ¡Valiente plan!. Són quatre andaluses que han aterrat a Barcelona amb una proposta valentíssima: *A tu vera*. Elles han creat, interpretat i produït l'espectacle gràcies al qual han obtingut el Premi Revelació de la Crítica de Barcelona 1996. *A tu vera* és una tragicomèdia essencialment còmica que fa un retrat —agut, tendre i cruel al mateix temps— de l'enrevessat món de les dones.

Tot un seguit de cançons i els

esquetxos de les nenes enllacen els quatre quadres principals. Quant al joc actoral no cal dir que és tot un encert el desdoblament de les intèrprets. Cada intèrpret representa un personatge ofegat en una ficció dramàtica molt propera a la realitat quotidiana i és alhora una actriu que sura damunt l'aigua de l'univers teatral.

Un muntatge esplèndid i unes actrius que d'ara en endavant poblaran l'Olimp de les deesses de l'escena. Mentrestant, esperem anhelants el seu retorn.

Meritxell Cucurella Jorba

Veus d'Església

TELEVISIÓ

La 2

- Diumenge** 08.45 *Tiempo de creer*
 (dia 1) 09.00 *Pueblo de Dios*
 09.30 *Últimas preguntas*
 09.55 *Testimonio*
 10.30 *Santa Missa*: amb la participació de la Coral Sant Miquel del Col·legi Sant Miquel, de Barcelona (Barcelonès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Noemí Haro (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
 11.20 *Esglésies de Catalunya*
Di. 2/6 17.15 *Pueblo de Dios*

C 33

- Ds. 31/5** 09.00 *Signes dels Temps*: proposa «Cooperants». Un diàleg amb Joan Gratacós i Maria Peix, del Setem, sobre el seu treball de cooperació amb els refugiats guatemalencs al sud de Mèxic. Una col·laboració amb el Servei Jesuïta de refugiats.
 La teologia a l'abast. Una entrevista a Joan Busquets, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, i als alumnes de quart curs de teologia.
 En el programa també oferirem espais de música, comentari cinematogràfic, actualitat, agenda i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)
Ds. 07/6 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «Temps de vacances». Un diàleg amb el Sr. Pere Joan Giralt, president del Moviment de Centres d'Esplai Cristians, acompanyat d'una enquesta de carrer feta pels alumnes de l'escola de FP Sant Ignasi.
 En el programa també oferirem espais d'actualitat, agenda, presentació de llibres i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

- Diumenge** 01.45 *Signes dels Temps* (repetició del programa emès dissabte).

TV de Mataró (Canal 64)

- Dv. 30/5** 20.30 *Creure avui*: Especial musical (dirigit per Ramon Safont-Tria).
Dv. 06/6 20.30 *Creure avui*: Tema d'avui «Què en pensem de la justícia?». Informatiu i agenda (dirigit per Ramon Safont-Tria).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

- Diumenge** 12.00-12.30 *Àngelus* (directe)
Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general* (directe)
De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació*
Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

Des del carrer

«Els mitjans de comunicació s'han de preocupar més del Tercer Món»

Siscu Baiges, llicenciat en psicologia i periodisme, és vicepresident del SICOM, Associació de Solidaritat i Comunicació, ha treballat a Ràdio 4, com a redactor del Diari de Barcelona i a la revista El Món. Actualment, treballa a Com Ràdio de guionista de magazins.

—Col·labores a diversos programes de solidaritat i cooperació...

—A Com Ràdio he fet durant 2 anys el programa *Veus del Món* sobre cooperació en l'àmbit d'ONG. Ara fem *Canvi de segle*, que toca temes de solidaritat internacional, el Quart Món, la pobresa i els serveis socials. Intentem tractar amb la màxima normalitat els problemes de la gent; per exemple, si tractem el tema de la pobresa mostrem la realitat, per crua que sigui, però en cap moment no busquem fer espectacle. També participo en un programa de televisió setmanal que s'emet a Barcelona Televisió els dilluns. Són quinze minuts on entrevisto cooperants, periodistes... que han viscut de prop els problemes del Tercer Món o de països en conflicte, com Albània.

—Navegues per Internet?

—Dirigeixo la revista *0,7% un pessic*, on he pogut contactar amb un grup que treballa contra la sida a Burkina Fasso, amb xilens i mexicans entre d'altres. Serveix per tenir un intercanvi amb gent que no podries contactar d'una altra manera.

—El llibre *Las ONG de desarrollo en Es-*

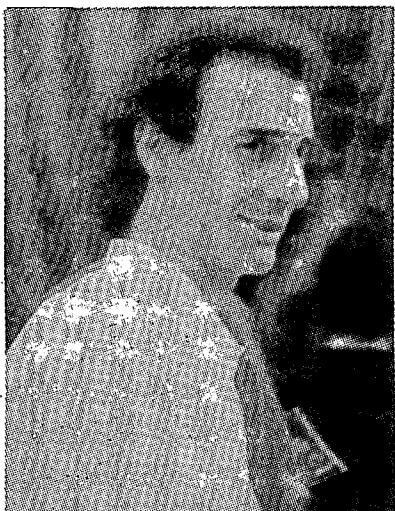
paña és una obra contundent sobre la cooperació...

—Pretén cobrir el buit que existia sobre informació de les tasques de les ONG. Hi havia poca cosa impresa i massa tècnica i no aprofundia en els dilemes que la cooperació planteja a la gent del carrer. Els quatre autors del llibre hem plantejat si hi ha suficients ONG, si són eficaces, si els diners arriben als destinataris, la problemàtica del colonialisme i l'imperialisme... En definitiva, pretén divulgar els encerts i els errors de les ONG.

—Què poden fer els periodistes per conscienciar la gent de conflictes com el de Bòsnia o el més recent a Albània?

—Poden pressionar els mitjans de comunicació on treballen perquè dediquin més espai informatiu a aquests temes. De tota manera, ho tenim difícil perquè, normalment, les tragèdies internacionals no venen diaris, o no aconseguen grans audiències com el futbol, les peripècies d'una folklòrica, una model o qual-sevol artista de cinema.

Marta Puyol

Respir

Miquel Estradé

Fer ganxet

Una dona ja gran, que era alhora una gran dona, escrivia una vegada: «Si algun dia m'agafa la dèria de fer tapets de ganxet, que sàpiga llençar-los a les escombraries abans d'obligar-els parents i amics a omplir-se'n la casa.» Humor, realisme, sensatesa, tot en unes poques paraules! I això no obstant, caldria que la gent gran sabés fer ganxet, o puntes de coixí, o punt de creu, o aprengué el desuet a fer mitja... L'única condició és que cadascú s'hauria de buscar la manera de fer-lo que li escaigués. Potser caldrà que m'expliqui. Per *fer ganxet* entenc tenir alguna cosa útil i entretinguda per fer quan les forces ja no et permeten de fer el que feies. Amb tota la modèstia que sóc capaç, que no sé si és molta o poca, jo m'envaneixo de dir que he descobert la meua manera personal de fer ganxet, sense que l'hagi de llençar a les escombraries, i sense haver d'obligar els parents i els amics a omplir-se'n la casa. No dic quina és perquè se m'ha acabat l'espai!

Ara mateix

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Potser no tan diferents...

Curiosament, les dues suggestives expressions de Ratzinger amb les quals acabava jo l'article anterior, «nova primavera de l'esperit» i «revolució espiritual», són també properes al llenguatge de molts que parlen des de posicions diverses i àdhuc oposades a les del cardenal prefecte de la Congregació de la Fe...

Val a dir que Ratzinger pren la primera de Joan Pau II, el qual va afirmar, el 1995, a la Seu de les Nacions Unides de Nova York: «Veurem que les llàgrimes d'aquest segle han preparat el fonament per a una nova primavera de l'esperit humà.» Pel que fa a la segona, ve del cardenal Veillot: «Tot ha de ser pur, deia l'antic arquebisbe de París, pur, pur, pur. Tenim necessitat d'una revolució veritablement espiritual.» En comentar aquestes paraules, Ratzinger observa: «Sovint he dit que, a parer meu, tenim massa burocràcia i necessitem simplificacions. No tot ha de discórrer a través d'instruments institucionals, cal mantenir sempre el contacte humà.»

«De vegades, diu en un altre capítol el cardenal, la fe sembla tan complicada que molts pensen que només els erudits poden dominar-la. L'exegesi ens ha portat moltes coses positives, però també ha donat lloc a la idea que la gent no pot llegir la Bíblia perquè és massa complicada. Cal recordar que la Bíblia parla sempre a cada lector i que ha estat escrita per als més senzills. En el si de la teologia de l'alliberament, s'ha originat un moviment que parla de la seva interpretació popular, i jo hi estic d'acord. Segons ells, la Bíblia pertany al poble i, per tant, aquest n'és el millor intèrpret. En el fons tenen raó.»

Les citacions han estat llargues. Les justifico pel desig de fer veure que hi ha coincidències entre algunes respostes de Ratzinger al llibre-entrevista *La sal de la terra* i certes veus eclesials crítiques que sovint sentim o llegim. També, no cal dir-ho, s'hi mantenen diferències. Això em suggereix dues reflexions. La primera, que el creient Ratzinger, urgint a donar raó de la seva fe, se'n torna proper. El seu ministeri a la Congregació no li treu la preocupació que tants catòlics compartim de respondre a les aspiracions del nostre temps, de fer assequible la vida cristiana als nostres contemporanis. La segona, que la crítica a l'excés d'estructura i l'aspiració a una Església més centrada en l'Esperit que en la lletra es donen amb dues claus interpretatives. Per als més progressistes, es tractaria sobretot de reformar les grans estructures, els quadres jeràrquics, la disciplina... Ratzinger, en canvi, accentua que «la pura acció i la pura construcció intel·lectual no són suficients». Opina que no necessitem reformadors que es moguin en l'àmbit de les estructures, sinó «homes interiorment transformats pel cristianisme, que el visquin amb felicitat i amb esperança...». Tots, però, enyoren una nova primavera espiritual.